

ΓΙΑΤΙ Η ΧΑΡΗ ΑΛΛΑΖΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Chuck Smith

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Chuck Smith ήταν ιδρυτής του Κινήματος Calvary Chapel, ενώ δίδαξε την Αγία Γραφή για περισσότερα από 60 χρόνια. Στις 3 Οκτώβρη 2013 ο Ποιμένας Chuck αναχώρησε από μία φθαρμένη σκηνή με προορισμό μια ένδοξη έπαυλη, την οποία είχε ετοιμάσει για ' κείνον ο Θεός . Έχει γράψει πάνω από 50 βιβλία και σήμερα οι Βιβλικές μελέτες του μεταδίδονται μέσω του παγκόσμιου ραδιοφωνικού προγράμματος «The World For Today».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος: Μια Σχέση Αγάπης με τον Θεό.....	4
Συγχωρεμένοι!.....	11
Η Πόρτα δεν Κλείνει Ποτέ.....	22
Κανείς Ευνοούμενος στην Βασιλεία.....	32
Το Πορτραίτο της Χάρης.....	45
Ένα Βήμα Κάθε Φορά.....	56
Ένας Κήπος, Όχι ένα Εργοστάσιο.....	69
Πιστέψτε για τις Ευλογίες.....	80
Η Μάχη Ξεκινά.....	89
Πράγματι Ελεύθεροι!.....	101
Παγίδες και Νάρκες.....	121
Όλα ή Τίποτα.....	136
Γαλαζοαίματοι.....	142
Η Μοναδική μας Ευθύνη.....	156

ΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΑΓΑΠΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ ποια είναι η σπουδαιότητα της απλής φράσης: «Ο Θεός σε αγαπάει»; Ίσως περικλείει την πιο σημαντική αλήθεια που μπορεί ένας άνθρωπος να κατανοήσει: το γεγονός ότι ο Θεός μας έχει καλέσει σε μια σχέση αγάπης μαζί Του. Εμείς πρέπει απλά να πιστέψουμε και να εμπιστευτούμε αυτό το βαθύ ενδιαφέρον και τη συμπόνια που ελεύθερα προσφέρει σε μας ο Θεός.

Πόσο όμορφο είναι να βιώνουμε την ελευθερία και τη χαρά μιας σχέσης αγάπης με τον Θεό! Κι όμως, είναι τόσο λυπηρό ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που επιμένουν σε μια τυπολατρική προσέγγιση του Θεού. Η δικαιοσύνη τους βασίζεται σε όλα όσα μπορούν οι ίδιοι να κάνουν για τον Κύριο, όχι σε όλα όσα Εκείνος έχει ήδη κάνει γι' αυτούς. Κουβαλάνε μαζί τους έναν τεράστιο κατάλογο από «πρέπει» και «δεν πρέπει», έτσι ώστε να μένουν δεμένοι με το Θεό.

Προσωπικά, δεν μου είναι άγνωστη αυτή η θλιβερή μορφή αρνητικής δικαιοσύνης. Καθώς μεγάλωνα, θεωρούσα τον εαυτό μου ένα από τα πιο θεοσεβούμενα παιδιά της γειτονιάς, εξαιτίας όλων αυτών που δεν έκανα. Δεν κάπνιζα, δεν πήγαινα σε πάρτι, δεν παρακολουθούσα ακατάλληλα θεάματα. Είχα διδαχτεί ότι όλα αυτά ήταν η απόλυτη αμαρτία. Έτσι λοιπόν, όχι μόνο τα απέφευγα, αλλά παράλληλα πίστευα ότι ήμουν πολύ πιο δίκαιος από όλους τους αδύναμους φίλους μου που υπέκυπταν στους πειρασμούς. Νόμιζα ότι ήμουν πολύ πιο άγιος από το γιο του ποιμένα, ο οποίος συνήθιζε να μαζεύει αποσίγαρα από το δρόμο και να τα καπνίζει κρυφά. Εγώ ήμουν υπεράνω όλων αυτών, και ήμουν σίγουρος πως ο Θεός το είχε προσέξει.

Εξακολουθούσα, όμως, να έχω ένα μεγάλο πρόβλημα. Αν και δεν πήγαινα σε ακατάλληλα θεάματα, λαχταρούσα να παρακολουθήσω στο θέατρο τη Χιονάτη και αυτό με οδηγούσε στην αυτό-κατάκριση. Κάθε Κυριακή βράδυ έκανα ξανά την προσευχή της αναγέννησης και έδινα υπόσχεση στον Θεό ότι η επόμενη εβδομάδα θα ήταν διαφορετική. Πραγματικά ένιωθα τυχερός κάθε φορά που η ανανεωμένη σχέση μου μαζί Του άντεχε πέρα από το πρωινό της Δευτέρας.

Καθώς η δικαιοσύνη μου ήταν ζήτημα θέλησης και προσπάθειας, πολύ σύντομα η σχέση μου με το Θεό μετατράπηκε σε υπερβολικό φορτίο για μένα. Κάθε καλοκαίρι συμμετείχα στην κατασκήνωση της Νεολαίας, ενώ το τελευταίο βράδυ ανάβαμε μια τεράστια φωτιά και μαζευόμασταν όλα τα παιδιά για να ψάλλουμε ύμνους λατρείας. Κατά τη διάρκεια αυτής της τόσο φορτισμένης βραδιάς, μας ζητούσαν να γράψουμε σε ένα χαρτί είτε έναν τομέα της ζωής μας που θέλαμε να αλλάξει ο Θεός ή μια υπόσχεση που θέλαμε να δώσουμε. Μετά, παίρναμε όλοι από ένα βελανίδι, χώναμε σε κάποια σχισμή του το χαρτί με όσα είχαμε γράψει και το ρίχναμε στη φωτιά. Καθώς παρακολουθούσα το δικό μου κουκουναρί να καίγεται, δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου. Έλεγα στον Θεό ότι ήθελα η αγάπη Του να κυριεύσει τη ζωή μου και ότι ήθελα να παραδοθώ πλήρως στην υπηρεσία Του.

Καθώς εγκαταλείπαμε τη φωτιά, κατευθυνόμασταν σε ένα τραπεζάκι όπου οι υπεύθυνοι της κατασκήνωσης είχαν απλώσει μια στοίβα κάρτες που έγραφαν: «Υπόσχομαι, με τη χάρη του Θεού, ότι τον ερχόμενο χρόνο δεν θα εισέλθω ποτέ σε κάποιο θέατρο, δεν θα καπνίσω ποτέ τσιγάρο, δεν θα καταναλώσω ποτέ αλκοόλ, δεν θα χρησιμοποιήσω άσχημη γλώσσα, δεν θα συμμετάσχω σε άσεμνα πάρτι». Στη συνέχεια, υπογράφαμε αυτές τις κάρτες υποσχέσεων και τις κουβαλούσαμε μαζί μας, όπου κι αν πηγαίναμε, όλη τη χρονιά.

Φρόντιζα πάντα να τηρώ τις υποσχέσεις μου, αλλά ταυτόχρονα κατέληγα να έχω μία εξαντλητική, τυπολατρική σχέση με τον Θεό. Υπήρχε ελάχιστη χαρά στο περπάτημά μου με τον Χριστό, διότι ήμουν δεμένος με τον Θεό μέσω ενός συμβολαίου. Μπορούσα να σπάσω τη συμφωνία, εφόσον την είχα υπογράψει και είχα βάλει συγκεκριμένη ημερομηνία, εφόσον κουβαλούσα το συμβόλαιο συνέχεια μέσα στην τσέπη μου; Σίγουρα όχι! Είχα δεσμευτεί ότι θα κρατήσω τη συμφωνία και με πάθος πίστευα ότι ο Θεός μου χρωστούσε κάτι για την προσπάθεια που κατέβαλλα. Ο Θεός έπρεπε να μου φερθεί καλά, ή τουλάχιστον καλύτερα απ' ό,τι φερόταν σε όλους εκείνους που δεν τηρούσαν τις δεσμεύσεις τους.

Φανταστείτε τι πάθαινα όταν οι φίλοι μου, που σε καμία περίπτωση δεν ήταν τόσο δίκαιοι όσο εγώ, κέρδιζαν τον διαγωνισμό στον οποίο προσπαθούσαμε να μαντέψουμε πόσες καραμέλες υπήρχαν μέσα στο

γυάλινο βάζο! Θύμωνα πολύ και ρωτούσα: «Θεέ, γιατί δεν με ευλόγησες; Ξέρεις ότι αξίζω να κερδίσω, περισσότερο από όλους τους άλλους». Όσο περισσότερο το σκεφτόμουν, τόσο περισσότερο μπερδεύόμουν. Εγώ τηρούσα το δικό μου μέρος της συμφωνίας, αλλά ο Θεός έμοιαζε να μη δίνει καμία σημασία και αυτό το γεγονός με έκανε να νιώθω συνεχώς απογοητευμένος.

Κατά διαστήματα, φυσικά, με έπιανε κρίση ειλικρίνειας και άρχιζα να αναγνωρίζω ότι δεν ήμουν στην πραγματικότητα τόσο δίκαιος όσο ήθελα να πιστεύω. Ήξερα ότι η νοοτροπία μου δεν ήταν η σωστή και πραγματικά υπήρχαν στιγμές που καταλάβαινα ότι είχα απομακρυνθεί πλήρως από το θέλημα του Θεού για τη ζωή μου. Θυμάμαι μια φορά, ήμουν ακόμη στο λύκειο και πήγα κρυφά να παρακολουθήσω ένα ακατάλληλο σόου. Για τους επόμενους έξι μήνες έζησα μέσα σε πλήρη αυτό-κατάκριση, γιατί είχα σπάσει την υπόσχεσή μου. Συχνά εγκατέλειπα την ελπίδα ότι ο Θεός θα έκρινε σωστό κάποια στιγμή να με ευλογήσει. Υπήρχαν πολλά πράγματα για τα οποία ήθελα να προσευχηθώ, αλλά ποιο δικαίωμα είχα άραγε να Του ζητήσω οτιδήποτε, από τη στιγμή που Τον είχα απογοητεύσει τόσο οικτρά;

Αυτό το τρομερό φορτίο της δικαίωσης μέσω έργων έμεινε μέσα μου μέχρι και τα πρώτα χρόνια της διακονίας μου, στο Τάκσον της πολιτείας Αριζόνα. Δεν άργησα να καταλάβω ότι έπρεπε να υπάρχει κάτι σπουδαιότερο στη διακονία από αυτό που εγώ βίωνα, κάτι περισσότερο στη σχέση μου με τον Θεό από αυτό που ως τότε απολάμβανα. Για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα, συχνά παρακολουθούσα τις συναθροίσεις ορισμένων πολύ σπουδαίων ευαγγελιστών εκείνης της εποχής κάθε φορά που επισκέπτονταν την πολιτεία όπου έμενα, και έβλεπα τον κόσμο να πλημμυρίζει τις σκηνές όπου γίνονταν αυτές οι συναντήσεις, να αναγεννιούνται ψυχές και να βιώνουν θαυμαστές θεραπείες.

Λαχταρούσα να βιώσω κι εγώ μια τόσο μεγάλη δύναμη, στη ζωή και τη διακονία μου. Έτσι λοιπόν, άρχισα να εκζητώ τον Θεό με ζήλο, μένοντας μόνος στην έρημο της πόλης μου για νηστεία και προσευχή. Έφευγα από το σπίτι μου κρατώντας μόνο ένα μπουκάλι νερό, τη Βίβλο μου και ένα σημειωματάριο και περίμενα να ακούσω τη φωνή του Κυρίου. Εκλιπαρούσα τον Θεό για τις ευλογίες Του, τη δύναμη και το χρίσμα Του

στη ζωή μου. Μετά από μια περίοδο τόσο έντονης πνευματικής πειθαρχίας, ένιωθα ενθουσιασμένος και πίστευα ότι ο Θεός ήταν έτοιμος να ευλογήσει την εκκλησία μας, επειδή εγώ είχα μείνει σε νηστεία και προσευχή. Ανυπομονούσα να έρθει η ώρα για την επόμενη συνάθροιση, για να δω όλα όσα θα έκανε ο Θεός.

Δυστυχώς, εξασθενούσα τόσο πολύ σωματικά εξαιτίας της νηστείας, ώστε μέχρι να έρθει η Κυριακή δεν ήμουν καν σε θέση να σταθώ όρθιος στον άμβωνα. Ήμουν τόσο αφηρημένος, ώστε δεν μπορούσα να κηρύξω ένα ολοκληρωμένο και λογικό μήνυμα. Το ακροατήριο σχεδόν κοιμόταν και εγώ ένιωθα τρομερή λύπη και απογοήτευση. Την ώρα που λαχταρούσα να δω την θαυμαστή κίνηση του Θεού, έβλεπα μπροστά μου μια χορωδία από ανθρώπους που ροχάλιζαν! Θύμωνα και άρχιζα να σκέφτομαι: *«Μα Θεέ, δεν είδες πόσο πολύ προσευχήθηκα και νήστεψα; Δεν θα έπρεπε να ευλογήσεις αυτή την εκκλησία; Φυσικά κι εμένα μαζί της!»* .

Δεν μπορούσα να καταλάβω, εκείνη τη εποχή, ότι η νηστεία και η προσευχή ήταν απλώς οι δικές μου προσπάθειες να κάνω τον Θεό να νιώσει υποχρεωμένος, να Τον αναγκάσω να κάνει αυτό που εγώ ήθελα. Νόμιζα πως αν οι άνθρωποι έβλεπαν θαύματα, όπως εκείνα που περιγράφονται στο Βιβλίο των Πράξεων, τότε σίγουρα θα πείθονταν για την πραγματικότητα της ύπαρξης του Ιησού Χριστού.

Αργότερα, όμως, διαπίστωσα ότι η απόλυτη ομολογία που μπορούμε να προσφέρουμε στον κόσμο είναι η αγάπη που έχουμε ο ένας για τον άλλο, μια αγάπη που εκχέεται από την καρδιά του Θεού. Η συμμόρφωσή μας με νόμους και κανόνες δεν μπορεί να μας προσφέρει αυτή τη σχέση αγάπης που επιθυμούμε. Μπορούμε να προσπαθήσουμε να επιβάλλουμε το νόμο στις προσωπικές σχέσεις μας, όμως η αγάπη του Θεού είναι ο μόνος τρόπος για να αποκτήσουμε τη σταθερότητα και ασφάλεια που τόσο λαχταράμε. Η Βίβλος μας λέει ότι η αγάπη αποτελεί εκπλήρωση του νόμου. Και μάλιστα, όταν ρώτησαν τον Ιησού ποια είναι η μεγαλύτερη εντολή, Εκείνος απάντησε ότι είναι το να αγαπάμε τον Κύριο με όλη την καρδιά, το νου, την ψυχή και τη δύναμή μας, όπως και το να αγαπάμε τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας. Η αγάπη - και όχι ο νόμος - είναι το κλειδί της σχέσης μας με τον Θεό και με τους άλλους ανθρώπους.

Ο Θεός επιθυμεί να βιώσουμε πόσο όμορφο είναι το να ελκυόμαστε κοντά Του μέσω ενός μαγνήτη, πιο δυνατού από την υποχρέωση και το αίσθημα ενοχής που μας επιβάλλει ο νόμος. Εάν εξακολουθούσαμε να είμαστε δεμένοι με τον Θεό μέσω μιας σειράς κανόνων και νόμων, σύντομα θα γινόμασταν ανυπόμονοι και θα πολεμούσαμε ενάντια στους περιορισμούς. Υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα στο να είμαστε δεμένοι σε μια σχέση μέσα από τη χαρά της αγάπης, και στο να είμαστε δεμένοι σε μια σχέση λόγω υποχρέωσης και ενοχής.

Ο Θεός ποτέ δεν θέλησε ο λαός Του να είναι δεμένος μαζί Του, μέσα από μια ατελείωτη λίστα εξωτερικών πιέσεων. Δεν ευαρεστείται όταν μας ακούει να γκρινιάζουμε και να παραπονιόμαστε: «Τι ταλαιπωρία! Πρέπει πάλι να πάω στην εκκλησία, ενώ υπάρχουν δεκάδες πράγματα που θα προτιμούσα να κάνω. Αλλά αν δεν πάω, ο Θεός δεν θα με αγαπάει πια και ο ποιμένας θα με κοιτάζει περίεργα γιατί έχασα το κήρυγμά του».

Αν νοιώθουμε ότι κουραζόμαστε με τέτοιου είδους δυσβάσταχτες νοοτροπίες, αυτό είναι σίγουρα μια ένδειξη ότι δεν λειτουργούμε μέσα σε μια σχέση αγάπης με τον Θεό. Αντιθέτως, έχουμε πέσει στην παγίδα της τυπολατρίας. Ο Θεός σαφώς θέλει καλύτερα πράγματα για μας, όχι απλώς μια άχαρη ύπαρξη, κενή από αγάπη!

Ο Θεός ποτέ δεν έφτιαξε ένα μακροσκελές συμβόλαιο που να γράφει: «Μείνε πιστός σε όλους τους όρους μου και τότε εγώ θα σε αγαπάω και θα σε ευλογώ. Αν όμως παραβιάσεις έστω και τον παραμικρό όρο, τότε όλα θα μηδενιστούν και θα βρεθείς έξω από τη Βασιλεία μου!». Οι Χριστιανοί δεν είναι δεμένοι με τον Θεό, μέσω κάποιου δυσβάσταχτου συμβολαίου. Ο Παύλος διακήρυξε ότι το μόνο που τον περιόριζε ήταν η αγάπη του Ιησού Χριστού (΄Β Κορινθίους 5:14).

Χρειάστηκαν πολλά χρόνια υπομονετικής δουλειάς του Θεού στη ζωή μου, προτού μπορέσω να ελευθερωθώ από τα δεσμά της αυτό-δικαίωσης. Για πολλά χρόνια άκουγα άλλους ανθρώπους να ευλογούνται ιδιαίτερα από την προς Ρωμαίους Επιστολή. Εφόσον πάντα αναζητούσα μια ευλογία στη ζωή μου, αποφάσισα κάποια στιγμή να εντρυφήσω στο συγκεκριμένο βιβλίο. Κι όμως, όσο σκληρά κι αν προσπάθησα, ήταν πολύ δύσκολο να ταυτιστώ μ' αυτά που διάβαζα. Αποφάσισα, πάντως, να επιμείνω και να

δω αν μπορούσα να ανακαλύψω τι ήταν αυτό που οι άλλοι έβρισκαν τόσο επιβλητικό.

Μια μέρα, καθώς μελετούσα αυτό το σπουδαίο βιβλίο, ο Θεός απλώς έφερε την επανάσταση στη σχέση μου μαζί Του. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, μου αποκάλυψε τη σημασία εκείνης της απλής, πολύ-χρησιμοποιημένης αλλά σπανίως κατανοητής λέξης: *χάρη*. Από εκείνο το χρονικό σημείο και έπειτα, βίωσα μια τόσο ελεύθερη και γεμάτη αγάπη προσωπική σχέση με το Θεό, ώστε δεν με ένοιαζε πια αν θα έβλεπα ποτέ κάποιο πολύ σπουδαίο θαύμα στη διακονία μου. Ανακάλυψα πως παρά τα γεγονότα ότι είχα την τάση να σκοντάφτω και να πέφτω, τα λάθη μου δεν με αποξένωναν από το Θεό. Η σχέση μου με τον Χριστό έπαψε να μοιάζει με ένα τρενάκι του Λούνα παρκ που συνεχώς ανεβοκατεβαίνει και μετατράπηκε σε ένα σταθερό ταξίδι μέσα στην υπέροχη αγάπη Του.

Φανταστείτε πώς ένιωσα όταν ανακάλυψα την εξής βαθειά αλήθεια: «Αν ο Θεός είναι μαζί μας, ποιος θα είναι εναντίον μας;» (Ρωμαίους 8:31). Για πολλά χρόνια δεινοπαθούσα εξαιτίας της λανθασμένης αντίληψης που είχα ότι ο Θεός ήταν εναντίον μου. Τον φανταζόμουν να περιμένει μέχρι τη στιγμή που θα παραφερθώ, ώστε να μπορέσει να ρίξει πάνω μου φωτιά κρίσης και να με τσακίσει. Τελικά, κατάλαβα ότι ο Θεός ήθελε να απολαμβάνω την ειρήνη της δικής Του άνευ όρων αγάπης, και όχι τον φόβο που πάντοτε συνοδεύει την τυπολατρία. Έτσι, άρχισα να επικοινωνώ με τον Θεό με έναν εντελώς νέο τρόπο.

Έμαθα ότι σκοπός του νόμου ήταν να λειτουργεί ως οδηγός προστασίας για το λαό του Θεού. Οι περιορισμοί του λειτουργούν όπως οι οδηγίες ασφάλειας που δίνονται στους γονείς, με σκοπό μόνο την προστασία ενός παιδιού. Από τη στιγμή που ανακαλύπτουμε το θαυμάσιο της χάρης του Θεού, ο νόμος δεν μπορεί πια να μας δεσμεύσει. Μπορούμε να προσεγγίσουμε τη ζωή ελεύθερα, επειδή αγαπάμε τον Θεό και δεν θέλουμε να κάνουμε οτιδήποτε μπορεί να πληγώσει αυτή τη σχέση αγάπης που έχουμε μαζί Του. Όταν γνωρίζουμε τη χαρά της προσωπικής επικοινωνίας με τον Θεό, δεν θέλουμε πια να υπάρχουν εμπόδια ή περιορισμοί ανάμεσά μας.

Στην πραγματικότητα, όσο περισσότερο βιώνουμε την αγάπη του Θεού, τόσο πιο πολύ Αυτός γίνεται η κυρίαρχη επιθυμία και το επίκεντρο της ζωής μας. Οι εξαναγκαστικές πτυχές του νόμου παύουν, εκ τούτου, να είναι απαραίτητες. Έχουμε τη λαχτάρα να ευχαριστήσουμε τον Θεό, απλώς επειδή Τον αγαπάμε.

Αυτή είναι η μεγαλύτερη χαρά στη ζωή: να βιώνουμε μια γνήσια σχέση αγάπης με τον Θεό. Η γνώση ότι Εκείνος είναι μαζί μας και ότι μας αγαπάει, είναι η μεγαλύτερη πηγή ασφάλειας που θα μπορούσαμε ποτέ να αναζητήσουμε. Η ανακάλυψη της δοξασμένης χάρης του Θεού ήταν ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα της δικής μου πνευματικής πορείας. Έμαθα να επικοινωνώ με το Θεό σε μια εντελώς νέα βάση – όχι στη βάση των δικών μου έργων ή της προσωπικής μου δικαιοσύνης, αλλά στη βάση της δικής Του αγάπης για μένα μέσω του Ιησού Χριστού.

Αυτό είναι χάρη Θεού, αυτό δίνει αξία στη ζωή μας. Στην πραγματικότητα, αυτό κάνει την ζωή άφθονη, πλήρη και ικανοποιητική. Διότι όταν τα μάτια μας ανοίγονται μπροστά στη συγκλονιστική αλήθεια ότι η σχέση μας με τον Θεό δεν βασίζεται στα μικροσκοπικά βότσαλα των δικών μας προσπαθειών αλλά στον τεράστιο βράχο του δικού Του απaráλλακτου, στοργικού χαρακτήρα, τότε η ζωή φανερώνεται μπροστά μας σε μια πολύχρωμη έκρηξη θαυμαστών προοπτικών.

Η χάρη του Θεού μεταμορφώνει έρημες, σκοτεινές πεδιάδες σε πλούσια, πράσινα λιβάδια. Μετατρέπει το ενοχλητικό καθήκον σε υπηρεσία, γεμάτη αγάπη και ενθουσιασμό. Ανταλλάσει τα δάκρυα και την ενοχή των δικών μας αποτυχημένων προσπαθειών με την αιώνια χαρά και τα γέλια που ελεύθερα προσφέρει η παρουσία μας στα δεξιά του Θεού. *Η χάρη αλλάζει τα πάντα!*

Εσείς έχετε ανακαλύψει αυτή τη βαθιά χαρά της ζωής μέσα στη χάρη του Θεού; Σας ζητώ να δεχτείτε την υπενθύμιση ότι η πορεία μας με τον Θεό δεν εξαρτάται από τις δικές μας αδύναμες προσπάθειες, αλλά από όλα αυτά που το δικό Του πανίσχυρο χέρι έχει κάνει για μας! Όπου κι αν βρίσκεστε στο πνευματικό σας ταξίδι, σας καλώ να αφιερώσετε λίγα λεπτά για να αναλογιστείτε μαζί μου τη θαυμαστή χάρη του Θεού, η οποία εκχέεται για μας.

Διότι είναι αλήθεια: η χάρη του Θεού αλλάζει τα πάντα!

ΣΥΓΧΩΡΕΜΕΝΟΙ

Κάποιο απόγευμα άκουσα την ομιλία του πρώην Υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Δρ. Χένρυ Κίσινγκερ. Ανέφερε στο ακροατήριό του ότι το πρώτο λάθος που έκανε ποτέ έχει γραφτεί στη σελίδα 1.159 της αυτοβιογραφίας του. Παρατήρησε, επίσης, ότι ήταν και το τελευταίο λάθος του.

Εάν εγώ επρόκειτο να γράψω την αυτοβιογραφία μου, τότε μάλλον θα ανέφερα το πρώτο μου λάθος στον πρόλογο του βιβλίου, για να μην σας πω στον πίνακα περιεχομένων! Σε καμία περίπτωση δεν θα προσπαθούσα να σταθώ μπροστά στον Θεό, βασιζόμενος στην καλοσύνη μου. Αυτό δεν σημαίνει ότι είμαι ένας σκάρτος, ανήθικος άνθρωπος, αλλά απλώς ότι σε καμία περίπτωση δεν είμαι αρκετά καλός ώστε μπορώ να γίνω αποδεκτός από έναν απόλυτα άγιο Θεό.

ΜΙΑ ΑΔΙΕΞΟΔΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ένας πολύ συνηθισμένος τρόπος με τον οποίο προσπαθούμε να γίνουμε δίκαιοι, είναι το να ορίζουμε τι είναι και τι δεν είναι δικαιοσύνη, να οριοθετούμε έναν συγκεκριμένο κώδικα συμπεριφοράς και στη συνέχεια να ζούμε σύμφωνα μ' αυτόν. Όμως υπάρχει ένα πρόβλημα: κανείς δεν καταφέρνει να σταθεί αντάξιος αυτού του κώδικα, και έτσι όλοι εφευρίσκουμε ένα σορό δικαιολογίες για να εξηγήσουμε την αποτυχία μας. Η πιο συνήθης δικαιολογία είναι ότι δεν φταίμε εμείς.

Εάν ρίξω κάτω ένα ποτήρι και σπάσει, δεν σημαίνει ότι είμαι αδέξιος, απλώς κάποιος μου μίλησε τη στιγμή που δεν έπρεπε. Άλλοι άνθρωποι έκαναν υπερβολική φασαρία στο διπλανό δωμάτιο και στην πραγματικότητα εκείνοι φταίνε για το δικό μου λάθος. Τους λέω, «Δείτε τι με αναγκάσατε να κάνω! Εσείς με οδηγήσατε στο λάθος, δεν φταίω εγώ». Σε κανέναν δεν αρέσει να παραδέχεται ότι φταίει.

Αυτή η νοοτροπία βρίσκει τις ρίζες της στην εποχή του Αδάμ. Ο ίδιος κατηγορήσε την Εύα για την δική του αποτυχία: «Η γυναίκα που Εσύ μου έδωσες», είπε στον Θεό, «αυτή φταίει που εγώ είμαι έτσι» (Γένεση 3:12).

Όμως στις Παροιμίες διαβάζουμε, *«Υπάρχει γενεά καθαρή στα μάτια της, αλλά δεν είναι πλυμένη από την ακαθαρσία της»* (Παροιμίες 30:12).

Εάν νομίζετε ότι είστε αγνοί αλλά δεν έχετε καθαριστεί από την βρωμιά σας, τότε έχετε επιτρέψει στην αυτό-δικαίωση να σας κυριεύσει. Η Βίβλος μας λέει, *«Αν πούμε ότι δεν έχουμε αμαρτία, εξαπατούμε τον εαυτό μας και η αλήθεια δεν υπάρχει μέσα μας. Αν πούμε ότι δεν αμαρτήσαμε, κάνουμε αυτόν ψεύτη και ο λόγος του δεν υπάρχει μέσα μας»* (Α Ιωάννου 1:8, 10).

Επίσης, δηλώνει ξεκάθαρα το πρόβλημά μας: *«.....ολόκληρος ο κόσμος να γίνει υπόδικος στον Θεό. Δεδομένου ότι, όλοι αμάρτησαν, και στερούνται τη δόξα τού Θεού»* (Ρωμαίους 3:19,23).

Κάθε φορά που προσπαθούμε να καθιερώσουμε τη δικαιοσύνη μας τηρώντας τους κανόνες, τελικά αναγκάζομαστε να παραδεχτούμε ότι βρισκόμαστε σε μια κλίμακα που ακολουθεί καθοδική πορεία. Εγώ πάντα θα φαίνομαι στον εαυτό μου πιο σωστός ηθικά απ' ότι θα με θεωρείτε εσείς, και εσείς θα φαίνεστε σε μένα λιγότερο ηθικοί απ' ότι οι ίδιοι θεωρείτε τους εαυτούς σας. Μπορεί να παρατηρήσω τη ζωή σας και να δω διάφορα ελαττώματα, αλλά όταν παρατηρώ τον εαυτό μου, τα ελάχιστα ελαττώματα που βλέπω δεν μου φαίνονται και τόσο σοβαρά.

Ακόμη και η δικαιοσύνη την οποία μπορώ να πετύχω μέσω όλων αυτών που κάνω, είναι μόνο μια απάτη. Διότι, η Βίβλος διακηρύττει: *«Όλοι, πραγματικά, γίναμε σαν ένα ακάθαρτο πράγμα, και όλη η δικαιοσύνη μας είναι σαν ένα ρυπαρό ιμάτιο»* (Ησαΐας 64:6).

Είναι γελοίο να βλέπουμε ορισμένους ανθρώπους να περιφέρονται με ένα ύφος υπερηφάνειας, φορώντας τα ρυπαρά ιμάτιά τους. Κυκλοφορούν με μια κραυγαλέα ευλάβεια που φωνάζει «είμαι πιο άγιος από εσάς», με έναν αέρα υπερβολικής αγιότητας. Μιλάνε χαμηλόφωνα, καθώς πιστεύουν πως έτσι δείχνουν πιο άγιοι και δίκαιοι. Χρησιμοποιούν την καθαρεύουσα έκδοση της Βίβλου διότι, όπως όλοι ξέρουμε, τα «είσθε» και «είμεθα» κουβαλάνε περισσότερη δικαιοσύνη από τα «είστε» και «είμαστε». Τους βλέπουμε να φουσκώνουν από δικαιοσύνη, να

κορδώνονται και να επιδεικνύονται. Όμως ο Θεός κουνάει το κεφάλι Του περιφρονητικά και λέει, «*Ρυπαρά μάτια*».

Εάν η σχέση μου με τον Θεό εξαρτιόταν από τη δική μου δικαιοσύνη και καλοσύνη, τότε δεν θα μπορούσα ποτέ να τα καταφέρω. Διότι έχω αποτύχει, έχω ξεπέσει της δόξας Του. Μπορώ απλώς να είμαι καλός κάποιες φορές, όταν οι βιορυθμοί μου λειτουργούν σωστά, όταν όλα στη ζωή μου κυλάνε πραγματικά καλά και τότε λέω: «Είμαι μια χαρά, λοιπόν! Πραγματικά αξίζω κάτι». Όμως, ακόμη και σε αυτές τις τέλειες μέρες, ο Θεός κοιτάζει από τον ουρανό και λέει, «*Ρυπαρά μάτια*». Οι καλύτερες προσπάθειές μου απλώς δεν είναι αρκετές!

Καταδικάζω τον εαυτό μου όταν προσπαθώ να τηρήσω το νόμο, καθώς ο αληθινός νόμος ασχολείται με τις εσωτερικές συμπεριφορές. Παλιότερα, όταν δεινοπαθούσα να τηρήσω όλα τα κριτήρια της αυτό-δικαίωσης, ένιωθα να απορρίπτω κάποια πράγματα που έκαναν οι άλλοι άνθρωποι. Είχα πικρία μέσα μου και συνειδητοποίησα ότι μισούσα κάποια άτομα, ζήλευα αυτά που ήταν δικά τους. Παρατήρησα ότι είχα παραβιάσει τον δικό μου κώδικα και ότι είχα σβήσει τη σχέση μου με τον Θεό. Δεν μου είχε απομείνει τίποτα άλλο, πέρα από το να τα ξανακάνω όλα από την αρχή.

Δυστυχώς, ακριβώς εκείνη τη στιγμή που ένιωθα ότι άρχιζα να χτίζω ξανά τη σχέση μου με τον Θεό, πάντα κάτι γινόταν. Γινόταν μια έκρηξη μέσα μου και έπεφτα ξανά. Αναγκαζόμουν να αρχίσω να ανεβαίνω τη σκάλα των καλών έργων άλλη μια φορά, μέχρι που έφτανα στο σημείο να νιώθω ότι μπορώ και πάλι να επικοινωνήσω με το Θεό. Αλλά και πάλι, μόλις ένιωθα ότι είχα φτάσει στο σωστό επίπεδο, βρισκόταν κάποιος οδηγός που έκανε μια ανόητη κίνηση στον αυτοκινητόδρομο και εγώ του φώναζα, «*Νύχτα πήρες το δίπλωμα, ηλίθιε;*». Και ξανά, έπρεπε να ξεκινήσω όλη τη διαδικασία από την αρχή!

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ;

Όσοι πιστεύουν ότι μπορούν να γίνουν αποδεκτοί από το Θεό χωρίς τον Ιησού, πρέπει να απαντήσουν σε ορισμένα κρίσιμα ερωτήματα. Εάν πιστεύουν ότι θα καταφέρουν να φτάσουν στον ουρανό με την επίτευξη ενός συγκεκριμένου επιπέδου καλοσύνης, άραγε σε πιο κριτήριο

χρειάζεται να ανταποκριθούν; Τι θα τους ζητήσει ο Θεός; Πολλοί άνθρωποι λένε: «Νιώθω ότι είμαι ένας καλός, ευγενικός άνθρωπος και είμαι πρόθυμος να σταθώ ενώπιον του Θεού με τη δική μου αξία».

Όμως αυτοί οι άνθρωποι δεν λαμβάνουν υπόψη τους ότι τα κριτήρια του Θεού είναι διαφορετικά από τα δικά μας. Ο Ιησούς μας έδειξε ποιες είναι οι προϋποθέσεις του Θεού για όσους παλεύουν να βρεθούν στον ουρανό με τη δική τους δύναμη, όταν είπε: *«Να είστε, λοιπόν, εσείς τέλειοι, όπως ο Πατέρας σας, που είναι στους ουρανούς, είναι τέλειος»* (Ματθαίος 5:48). Το κριτήριο για τον άνθρωπο που θέλει να είναι σωστός ενώπιον του Θεού είναι απλά και μόνο η τελειότητα - δεν αρκεί να προσπαθεί πολύ ή να είναι ειλικρινής, αλλά πρέπει να τηρεί με άψογο τρόπο όλα αυτά που είναι στο σχέδιο του Θεού για τον ίδιο. Ξεκάθαρα, όσοι πιστεύουν ότι μπορούν να κερδίσουν την αιώνια ζωή μέσα από τα καλά έργα τους, διατηρούν μια διαστρεβλωμένη κατανόηση της αγιότητας του Θεού και του τι σημαίνει να είναι κανείς σωστός ενώπιον Του.

Εάν πρόκειται να θέσουμε τα κριτήρια μιας δίκαιης συμπεριφοράς, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε εκείνα που καθιέρωσε ο Ιησούς Χριστός, ο μόνος Άνθρωπος του οποίου η ζωή ώθησε τον Θεό να πει, *«Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο ευαρεστήθηκα»* (Ματθαίος 3:17). Εάν θέλουμε να απολαμβάνουμε τη σχέση μας με το Θεό, πρέπει να είμαστε τόσο δίκαιοι όσο ήταν ο Ιησούς Χριστός. Ο Ιησούς είπε, *«Και όταν έρθει εκείνος, θα ελέγξει τον κόσμο.....για δικαιοσύνη δε, επειδή πηγαίνω στον Πατέρα μου, και δεν με βλέπετε πλέον»* (Ιωάννης 16:8, 10).

Η ανάληψη του Ιησού στον ουρανό αποτέλεσε τη μαρτυρία του Θεού προς τον κόσμο σχετικά με τον Υιό Του. Ήταν σαν να έλεγε, *«Αυτή είναι η δικαιοσύνη που Εγώ θα δεχτώ στον ουρανό»*. Η ζωή του Ιησού είναι το μόνο κριτήριο δικαιοσύνης. Εάν θέλουμε να είμαστε αποδεκτοί από τον Θεό, πρέπει να γίνουμε τόσο δίκαιοι όσο ήταν ο Ιησούς Χριστός. Οι Γραφές μας δείχνουν ότι υπάρχει μόνο μια μορφή δικαιοσύνης, την οποία αποδέχεται ο Θεός: η δικαιοσύνη του ίδιου του Χριστού. Έτσι λοιπόν, εφόσον θέλουμε να σταθούμε ενώπιον του Θεού με βάση τα δικά μας καλά έργα, τότε θα πρέπει να βιώσουμε μια ζωή που ανταποκρίνεται την καλοσύνη που βλέπουμε στη ζωή του Χριστού.

Όμως εγώ καταλαβαίνω ότι κάτι τέτοιο δεν είναι εφικτό. Δεν μπορώ να φτάσω σ' αυτό το επίπεδο δικαιοσύνης. Ο ίδιος ο Ιησούς είπε, «Εγώ, όμως, σας λέω, ότι καθένας που κοιτάζει μια γυναίκα για να την επιθυμήσει, διέπραξε ήδη μοιχεία μέσα στην καρδιά του» (Ματθαίος 5:28).

Επίσης είπε, «Εγώ, όμως, σας λέω ότι, καθένας που οργίζεται αναίτια ενάντια στον αδελφό του, θα είναι ένοχος στην κρίση» (Ματθαίος 5:22).

Και συνέχισε, «Αλλά, σε σας που ακούτε, λέω: Να αγαπάτε τούς εχθρούς σας· να αγαθοποιείτε εκείνους που σας μισούν. Να ευλογείτε εκείνους, που σας καταρώνται· και να προσεύχεστε για εκείνους που σας βλάπτουν. Σ' εκείνον που σε χτυπάει επάνω στο ένα σαγόνι, να πρόσφερε του και το άλλο, και από εκείνον που αφαιρεί το ιμάτιό σου, μη εμποδίσεις και τον χιτώνα. Σε καθέναν που ζητάει από σένα, δίνε· και από εκείνον που αφαιρεί τα δικά σου, μη απαιτείς» (Λουκάς 6:27-30).

Τέλος, μας έδωσε την εντολή να «αγαπάτε τούς εχθρούς σας, και να αγαθοποιείτε, και να δανείτε, χωρίς να ελπίζετε σε καμιά απολαβή» (Λουκάς 6:35).

Πώς μπορεί, όμως, κάποιος άνθρωπος να είναι τόσο δίκαιος; Εγώ δεν μπορώ, το ξέρω. Έχω αποτύχει οικτρά. Μήπως αυτό σημαίνει ότι πρέπει για πάντα να είμαι αποξενωμένος από το Θεό; Δεν υπάρχει, άραγε, κάποιος τρόπος ώστε να απολαμβάνω κοινωνία με τον Θεό;

Μήπως πρέπει να συνεχίσω να ζω σε αυτή την κενότητα, την απογοήτευση, διαρκώς αναζητώντας κάτι που ποτέ δεν θα καταφέρω να αποκτήσω;

Εάν υπάρχει έστω και η παραμικρή ελπίδα να λάβουμε συγχώρεση από το Θεό, τότε θα πρέπει να υπάρχει κάποια άλλη βάση εκτός από τα δικά μας έργα. Όπως διακηρύττει ο Παύλος, «Επειδή, από έργα τού νόμου δεν θα δικαιωθεί μπροστά του καμιά σάρκα» (Ρωμαίους 3:20).

Εάν θέλουμε κάποια στιγμή να φτάσουμε στο σημείο να απολαμβάνουμε μια σχέση με το Θεό, θα πρέπει να γίνει σε κάποια άλλη βάση πέρα από τη δική μας δικαιοσύνη. Οι κανόνες που έχει καθιερώσει ο Θεός σχετικά με τη δικαιοσύνη, είναι υπερβολικά αυστηροί για να μπορέσουμε να τους τηρήσουμε. Απλά δεν μπορούμε! Η μόνη μας ελπίδα είναι το γεγονός ότι

υπάρχει η προμήθεια μιας άλλης μορφής δικαιοσύνης διαθέσιμη για μας, η οποία βασίζεται σε μια τελείως διαφορετική ηθική αρχή σε σχέση με τα δικά μας έργα.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΧΑΡΗ;

Η ρίζα της λέξης **χάρη** είναι «ομορφιά». Στην Καινή Διαθήκη, **χάρη** σημαίνει «η εύνοια του Θεού, την οποία δεν αξίζαμε». **Χάρη** σημαίνει πως ο Θεός μου δίνει κάτι, το οποίο δεν μπορώ να αποκτήσω μόνος μου. Η **χάρη** έρχεται όταν γίνομαι αποδεκτός από το Θεό παρά το γεγονός ότι δεν το αξίζω, παρά το ότι δεν είμαι άξιος αυτής της αποδοχής.

Η Βίβλος μας διδάσκει ότι λαμβάνουμε χάρη με βάση την πίστη και εμπιστοσύνη μας στο Θεό. Στους Εβραίους 11:6 διαβάζουμε ότι «χωρίς πίστη είναι αδύνατον κάποιος να ευαρεστήσει τον Θεό». Έχουμε λάβει συγχώρεση από έναν άγιο Θεό, αλλά και μόνο επειδή πιστέψαμε στον Ιησού Χριστό και στον θάνατό Του για χάρη μας. Όταν Τον εμπιστευόμαστε, τότε ο μαυροπίνακας της ζωής μας γίνεται πεντακάθαρος.

Δεν είναι εφικτό να λάβουμε συγχώρεση μέσα από την συμμόρφωσή μας σε οποιοδήποτε νόμο ή θρησκευτικό σύστημα. Ήταν αναγκαίο να πεθάνει στο σταυρό ο Χριστός, έτσι ώστε να καθιερώσει Εκείνος μια νέα βάση σύμφωνα με την οποία εμείς μπορούμε να πλησιάσουμε το Θεό. Όταν ο Ιησούς προσευχόταν στον κήπο της Γεσθημανή, είπε στο Θεό, *«Πατέρα, αν θέλεις, να απομακρύνεις από μένα τούτο το ποτήρι· όμως, όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου ας γίνει»* (Λουκάς 22:42).

Στην πραγματικότητα έλεγε, «Εάν είναι δυνατόν να σωθούν οι άνθρωποι με οποιοδήποτε άλλο τρόπο εκτός από το θάνατό Μου - εάν μπορούν να σωθούν μέσα από τη θρησκεία ή κερδίζοντας με κάποιο άλλο τρόπο τη δικαιοσύνη τους - τότε δεν θέλω να πάω στον σταυρό. Σε παρακαλώ, μη Με αφήσεις να περάσω μέσα από αυτή τη τρομερή δοκιμασία». Όμως αυτό δεν ήταν δυνατό να συμβεί, και έτσι ο Χριστός πήγε στον σταυρό, πέθανε, ενταφιάστηκε και αναστήθηκε. Ο θάνατός Του έδωσε τη δυνατότητα στο Θεό να εκτείνει τη χάρη Του σε μένα και σε σας.

Ίσως ένα παράδειγμα θα σας βοηθήσει να κατανοήσετε αυτό που λέω. Φανταστείτε ότι σας έχουν κατηγορήσει για κάποιο έγκλημα. Κατηγορείστε για την καταπάτηση ιδιοκτησίας του γείτονά σας. Όπως γνωρίζουν όλοι οι δικηγόροι υπεράσπισης, υπάρχουν δύο πιθανοί τρόποι για να μπορέσετε να απαλλαγείτε από όλες τις κατηγορίες. Μπορείτε να προσπαθήσετε να αποδείξετε ότι δεν καταπατήσατε τη συγκεκριμένη ιδιοκτησία, ή μπορείτε να προσπαθήσετε να αποδείξετε ότι είχατε κάθε νόμιμο δικαίωμα να βρίσκεστε εκεί.

Εφαρμόστε, λοιπόν, αυτή τη λογική προσέγγιση στην πνευματική κατάστασή μας. Ο Θεός μας έχει απευθύνει την κατηγορία της αμαρτίας, καθώς επαναστατήσαμε εναντίον του νόμου και του θελήματός Του. Μας έχει απευθύνει την κατηγορία της έλλειψης δικαιοσύνης.

Πώς μπορούμε, λοιπόν, απαλλαγούμε από αυτές τις κατηγορίες; Δεν μπορούμε να πούμε ότι είμαστε αθώοι, καθώς πράγματι είμαστε ένοχοι. Έχουμε όλοι αμαρτήσει και δεν μπορούμε να πούμε ότι είχαμε το δικαίωμα να κάνουμε όσα κάναμε, καθώς δεν το είχαμε. Οι πράξεις μας ήταν ξεκάθαρα λανθασμένες. Πώς, τότε, μπορεί να έχει οποιαδήποτε αξία ο νόμος για μας, στην προσπάθεια που κάνουμε να λάβουμε συγχώρεση; Η απάντηση είναι πως δεν έχει καμία αξία. Η υπόθεση παραμένει ανοιχτή και κλειστή. Δεν είχαμε το δικαίωμα να κάνουμε όσα κάναμε, αλλά τα κάναμε έτσι κι αλλιώς, και επομένως παραμένουμε ένοχοι.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Ας δώσουμε ένα άλλο παράδειγμα: Υποθέστε ότι έχω ληστέψει μια τράπεζα με τη θέλησή μου, σκόπιμα. Ο νόμος με καταδικάζει, γιατί δεν μπορώ να πω ότι δεν το έκανα ή να αποδείξω ότι δεν το έκανα. Η κάμερα ασφαλείας με έπιασε επί το έργω. Και φυσικά, δεν μπορώ να πω ότι είχα δικαίωμα να το κάνω, καθώς η ληστεία δεν έχει συμπεριληφθεί στην Τροποποίηση του Συντάγματος των ΗΠΑ. Επομένως, δεν υπάρχει κάποιος τρόπος με τον οποίο μπορώ να λάβω συγχώρεση μέσω του νόμου.

Στη διάρκεια της δίκης μου, μπορεί να πω: «Υπόσχομαι να μην ξανά-ληστέψω άλλη τράπεζα για όσο ζω. Θα διάγω μια καλή, καθαρή ζωή από δω και στο εξής. Δεν θα πάρω ποτέ ξανά με λάθος τρόπο κάτι από

οποιονδήποτε άνθρωπο». Αυτό όμως και πάλι δεν με δικαιώνει σε σχέση με αυτά που ήδη έχω κάνει. Ίσως ισχυριστώ ότι πρέπει να λάβω συχώρεση, επειδή έκανα πολλές καλές πράξεις με τα λεφτά που πήρα. Έδωσα ένα ποσό στην εκκλησία και προμήθευσα τα απαραίτητα για την οικογένειά μου. Όμως, αυτές οι «δίκαιες» πράξεις δεν μπορούν να αποτελέσουν αντιστάθμισμα ή να με απαλλάξουν από την ενοχή μου.

Ο δικαστής μπορεί να δώσει εντολή ότι οφείλω να δώσω πίσω στην τράπεζα όλο το ποσό που αφαίρεσα. Ως μέρος της ποινής, μπορεί να ορίσει ότι θα πρέπει να καθαρίσω τους δρόμους, για να κρατήσω τη χώρα μου καθαρή. Μπορεί να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου κάνοντας καλές πράξεις, αλλά και πάλι δεν απαλλάσσομαι από εκείνη την πράξη που έκανα. Όλα τα έργα του νόμου δεν θα μπορούσαν να σβήσουν την ενοχή μου. Τα προηγούμενα αδικήματά μου εξακολουθούν να ισχύουν, είμαι ένας ληστής και η ετυμηγορία είναι ξεκάθαρη.

Γιατί, λοιπόν, σε ότι αφορά τα πνευματικά ζητήματα τόσο πολλοί άνθρωποι προσπαθούν να δηλώσουν αθώοι ενώπιον του Θεού, βασιζόμενοι σε όλες τις καλές πράξεις τους;

Πολλοί από μας ανταποκρίνονται στην αμαρτία, την ενοχή και την έλλειψη δικαιοσύνης στη ζωή τους με μετάνοια και νέες αποφάσεις. Θέλουμε να επανορθώσουμε και να γυρίσουμε σελίδα στη ζωή μας. Όμως αυτές οι προσπάθειες δεν μπορούν να μας εξασφαλίσουν τη συγχώρεση. Ακόμη και οι καλύτερες προσπάθειες δεν μπορούν να απομακρύνουν την ενοχή μας, για όλα αυτά που ήδη έχουμε κάνει. Τα καλά έργα δεν θα μπορέσουν ποτέ να μας δικαιώσουν. Ακόμη και μια ολόκληρη ζωή τέλεσης καλών πράξεων δεν μπορεί να επανορθώσει για μία και μοναδική αμαρτία .

Η βάση του Θεού για τη συγχώρεση είναι η θυσία του μονογενούς Υιού Του. Η δική μας ενοχή, τα παρελθόντα και μελλοντικά λάθη μας έχουν φορτωθεί στους ώμους του Ιησού Χριστού, του αθώου Αρνίου, του Τέλειου που δεν γνώρισε ποτέ αμαρτία. Έφερε επάνω Του τη δική μας ενοχή, υπέφερε και πέθανε για τις δικές μας αμαρτίες. Ο Παύλος έγραψε, *«Επειδή, εκείνον που δεν γνώρισε αμαρτία, τον έκανε για χάρη μας αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη τού Θεού διαμέσου αυτού»* (Β Κορινθίους 5:21).

Ο Ιησούς έγινε αμαρτία για χάρη μας, έτσι ώστε να λάβουμε συγχώρεση μέσω Εκείνου. Με άλλα λόγια, Εκείνος πήρε τη δική μας θέση στον Σταυρό. *«Επειδή, ξέρετε τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ότι, ενώ ήταν πλούσιος, έγινε για σας φτωχός, για να γίνετε εσείς πλούσιοι με τη φτώχεια εκείνου»* (Β Κορινθίους 8:9).

Ο Ιησούς πήρε την αμαρτία μας και μας συγχώρεσε, μέσω της απλής πίστης και εμπιστοσύνης μας σ' Εκείνον.

ΙΗΣΟΥΣ, Η ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΣ

Όταν ο Θεός έθεσε πάνω στον Ιησού τα αμαρτήματα όλων των ανθρώπων, Εκείνος έλαβε την κρίση που άρμοζε σε μας για τις αμαρτίες μας. Έλαβε την τιμωρία που άξιζε σε μας, η οποία είναι θάνατος όπως διακηρύττει η Βίβλος (Ρωμαίους 6:23). Ο Θεός διακήρυξε ότι εάν πιστέψουμε στον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα μας, τότε θα λάβουμε συγχώρεση για κάθε λάθος που έχουμε κάνει. Στο Ά Ιωάννου 1:7 διαβάζουμε, *«Και το αίμα του Ιησού Χριστού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία»*. Αυτή η κάθαρση είναι κάτι που δεν θα μπορούσε ποτέ να μας προσφέρει ο νόμος, είναι μία προμήθεια της χάρης.

Είναι γεγονός πως η πίστη είναι η *μόνη* μας ελπίδα. Τα καλά έργα μας, οι προσπάθειες και οι πράξεις μας δεν θα μπορέσουν ποτέ να μας χαρίσουν συγχώρεση από τον Θεό. Ο Παύλος διακήρυξε με δυνατά λόγια, *«Σ' εκείνον, όμως, που δεν εργάζεται, αλλά πιστεύει σ' αυτόν που ανακηρύσσει δίκαιον τον ασεβή, η πίστη του λογαριάζεται για δικαιοσύνη»* (Ρωμαίους 4:5).

Στον άνθρωπο που δεν πράττει αλλά απλά πιστεύει, ο Θεός αποδίδει δικαιοσύνη. Μας δίνει τη συγχώρεσή Του, εξαιτίας της πίστης μας στο ολοκληρωμένο έργο που έκανε ο Ιησούς Χριστός για μας.

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΑΣ

Έχετε μια επιλογή: Μπορείτε να προσπαθήσετε πολύ με σκοπό να φτάσετε στο ουρανό μέσα από τις δικές σας προσπάθειες και να γίνετε τόσο καλοί

όσο ήταν ο Χριστός, ή μπορείτε να εναποθέσετε την πίστη σας στον Ιησού και να λάβετε τη σωστή θέση σας μαζί με τον Θεό ως δώρο της χάρις Του. Για μένα, δεν υπάρχει καν επιλογή. Γνωρίζω ότι δεν υπάρχει καμία περίπτωση, μέσα από τα δικά μου έργα, να φτάσω στον ουρανό. Είμαι απελπιστικά καταδικασμένος, με βάση τις προηγούμενες αμαρτίες μου. Δεν έχω καμία ελπίδα να γίνω αποδεκτός από τον Θεό, εφόσον μένω μακριά από το έλεός Του.

Τα καλά νέα, όμως, είναι πως ο Θεός έχει προμηθεύσει για μας έναν τρόπο αποδοχής ενώπιον Του. Ο Θεός, που είναι απόλυτα άγιος, καθαρός και τόσο δίκαιος ώστε καμία αμαρτία δεν μπορεί να σταθεί στην παρουσία Του, έχει ανοίξει ένα δρόμο για όλους εμάς τους αμαρτωλούς ανθρώπους ώστε να έχουμε κοινωνία μαζί Του. Όταν πιστέψουμε στη θυσία που έκανε ο Ιησούς Χριστός για μας, αν και δεν την αξίζαμε, τότε ο Πατέρας μας προσφέρει τέλεια συγχώρεση.

Αυτό ακριβώς είναι το ευαγγέλιο της χάρις. Κάθε ένας από εμάς μπορεί να πλησιάσει τον Θεό, παρά το γεγονός ότι δεν είμαστε σε καμία περίπτωση τέλειοι. Μπορούμε να έχουμε μια υπέροχη σχέση με τον Θεό, μέσω του Υιού Του, του Ιησού Χριστού.

Όταν πλησιάζουμε τον Πατέρα δια πίστεως μέσω του Υιού Του, τότε αποκτάμε μια στερεή σχέση μαζί Του. Είμαστε πια παιδιά του Θεού, και επειδή είναι ο Πατέρας μας, δεν χρειάζεται να αναρωτιόμαστε αν είμαστε άξιοι να Τον πλησιάσουμε. Διότι δεν Τον πλησιάζουμε με βάση τη δική μας αξία, αλλά με βάση τη σχέση μας μαζί Του. Ακριβώς αυτό είναι το ευαγγέλιο της χάρις. Ο Θεός μας προσεγγίζει σαν να μην είχαμε κάνει ποτέ ούτε ένα παράπτωμα εναντίον Του.

Εγώ, βέβαια, δυσκολεύομαι να δω τον εαυτό μου μ' αυτό τον τρόπο. Κοιτάζομαι στον καθρέφτη και λέω, «Chuck, είσαι αμαρτωλός. Δεν μπορείς να ελέγξεις την όρεξή σου για φαγητό, έχεις τόσο πολλά ελαττώματα». Κι όμως, ο Θεός με κοιτάζει και λέει, «Συγχωρεμένος». Με αγαπάει και με αποδέχεται όπως είμαι, επειδή ζω εν Χριστώ Ιησού. Ακριβώς όπως έχει αποδεχτεί τον δικό Του Υιό, έτσι τώρα αποδέχεται και μένα. Ο Παύλος μας λέει ότι έχουμε γίνει αποδεκτοί *«με τον αγαπημένο του»* (Εφεσίους 1:6). Ο

αγαπημένος Του είναι ο Χριστός και ο Θεός μας αποδέχεται, εν Χριστώ, ακριβώς όπως και ο Χριστός είναι αποδεκτός.

Γι' αυτό το λόγο το ευαγγέλιο της χάρης είναι τα καλύτερα νέα που έχω ακούσει ως τώρα. Ο Θεός μας συγχωρεί διότι πιστεύουμε στον Υιό Του, τον οποίο Εκείνος έστειλε στη γη για να πεθάνει για τις αμαρτίες μας. Όλες οι αμαρτίες μας έχουν σβηστεί και δεν υπάρχει καμία καταγραφή ενοχής. Όπως μας λέει ο Παύλος, *«Μακάριοι είναι εκείνοι, των οποίων συγχωρήθηκαν οι ανομίες, και των οποίων σκεπάστηκαν οι αμαρτίες. Μακάριος ο άνθρωπος στον οποίο ο Κύριος δεν θα του λογαριάσει αμαρτία»* (Ρωμαίους 4:7-8).

Ως παιδιά Θεού, έχουμε κάθε δικαίωμα να πλησιάσουμε τον Πατέρα μας και να Του ζητήσουμε οτιδήποτε χρειαζόμαστε. Έχουμε κάθε δικαίωμα να εμπιστευτούμε τη σοφία του Πατέρα μας, ώστε είτε να μας χαρίσει ή να μας αρνηθεί το κάθε αίτημα, σύμφωνα με τη γνώση Του γι' αυτό που είναι το καλύτερο για μας. Μπορούμε να αφιερωθούμε στον ουράνιο Πατέρα, ο οποίος μας αγαπάει τόσο πολύ και θα μας χαρίσει μόνο αυτά που είναι τα καλύτερα για τη ζωή μας.

Είναι πολύ μεγάλη χαρά για μας να γνωρίζουμε ότι ο Θεός επιθυμεί να παρέχει σε μας τον πλούτο και την πληρότητα της αγάπης Του - όχι επειδή το αξίζουμε, αλλά επειδή μας αγαπάει. Αυτό είναι το ευαγγέλιο της χάρης εν Χριστώ Ιησού!

Η ΠΟΡΤΑ ΔΕΝ ΚΛΕΙΝΕΙ ΠΟΤΕ

Όσο υπέροχη κι αν είναι η συγχώρεση, αποτελεί μόνο τη μισή ιστορία σε ότι αφορά το ευαγγέλιο της χάρις. Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν πως ο Θεός μας έχει συγχωρήσει εν Χριστώ. Όμως αντιμετωπίζουν πρόβλημα με το δεύτερο κομμάτι αυτών των καλών νέων: το γεγονός ότι μόνο και μόνο μέσω πίστης στον Ιησού Χριστό, ο Θεός μας καθιστά δίκαιους. Δεν το πιστεύουν όλοι αυτό - σε καμία περίπτωση! Αρκετές ομάδες πιστών έχουν καθιερώσει δικά τους κριτήρια δικαιοσύνης, κι όμως πολύ σπάνια συμφωνούν σχετικά με το ποια πρέπει να είναι αυτά τα κριτήρια.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΟΣ Ή ΕΚΤΟΣ ΜΟΔΑΣ;

Πριν από λίγο καιρό ορισμένες ομάδες πιστών δίδασκαν πως ήταν εκτός μόδας να φοράμε κουμπιά στα ρούχα. Χρησιμοποιούσαν καρφίτσες και παραμάνες στα ρούχα τους, αλλά σε καμία περίπτωση κουμπιά. Συχνά έλεγαν σε κάποιο άτομο, «Φοράς κουμπιά; Ντροπή σου! Πόσο εκτός μόδας μπορείς να είσαι;». Ακόμη και σήμερα ορισμένες θρησκευτικές ομάδες διδάσκουν πως το να φοράμε χρυσαφικά είναι η απόλυτη αμαρτία. Απλά δεν μπορείς να είσαι δίκαιος, εφόσον φοράς χρυσαφικά. Στο πέρας της ιστορίας οι άνθρωποι έχουν καθιερώσει μια ποικιλία κριτηρίων σχετικά με την δικαιοσύνη, πάντα στα πλαίσια της ιδέας ότι εάν ακολουθήσουν πιστά αυτά τα συγκεκριμένα κριτήρια, ο Θεός θα τους αποδεχτεί.

Υπάρχει, πάντως, ένα σοβαρό πρόβλημα όταν προσπαθούμε να καθιερώσουμε την δικαιοσύνη μέσω νόμων ή έργων. Η αλήθεια είναι πως σπάνια καταφέρνουμε να σταθούμε αντάξιοι ακόμη και των δικών μας κριτηρίων!

Ο καθένας μας αποδέχεται ένα επίπεδο ηθικής, το οποίο θεωρούμε καλό και σωστό. Αυτό είμαστε πραγματικά, ή τουλάχιστον αυτό θα ήμασταν εάν δεν υπήρχαν ορισμένα εξωτερικά εμπόδια. Οι ψυχολόγοι ονομάζουν αυτή την κατάσταση «υπερεγώ», ο ιδανικός εαυτός μας. Δυστυχώς, κανείς δε γνωρίζει τον «αληθινό εαυτό» του. Γιατί; Διότι ο «αληθινός εαυτός» μας είναι τέλειος. Στην πραγματικότητα, δεν γνωρίζω καν ποιος είναι ο

αληθινός εαυτός μου, διότι οι συνθήκες συνεχώς με αποτρέπουν από το να είμαι αυτός ο υπέροχος άνθρωπος που στην πραγματικότητα είμαι. Μαζί με το υπερεγώ, οι ψυχολόγοι μιλάνε για το «εγώ», το οποίο είναι ο αληθινός εαυτός μας. Είναι λυπηρό πως ο αληθινός εαυτός μας ποτέ δεν ανταποκρίνεται στα κριτήρια του ιδανικού εαυτού μας.

Όταν, λοιπόν, υπάρχει μια τεράστια διαφορά ανάμεσα στο υπερεγώ και το εγώ σας, τότε θεωρείστε απροσάρμοστοι άνθρωποι. Από την άλλη, εάν ξέρετε ότι δεν είστε τέλειοι και δεν έχετε θέσει τόσο υψηλά κριτήρια σχετικά με τον ιδανικό εαυτό σας, τότε μπορείτε να δεχτείτε συγχαρητήρια γιατί είστε ευπροσάρμοστοι άνθρωποι.

Οι ψυχολόγοι συχνά προσπαθούν να χαμηλώσουν το επίπεδο των κριτηρίων σχετικά με το υπερεγώ των ανθρώπων, λέγοντας στον ασθενή τους ότι έχει θέσει ανέφικτους στόχους. Μπορεί να πουν, «Κανείς δεν είναι τέλειος ή τόσο καλός. Αυτό που κάνεις δεν είναι και τόσο περίεργο. Όλοι το κάνουν. Δεν θα πρέπει να θέτεις τόσο υψηλά κριτήρια για τον εαυτό σου!». Αυτοί οι ψυχολόγοι συνεχώς προσπαθούν να μικρύνουν τη διαφορά ανάμεσα στο υπερεγώ και το εγώ, έτσι ώστε οι άνθρωποι να μπορούν να απολαμβάνουν μια ισορροπημένη ζωή. Αναζητούν τη θεραπεία, επιχειρώντας να υποβιβάσουν το υπερεγώ.

Συγκρίνετε αυτή την πραγματικότητα με το έργο του Ιησού. Εκείνος δεν προσπαθεί να υποβιβάσει το υπερεγώ, απλά επιχειρεί να ανεβάσει το εγώ. Θέλει να υψώσει τον αληθινό εαυτό σας!

Παρά το γεγονός ότι ο αληθινός εαυτός μου βρίσκεται πολύ χαμηλότερα από τον ιδανικό εαυτό μου, εξακολουθώ να είμαι απόλυτα δίκαιος ενώπιον του Θεού εξαιτίας της πίστης μου στον Ιησού Χριστό.

Αυτή είναι η δεύτερη διάσταση του ευαγγελίου της χάρης. Πρώτον, όλες οι αμαρτίες μας έχουν ξεπλυθεί και έχουμε λάβει συγχώρεση, εξαιτίας της πίστης μας στον Ιησού Χριστό. Δεύτερον, ο Θεός μας θεωρεί δίκαιους εξαιτίας της πίστης μας στον Ιησού Χριστό. Πέρα από αυτά που κάνουμε ή δεν κάνουμε, πέρα από την τήρηση οποιουδήποτε κώδικα ηθικής, ο Θεός προσδίδει σε μας δικαιοσύνη επειδή πιστεύουμε στον Ιησού Χριστό.

Αυτό είναι το δοξασμένο ευαγγέλιο, είναι τα καλά νέα. Η γνώση πως ο Θεός μας αποδέχεται εξαιτίας της πίστης μας στον Ιησού Χριστό και πως η δικαιοσύνη επέρχεται μέσω της πίστης μας σ' Εκείνον, είναι πραγματικά καλά νέα!

Η ΠΟΡΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΗ

Γιατί, όμως, είναι τόσο καλά αυτά τα νέα; Διότι δεν χρειάζεται να φοβάμαι και να λέω, «Δεν τολμώ να πλησιάσω το Θεό, γιατί μόλις τώρα είπα ψέματα. Μόλις τώρα θύμωσα. Μόλις τώρα εξαπάτησα έναν άνθρωπο. Δεν έχω δικαίωμα να ζητήσω από το Θεό να με βοηθήσει, αφού απέτυχα να κάνω το έργο που είχα αναλάβει». Εάν η δικαιοσύνη μου επέρχεται μέσω των έργων μου, τότε ο Σατανάς μπορεί να κρατά σφραγισμένη την πόρτα που οδηγεί στο Θεό σχεδόν πάντα, καθώς ποτέ δεν κάνω όλα όσα νιώθω πως θα έπρεπε να κάνω. Δεν είμαι ποτέ τόσο καλός όσο ξέρω πως θα έπρεπε να είμαι. Δεν έχω καταφέρει να φτάσω στο υπερεγώ μου. Δεν έχω ανταποκριθεί στα κριτήρια που ο ίδιος έχω θέσει, σε σχέση μ' αυτά που θεωρώ σωστά.

Επειδή έχω αποτύχει στην προσπάθεια να φτάσω αυτά τα ιδανικά κριτήρια, ο Σατανάς χρησιμοποιεί την αποτυχία μου για να με εμποδίσει από το να πλησιάσω το Θεό. Μπορεί να μου ψιθυρίσει, «Δεν έχεις δικαίωμα να ζητάς από το Θεό να σε βοηθήσει, από τη στιγμή που Τον έχεις απογοητεύσει άλλη μια φορά. Ξέρεις πως οι πράξεις σου δεν είναι αρεστές ενώπιον του Θεού, αλλά εσύ το έκανες ξανά. Τώρα έχεις μπλέξει άσχημα και ζητάς πάλι από το Θεό να σε βοηθήσει. Νομίζεις πως θα σε ακούσει; Σε καμία περίπτωση!».

Ο Σατανάς μπορεί πάντα να κρατά σφραγισμένη τη πόρτα που οδηγεί στο Θεό, εάν μπορεί να μας αναγκάσει να κοιτάζουμε μόνο στον εαυτό μας. Όμως εάν εγώ έχω τα μάτια στραμμένα στον Ιησού Χριστό και συνειδητοποιήσω πως θεωρούμαι δίκαιος εξαιτίας της πίστης μου στο Χριστό, τότε ο Σατανάς δεν θα μπορέσει ποτέ να σφραγίσει την πόρτα. Κι όμως, αυτός συνεχίζει να έρχεται και να μου ψιθυρίζει, «Τσακ, είσαι ένας άθλιος φουκαράς. Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να στέκεσαι μπροστά στους ανθρώπους και να διακηρύττεις τα δοξασμένα καλά νέα για τον Ιησού Χριστό. Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να στέκεσαι στον άμβωνα και να

διδάσκεις το Λόγο του Θεού. Έχεις αποτύχει σε όλους αυτούς τους τομείς, είσαι πραγματικά σε άθλια κατάσταση!».

Κάθε φορά που γίνεται αυτό αρχίζω να χαμογελάω, καθώς είμαι σίγουρος πως έχουν ξεφύγει από την προσοχή του ορισμένα πράγματα και δεν τα έχει αναφέρει! Έτσι, του λέω, «Σατανά, δε με φοβίζεις με τις κατηγορίες σου, δεν θα με αναγκάσεις να το βάλω στα πόδια και να κρυφτώ. Και μάλιστα ξέρω πως όλα αυτά που λες είναι αλήθεια, ξέρω πως έχω αποτύχει. Ξέρω πως έχω αδυναμίες. Αλλά δεν πρόκειται να με απομακρύνεις από τον Ιησού Χριστό, απλά με ωθείς να Τον πλησιάσω ακόμη περισσότερο, επειδή η μόνη μου ελπίδα είναι ο σταυρός Του!».

Έτσι λοιπόν, τρέχω να βρω καταφύγιο στο μόνο μέρος όπου είμαι ασφαλής, στον μόνο τόπο όπου μπορώ να βρω την ελπίδα. Σίγουρα δεν έχω ελπίδα αν στηριχτώ στον εαυτό μου ή στη δική μου δικαιοσύνη. Όμως έχω τεράστιες ελπίδες εφόσον βασιστώ στο έργο που έκανε ο Ιησούς Χριστός για μένα, στο έργο που κάνει μέσα μου ο Θεός μέσω της δύναμης του Αγίου Πνεύματος, καθώς με συμμορφώνει με την εικόνα του Χριστού. Όλα αυτά που δεν μπορώ να κάνω εγώ για τον εαυτό μου, τα κάνει Εκείνος για μένα. Σε όλους εκείνους τους τομείς όπου ήμουν αδύναμος, τώρα Εκείνος με έχει κάνει δυνατό. Έχω αναγνωρίσει την αδυναμία μου και έχω παραδώσει τον αβοήθητο εαυτό μου στον Χριστό. Στους τομείς εκείνους όπου κάποτε ήμουν αδύναμος και συνεχώς σκόνταφτα, τώρα στέκομαι δυνατός επειδή η δική Του δύναμη με έχει κάνει τέλειο μέσα στην αδυναμία μου (΄Β Κορινθίους 12:9).

Σαφώς, δεν είμαι όλα αυτά που ο Θεός επιθυμεί να είμαι. Σε καμία περίπτωση! Όμως ευχαριστώ τον Θεό, διότι δεν είμαι αυτός που κάποτε ήμουν. Ακόμη και στην τωρινή ατελή κατάσταση μου, ο Θεός ρίχνει τα μάτια Του σε μένα και με καθιστά άγιο και δίκαιο. Γι' αυτό το λόγο δεν θέλω ποτέ να βρεθώ οπουδήποτε αλλού, εκτός από εκεί που είναι ο Ιησούς Χριστός. Δεν πρέπει ποτέ να θέσουμε τους εαυτούς μας μακριά από Εκείνον!

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΠΙΠΕΔΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Εφόσον ο Θεός έχει αποδώσει σε μας την δικαιοσύνη του Χριστού επειδή έχουμε πιστέψει, τότε είναι ανοησία εκ μέρους μας να προσπαθούμε να βελτιώσουμε αυτή τη δικαιοσύνη κάνοντας έργα. Δεν μπορούμε να βελτιώσουμε την δικαιοσύνη του Θεού. Δεν υπάρχει τρόπος για να βελτιώσουμε τη σωστή θέση, την οποία Εκείνος έχει προσδώσει σε μας. Είμαστε δίκαιοι και έτσι ακριβώς αντιλαμβάνεται ο Θεός τη ζωή μας, επειδή πιστεύουμε και εμπιστευόμαστε το έργο του Ιησού Χριστού.

Κανείς στον ουρανό δεν θα περηφανεύεται για το πόσο δίκαιος έχει καταστήσει τον εαυτό του. Δεν θα χρειάζεται να ακούμε τον Αβραάμ, τον Δαβίδ, ή τον Παύλο να μιλάνε συνεχώς για όλα τα υπέροχα πράγματα που έκαναν, έτσι ώστε να λάβουν μια δίκαιη θέση ενώπιον του Θεού. Όλοι αυτοί οι άντρες απλώς πίστεψαν στον Θεό, και η πίστη τους προσμετρήθηκε ως δικαιοσύνη.

Κανείς δεν θα μπορέσει να σταθεί στον ουρανό και να συγκρίνει τα καλά έργα του με εκείνα οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου, διότι θα υπάρχει μόνο Ένας ο οποίος θα λάβει δόξα ενώπιον του θρόνου του Θεού. Μόνο ένας θα είναι το λαμπρό αστέρι. Δεν θα υπάρχει κάποιο πνευματικό κοινωνικό σύστημα, όπου ορισμένοι άνθρωποι θα απολαμβάνουν τη δόξα των δικών τους έργων ενώ κάποιοι άλλοι θα στέκονται στη γωνία και θα αναρωτιούνται πώς κατάφεραν να φτάσουν ως εκεί. Ο Ιησούς – και μόνο ο Ιησούς - θα λάβει τη δόξα για τη δική μας σωτηρία. Διότι εάν δεν ήταν Εκείνος, κανένας άνθρωπος δεν θα βρισκόταν στον ουρανό.

Όπως το έθεσε ο Παύλος, *«Σε μένα, όμως, μη γένοιτο να καυχώμαι, παρά μονάχα στον σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού»* (Γαλάτες 6:14). Όσα καλά έργα και να κάνουμε για χάρη Του, όσους ανθρώπους και να οδηγήσουμε στον Χριστό, όσες εκκλησίες κι αν ιδρύσουμε, η μόνη δόξα για μας βρίσκεται εν Χριστώ Ιησού, ο οποίος πέθανε για μας. Η δικαιοσύνη μας δεν είναι ζήτημα καλών έργων, ανθρώπινων προσπαθειών ή διατήρησης ορισμένων τελετουργικών και νόμων. Η δικαιοσύνη μας - στη γη και σε όλη την αιωνιότητα - είναι αποτέλεσμα της απλής πίστης μας στον Υιό του Θεού, τον Ιησού.

Η δικαιοσύνη μέσω της πίστης απομακρύνει όλες τις διαφορές ανάμεσα σ' εκείνους που ανήκουν στο Χριστό. Εγώ δεν είμαι καλύτερος από εσάς, ούτε εσείς καλύτεροι από μένα. Είμαστε όλοι αμαρτωλοί, σωσμένοι μόνο εξαιτίας της ένδοξης χάρης του Θεού. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να σταθούμε δίκαιοι ενώπιον του Θεού. Υπάρχει μόνο ένα είδος δικαιοσύνης που δέχεται ο Θεός, και αυτή είναι η δικαιοσύνη του Ιησού Χριστού που έχει αποδοθεί σε μας.

Εάν επιθυμώ να πλησιάσω το Θεό βασιζόμενος στη δική μου δικαιοσύνη ή τα καλά μου έργα, ή εάν περιμένω ότι θα λάβω ευλογίες επειδή ήμουν καλός άνθρωπος αυτή την εβδομάδα, επειδή διάβασα πολλά κεφάλαια από τη Γραφή ή προσευχήθηκα πολύ, τότε η σχέση μου με τον Θεό θα είναι πάντα σαθρή. Ορισμένες φορές μπορεί να νιώθω πως η σχέση μου μαζί Του είναι καλή και άλλες φορές ότι είναι κακή. Γιατί; Διότι προσπαθώ να Τον πλησιάσω, βασιζόμενος στη δική μου δικαιοσύνη.

Χωρίς τη χάρη, η σχέση μου με το Θεό δεν θα είναι ποτέ μια σταθερή πραγματικότητα και θα είναι αδύνατο να βιώσω την αληθινή ειρήνη. Εάν η σχέση μου μαζί Του εξαρτιόταν από το πώς νιώθω κάθε φορά, πώς ζω, ή από το επίπεδο δικαιοσύνης μου, τότε δεν θα μπορούσα σχεδόν ποτέ να Τον πλησιάσω.

Όμως, όταν η σχέση μου με τον Θεό βασίζεται στη δική Του χάρη που εκτείνεται προς εμένα, τότε οι πόρτες της ευλογίας δεν κλείνουν ποτέ. Οι ευλογίες του Θεού απονέμονται σε μένα με βάση τη δική Του χάρη, τη δική Του εύνοια που δεν μου άξιζε. Ποτέ δεν μου αξίζει να λάβω μια ευλογία, απλά όλες όσες έρχονται στη ζωή μου πάντα βασίζονται στην εύνοια του Θεού που δεν μου άξιζε. Ο Θεός με αγαπάει τόσο πολύ και με ευλογεί έτσι κι αλλιώς. Είναι τόσο καλός ο Θεός! Η πιο αληθινή δοξολογία είναι εκείνη που υψώνεται αυθόρμητα μέσα από την καρδιά μας, καθώς αναγνωρίζουμε τη θαυμαστή χάρη του Θεού προς εμάς.

ΜΙΑ ΕΠΙΜΟΝΗ ΤΑΣΗ

Δυσκολευόμαστε πολύ να απομακρυνθούμε από την ιδέα ότι η δικαιοσύνη μας με κάποιο τρόπο σχετίζεται με τα έργα που κάνουμε για τον Θεό. Έχουμε την τάση να θεωρούμε ορισμένους πιστούς πιο άγιους από

κάποιους άλλους, εξαιτίας της συμπεριφοράς τους. Μερικές φορές χρησιμοποιούμε αυτό το κριτήριο για να κρίνουμε άλλους ανθρώπους. Διότι εάν κάποιος δεν κάνει τόσα έργα ή δεν έχει τόσο ζήλο όσο εμείς, τότε σίγουρα αυτό το άτομο δεν είναι τόσο δίκαιο όσο εμείς.

Είναι υπερβολικά δύσκολο να απομακρύνουμε από το σκεπτικό μας αυτή την ιδέα της δικαιοσύνης μέσω έργων. Επειδή αυτή η άποψη είναι τόσο βαθειά ριζωμένη μέσα μας, πολλοί άνθρωποι δίνουν ένα συνεχή αγώνα με το αίσθημα τη ενοχής. Ακόμη και ως Χριστιανοί, μερικές φορές πέφτουμε στην παγίδα της καταστροφικής ενοχής. Επειδή αγαπάμε τον Θεό, θέλουμε να υιοθετήσουμε προσωπικά κριτήρια συμπεριφοράς που αρμόζουν στην ταυτότητά μας ως παιδιά Θεού. Τώρα που ο Χριστός κατοικεί μέσα μου, θέλω να φανερώσω την αγάπη Του, η οποία έχει υπομονή, μακροθυμία, καλοσύνη, πραότητα, έλεος.

Κι όμως, αυτή η αγάπη στη ζωή μου μπορεί να είναι τόσο εύθραυστη! Μπορεί να οδηγή σε έναν αυτοκινητόδρομο και ένας άλλος οδηγός να κάνει κάποια ανόητη κίνηση, θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή μου. Αυτομάτως, το αίσθημα του θυμού κατακλύζει τη σκέψη μου, θέλω να πατήσω την κόρνα, να χτυπήσω τον προφυλακτήρα του και να δείξω σ' αυτόν τον ανόητο ποια είναι η πραγματική μου άποψη για τον τρόπο που οδηγεί. Όμως αφού έχω κάνει όλες αυτές τις μοχθηρές πράξεις, θυμάμαι ότι οι πινακίδες του αυτοκινήτου μου γράφουν, «**CALVARY**». Εκείνη τη στιγμή, όλα τα παλιά, γνώριμα αισθήματα ενοχής κατακλύζουν και πάλι την καρδιά μου. Έρχονται μέσα μου σκέψεις κατηγορίας που λένε, «*Ωραίος μάρτυρας για το Χριστό είσαι εσύ!*» και με κάνουν να νιώθω απόλυτα απομακρυσμένο από την δικαιοσύνη. Τα θαλάσσωσα ξανά, απογοήτευσα τον Θεό άλλη μια φορά, νιώθω απόλυτα αποξενωμένος από Εκείνον.

Είναι δύσκολο να αντιληφθώ ότι αν και η συγκεκριμένη συμπεριφορά είναι λανθασμένη, δεν έχει καμία σχέση με τη θέση μου ενώπιον του Θεού. Είναι πολύ δύσκολο να αποσυνδέσουμε την ιδέα των έργων και του νόμου από την ιδέα της δικαιοσύνης! Η δική συμπεριφορά μου και η θέση μου ενώπιον του Θεού μοιάζουν απόλυτα συνδεδεμένες μεταξύ τους, κι όμως είναι εντελώς διαφορετικές έννοιες.

Η αλήθεια είναι πως ο ίδιος ο Θεός έχει χαρίσει σε μένα μια σωστή θέση ενώπιον Του, απλά επειδή πιστεύω στον Υιό Του, τον Ιησού Χριστό. Εάν η διατήρηση μιας σειράς κανόνων, όπως «ποτέ μην θυμώνεις όταν οδηγείς» ή «ποτέ μην νευριάζεις με τα παιδιά σου» μπορούσε να μας φέρει σε μια σωστή σχέση με τον Θεό, τότε η συμπεριφορά μας και η θέση μας ενώπιον Του θα ήταν δύο έννοιες απόλυτα συνδεδεμένες μεταξύ τους. Όμως δεν υπάρχουν κανόνες που χαρίζουν ζωή, διότι η αμαρτία έχει φέρει αποξένωση και θάνατο. Για να μπορέσουμε να έχουμε ξανά ζωή, ο Θεός έπρεπε να καθιερώσει μια νέα διαθήκη, βασισμένη σε υποσχέσεις που είναι καλύτερες από τη δικαιοσύνη μέσω έργων. Αυτή η νέα διαθήκη είναι το ευαγγέλιο της χάρης.

ΧΑΡΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Μπορεί να υπήρξατε άθλιοι χαρακτήρες, ευερέθιστοι και δυστυχημένοι. Μπορεί να νιώθετε πως δεν υπάρχει περίπτωση να σας αγαπάει ο Θεός. Ίσως νιώθετε απόλυτα αηδιασμένοι από την αποτυχία της σάρκας σας. Ξέρετε πως το μόνο που σας αξίζει, είναι το χέρι του Θεού για κρίση πάνω στη ζωή σας.

Όμως ξαφνικά, από το πουθενά, ο Θεός σας δίνει μία ένδοξη ευλογία. Εκείνη τη στιγμή υψώνεται από την καρδιά σας μια αυθόρμητη δοξολογία προς τον Θεό, μέσω της λατρείας. Αυτή είναι η πιο αληθινή μορφή δοξολογίας, το είδος της λατρείας που υψώνεται αυθόρμητα ως ανταπόκριση στη χάρη του Θεού. Αυτό είναι το είδος της δοξολογίας που λέει, «Ο Θεός είναι τόσο καλός σε μένα, πραγματικά δεν το αξίζω».

Επειδή πλησιάζω τον Θεό με βάση τη χάρη Του, δεν μπορώ ποτέ, μα ποτέ, να αποκοπώ από τις ευλογίες Του. Από την άλλη, εάν προσδοκώ την επέμβαση του Θεού στη ζωή μου με βάση την καλοσύνη μου ή τις καλές πράξεις μου, τότε σχεδόν πάντα θα παραμένω αποκομμένος από Εκείνον.

Έχω διαπιστώσει ότι η απουσία ευλογιών του Θεού από τη ζωή μου δεν έχει καμία σχέση με τη δική μου συμπεριφορά, αλλά πηγάζει από την έλλειψη πίστης στη χάρη του Θεού. Έχω μάθει πως οι ευλογίες του Θεού έρχονται σε μένα άνευ όρων. Όσο περισσότερο βλέπω τις ευλογίες Του στη ζωή μου, τόσο πιο πολύ συνειδητοποιώ πόσο απόλυτα ανάξιος είμαι.

Εξαιτίας αυτής της αλήθειας, μπορώ να έχω στη ζωή μου δοξασμένη ειρήνη και δεν χρειάζεται πια να ανησυχώ.

Εάν εμπιστευόμαστε τη δική μας δικαιοσύνη ως βάση για τη σχέση μας με τον Θεό, τότε δεν θα μπορέσουμε ποτέ να βιώσουμε μόνιμη ειρήνη. Η προσπάθεια να πλησιάσουμε τον Θεό με βάση τις προσπάθειες και τα έργα μας είναι ένας συνεχής αγώνας, ένα βάρος, μια μόνιμη πίεση. Εάν θέλουμε κάποια στιγμή να γνωρίσουμε την ειρήνη του Θεού, τότε θα πρέπει να καταλάβουμε πως αυτή η θαυμαστή χάρη του Θεού πρώτα εκχέεται προς εμάς, παρά το γεγονός ότι είμαστε άθλιοι και απόλυτα ανάξιοι να τη λάβουμε.

Στη συνέχεια, αφού αποδεχτούμε την δοξασμένη χάρη του Θεού, η ειρήνη Του γεμίζει την καρδιά και τη ζωή μας. Ξέρουμε πως Εκείνος μας αγαπάει - παρά το γεγονός ότι σε καμία περίπτωση δεν είμαστε τέλειοι και έχουμε αποτύχει. Ακόμη και όταν φαίνεται πως κανείς άλλος δεν μας αγαπάει (και δεν τους αδικούμε, αφού ούτε εμείς δεν αγαπάμε τον εαυτό μας), ο Θεός εξακολουθεί να μας αγαπάει.

Έχετε ακούσει την ιστορία με τα Σιαμαία δίδυμα στη Καινή Διαθήκη; Πρόκειται για δύο μικρές λέξεις, «χάρη και ειρήνη». Πάντα πάνε μαζί, μ' αυτή τη σειρά. Μπορούμε να πούμε πως το μεγαλύτερο από τα δύο αδέρφια είναι η χάρη. Πάντα λέμε, «χάρη και ειρήνη», ποτέ δεν διαβάζουμε για έναν χαιρετισμό «ειρήνης και χάρης». Γιατί; Διότι εάν γινόταν αυτό θα ήταν σαν να βάζαμε το κάρο μπροστά από το άλογο. Η σωστή σειρά είναι πάντα «χάρη και ειρήνη», διότι δεν μπορούμε να γνωρίσουμε τη ειρήνη του Θεού μέσα στη καρδιά μας εάν δεν βιώσουμε πρώτα τη χάρη του Θεού στη ζωή μας.

ΑΓΝΟΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Η Βίβλος μας λέει πως όποιος εναποθέτει την πίστη του στον Ιησού «δικαιώνεται». Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως ο Θεός μας έχει χαρίσει μια σωστή θέση ενώπιον Του, σαν να μην είχαμε αμαρτήσει ποτέ .

Σίγουρα αυτό δεν ήταν ένα μικρό κατόρθωμα για τον Θεό! Διότι εφόσον είμαστε όλοι αμαρτωλοί και έχουμε χάσει το στόχο, πώς μπορεί ο Θεός να

είναι δίκαιος και παράλληλα να μας αντιμετωπίζει σαν να μην είχαμε ποτέ αμαρτήσσει; Εάν Εκείνος βλέπει τη ζωή μας όπως πραγματικά είναι και πρέπει να ενεργήσει σύμφωνα με την δική Του αντίληψη περί δικαιοσύνης, τότε πώς μπορεί να μας συμπεριφέρεται σαν να είμαστε τέλειοι;

Ακριβώς σ' αυτό το σημείο ενεργεί η δύναμη του ευαγγελίου. Ο Θεός κατέστησε τον αναμάρτητο Ιησού αμαρτία για χάρη μας. Οι Γραφές διακηρύττουν πως ο Θεός έθεσε πάνω στον Ιησού όλα τα ανομήματα των ανθρώπων. Ο Ιησούς κυριολεκτικά πήρε την δική μου θέση και έλαβε πάνω Του την τιμωρία που άξιζε σε μένα, το ένοχο αμαρτωλό.

Αυτό είναι το δοξασμένο ευαγγέλιο της χάρης. Μπορούμε να έχουμε μια θέση δικαιοσύνης ενώπιον του Θεού, πολύ ανώτερη από οτιδήποτε θα μπορούσαμε να πετύχουμε μέσα από το νόμο. Διότι ανεξάρτητα από την δική μας αψεγάδιαστη προσπάθεια να διατηρήσουμε το νόμο, πάντα ξεπέφτουμε. Η δικαιοσύνη που επέρχεται μέσω πίστης στον Χριστό, όμως, αποδίδεται σε μας και είναι τέλεια. Τίποτα δεν μπορεί να προστεθεί σ' αυτήν. Εν Χριστώ αποκτώ μια τέλεια, δίκαιη θέση ενώπιον του Θεού. Δεν υπάρχουν πια κατηγορίες εναντίον μου, διότι στα δικά Του μάτια είμαι τέλειος. Αυτό δεν σημαίνει πως είμαι ένας τέλειος άνθρωπος – ούτε κατά διάνοια! Σημαίνει όμως πως ο Ιησούς Χριστός είναι τέλειος και έχει προσμετρηθεί σε μένα η δική Του δικαιοσύνη, εξαιτίας της πίστης μου.

Πραγματικά δοξάζω το Θεό για τη γνώση της χάρης Του, την οποία Εκείνος έθεσε μέσα στην καρδιά μου και για την σχέση αγάπης που έχω μαζί Του! Είναι μια σχέση που δεν αλλάζει όταν είμαι σε κατάθλιψη, όταν κάνω λάθος ή όταν θυμώνω. Είναι μια ρέουσα σχέση, σταθερή και πάντα παρούσα. Ο Θεός με αγαπάει όταν είμαι καλός και με αγαπάει όταν είμαι μοχθηρός. Είναι τόσο όμορφο να γνωρίζουμε τη χάρη του Θεού και το ευαγγέλιο που βασίζεται στη χάρη Του!

ΚΑΝΕΙΣ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Έχετε προσέξει πως ορισμένοι άνθρωποι, για τους οποίους είμαστε σίγουροι πως αποκλείεται να σωθούν, σηματοδεύονται από το Θεό ως οι επόμενες σωσμένες ψυχές;

Είναι σύνηθες στην εκκλησία Calvary Chapel, φίλοι που έχουν χαθεί για πολύ καιρό να ξανασυναντιούνται απρόσμενα σε κάποιο διάδρομο, να κοιτάζονται με περιέργεια και να λένε με μια φωνή, «Τι κάνεις εδώ;». Πραγματικά συγκλονίζονται όταν βλέπουν πως και οι δύο είναι στην εκκλησία, με μια Βίβλο ανά χείρας και ένα τεράστιο χαμόγελο στα χείλη, διότι κανείς από τους δύο δεν πίστευε πως ο άλλος θα μπορούσε ποτέ να αναγεννηθεί.

Δεν πιστεύω πως υπήρχαν πολλοί πιστοί στην πρώτη εκκλησία, οι οποίοι προσεύχονταν για τη σωτηρία του Σαύλου. Αντιθέτως μάλλον έλεγαν, «Κύριε, διώξε αυτό τον άντρα μακριά μας. Θα αφανίσει την εκκλησία, σταμάτησέ τον Κύριε!». Μάλλον έλπιζαν πως ο Θεός θα έριχνε την κρίση Του πάνω σ' αυτό τον άντρα και θα διέκοπτε το έργο του.

Όμως ο Θεός τον σταμάτησε με έναν άλλο τρόπο - τελείως διαφορετικό απ' ότι οι ίδιοι ανέμεναν. Ο Θεός έφερε τη ζωή του Σαύλου σε ένα τέλμα και τον οδήγησε σε στροφή 180 μοιρών, καθώς ταξίδευε στον δρόμο προς Δαμασκό. Ο Σαύλος αναγεννήθηκε, ονομάστηκε Παύλος, και έγινε ο σπουδαιότερος κήρυκας τους ευαγγελίου της χάρης στην παγκόσμια ιστορία.

Ο Θεός είναι ειδικός στο να παίρνει τους πιο απίθανους υποψήφιους και να τους μετατρέπει σε τρόπαια της χάρης Του. Είναι ικανός να κάνει μια τόσο υπέροχη αλλαγή σε κάθε έναν από εμάς. Μπορεί να αλλάξει το σύστημα αξιών μας και να μας κάνει νέα δημιουργήματα εν Χριστώ. Μας καλεί να γίνουμε παράδειγμα των όσων μπορεί να κάνει η χάρη Του.

ΚΑΝΕΙΣ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΑ ΜΙΚΡΟΣ

Ορισμένες φορές κάνουμε το λάθος να νομίζουμε πως ο Θεός χρησιμοποιεί μόνο «ιδιαιτέρους» ανθρώπους: τους δυνατούς, τους

έξυπνους, τους όμορφους. Δεν πιστεύουμε πως έχει κάποια θέση για όλους τους υπόλοιπους. Κι όμως, κάνουμε τόσο μεγάλο λάθος!

Ο Θεός δεν αναγνωρίζει «σημαντικούς» ανθρώπους. Χρησιμοποιεί απλούς, καθημερινούς ανθρώπους και εργάζεται μέσα από αυτούς. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο ο Παύλος έγραψε, *«Επειδή, αδελφοί, βλέπετε την πρόσκλησή σας, ότι είστε, κατά σάρκα, όχι πολλοί σοφοί, όχι πολλοί δυνατοί, όχι πολλοί ευγενείς. Αλλά, ο Θεός διάλεξε τα μωρά τού κόσμου, για να καταντροπιάσει τούς σοφούς· και τα ασθενή τού κόσμου διάλεξε ο Θεός για να καταντροπιάσει τα ισχυρά»* (1 Κορινθίους 1:26-27).

Ο Θεός αγαπάει εμάς, τους απλούς τύπους, και μας προικίζει με χαρίσματα, έτσι ώστε να λάβουμε τη θέση μας στο σώμα του Χριστού. Η κάθε ικανότητα που έχουμε είναι ένα δώρο από το χέρι του Θεού, όλα όσα έχουμε μας έχουν δοθεί. Όπως λέει ο Παύλος στο 1 Κορινθίους 4:7, *«Και τι έχετε που δεν το πήρες;»*.

Πώς μπορώ να υπερηφανεύομαι για την διακονία μου σαν να μην την έλαβα από τον Θεό, λες και όλα όσα έχω τη δυνατότητα να μοιράζομαι προέρχονται από τη δική μου ιδιοφυΐα; Οτιδήποτε άξιο λόγου διαθέτω προήλθε από τον Θεό. Δεν υπάρχει περίπτωση να υπερηφανευτώ ή να φανώ αλαζόνας, λες και είμαι ένας άνθρωπος ανεξάρτητος από Εκείνον. Διότι μακριά από τον Θεό, είμαι ένα τίποτα. Μακριά από τον Θεό, δεν καταφέρνω τίποτα.

Οι άνθρωποι συχνά έχουν υπερεκτιμημένη άποψη σχετικά με τη δική τους αξία και σπουδαιότητα, κομπιάζουν σχετικά με την θέση τους στο έργο του Θεού. Όμως η αλήθεια είναι πως ο Θεός δεν χρειάζεται κανέναν από εμάς. Λυπάμαι αν αυτό που λέω σας κάνει να νιώθετε ασήμαντοι, όμως είναι η αλήθεια. Εκείνος έχει διαλέξει να μας χρησιμοποιήσει, όμως δεν είναι υποχρεωμένος. Θα μπορούσε κάλλιστα να χρησιμοποιήσει οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο.

Για μένα, αυτή η αλήθεια είναι συναρπαστική. Δεν έχω επιλεγεί να υπηρετήσω, επειδή είμαι τόσο υπέροχος. Ο Θεός δεν μας διαλέγει εξαιτίας της σπουδαιότητάς μας, των ικανοτήτων ή των καλών προοπτικών μας. Μας επιλέγει επειδή αποφασίζει να μας επιλέξει. Οι σημαντικοί,

υπερήφανοι άνθρωποι δεν χαίρονται με αυτή την αλήθεια. Διότι θεωρούν ότι είναι υπεράνω επιλογής - και έτσι συνήθως ο Θεός πράγματι δεν τους επιλέγει. Ο Θεός επιλέγει μέσω της χάρης Του. Επέλεξε εμένα. Επέλεξε εσάς.

Ο ουρανός θα είναι γεμάτος εκπλήξεις για μας. Καθώς θα κοιτάζουμε γύρω μας, η πρώτη έκπληξη θα είναι όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που θεωρούσαμε ότι ποτέ δεν θα έφταναν ως εκεί. Η επόμενη έκπληξη θα είναι εκείνοι που θα κάθονται στην μπροστινή σειρά, στις θέσεις τιμής. Εκείνη την ώρα ίσως πούμε, «Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Δεν τους έχω ξαναδεί». Κάποιος θα μας πει, «Ορισμένοι από αυτούς πήγαιναν στην εκκλησία Calvary Chapel, όμως πού είναι ο Chuck;». Και κάπου εκεί πίσω στη γαλαρία, μέσα από το πλήθος θα πεταχτώ εγώ και θα πω, «Εδώ είμαι! Ευχαριστώ το Θεό, διότι εξαιτίας της χάρης Του τα κατάφερα!».

ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΙΣΟΙ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Προτού συναντήσει τον Ιησού πρόσωπο με πρόσωπο στο δρόμο για τη Δαμασκό, ο απόστολος Παύλος υπήρξε Φαρισαίος τα περισσότερα χρόνια της ζωής του. Θα θυμάστε πως οι Φαρισαίοι ήταν μέλη της αυστηρής, τυπολατρικής Ιουδαϊκής φατρίας, η οποία αντιστεκόταν πολύ έντονα στον Ιησού. Μπορείτε να πάρετε μια γεύση για το τι είδους άνθρωποι ήταν εάν μελετήσετε τις προσευχές τους, ορισμένες από τις οποίες έχουν διατηρηθεί μέχρι τις μέρες μας. Κάθε πρωί οι ραβίνοι έλεγαν στην προσευχή τους, «Σε ευχαριστώ, Πατέρα, γιατί δεν γεννήθηκα Εθνικός, δούλος, γυναίκα». Χωρίς αμφιβολία, αυτό ήταν κομμάτι της θρησκευτικής ζωής του Παύλου για πολλά χρόνια.

Υπό αυτό το πρίσμα, λοιπόν, έχει πολύ ενδιαφέρον το γεγονός πως ο απόστολος Παύλος στρέφει και τα τρία αυτά στοιχεία της παραδοσιακής προσευχής τους εναντίον τους. Γράφει, «*Δεν υπάρχει πλέον Ιουδαίος ούτε Έλληνας· δεν υπάρχει δούλος ούτε ελεύθερος· δεν υπάρχει αρσενικό και θηλυκό· επειδή, όλοι εσείς είστε ένας στον Ιησού Χριστό*» (Γαλάτες 3:28).

Ο Ιησούς είναι ο μεγάλος εξισωτής. Η χάρη Του αρνείται να υψώσει έναν άνθρωπο πάνω από κάποιον άλλο. Είμαστε όλοι ένα, επειδή εν Χριστώ ο Θεός αποδέχεται έναν αμαρτωλό τόσο εύκολα, όσο αποδέχεται και

κάποιον άλλο. Ο Θεός δίνει πολύ μεγάλη αξία σε κάθε άνθρωπο ξεχωριστά.

Αυτό το ευαγγέλιο έχει ασκήσει πολύ μεγάλη επιρροή σε όλο τον κόσμο, όπου κι αν έχει φτάσει. Σκεφτείτε τα δικαιώματα των γυναικών, το γεγονός ότι πριν από την άφιξη του Χριστιανισμού στη Νέα Γουινέα, π.χ., οι γυναίκες θεωρούνταν ανάξιες να λατρεύουν τον Θεό. Μια γυναίκα μπορούσε να θανατωθεί μόνο και μόνο επειδή ακουμπούσε έναν τόπο λατρείας. Αυτή η υπηκοότητα δεύτερης κατηγορίας δημιούργησε ένα κλίμα φόβου και ντροπής, ενώ οδήγησε σε ένα πολύ αυξημένο ποσοστό αυτοκτονιών ανάμεσα στον γυναικείο πληθυσμό. Υπήρχε έντονη καταπίεση, οπότε φανταστείτε την επιρροή που άσκησε σ' αυτή την κουλτούρα το ευαγγέλιο της χάριτος όταν εμφανίστηκε στο προσκήνιο. Ξαφνικά, άντρες και γυναίκες ανακάλυψαν πως εν Χριστώ δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο αρσενικό και το θηλυκό.

Ο Ιησούς έχει χαρίσει ίση πρόσβαση στον Θεό σε όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από την δημογραφική ομάδα στην οποία ανήκουν. Ο Θεός δεν μας δέχεται ως δικαιωμένους ξένους ή μακρινούς συγγενείς, αλλά ως τα ιδιαίτερος αγαπητά παιδιά Του. Ο Ιωάννης μας λέει, *«Όσοι, όμως, τον δέχθηκαν, σ' αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν παιδιά τού Θεού, σ' αυτούς που πιστεύουν στο όνομά του»* (Ιωάννης 1:12). Αυτή είναι η ομορφιά του ευαγγελίου.

Ανεξάρτητα από αυτό που ήμασταν ως τώρα ή από όλα τα λάθη που έχουμε κάνει, εφόσον θέσουμε την πίστη μας στον Χριστό, τότε θα λάβουμε συγχώρεση για όλες τις αμαρτίες μας. Ακόμη πιο πάνω και από αυτή την ασύλληπτη για μας ευλογία, ο Θεός μας δέχεται ως παιδιά Του. Ακριβώς αυτό εννοούσε ο Παύλος, όταν έγραφε, *«Επειδή, όλοι είστε γιοι τού Θεού διαμέσου της πίστης στον Ιησού Χριστό»* (Γαλάτες 3:26). Η λέξη «γιοι» στο συγκεκριμένο κείμενο κυριολεκτικά σημαίνει, «αναγνωρισμένοι ως παιδιά».

Ο Θεός δεν θεωρεί κάποιους ανθρώπους ιδιαίτερα σημαντικούς. Τα αντικείμενα της χάριτός Του δεν είναι μόνο οι δυνατοί, οι όμορφοι, οι έξυπνοι. Καλεί όλους εμάς, τους απλούς ανθρώπους, στο πλάι Του και

τυλίγει τα δυνατά χέρια Του γύρω μας μέσα σε μια αγκάλη αγάπης. Αυτό είναι το ευαγγέλιο της χάρης!

ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ

Ο Παύλος θεωρούσε όλη του τη ζωή αποτέλεσμα της επιλογής του Θεού, μέσω της χάρης Του. Συγκεκριμένα λέει, *«Και όταν ο Θεός ευδόκησε, ...για να αποκαλύψει τον Υιό του μέσα σε μένα»* (Γαλάτες 1:15-16). Ακριβώς αυτό θέλει να κάνει ο Θεός στη ζωή του κάθε ανθρώπου. Αυτό θέλει να κάνει τώρα στη δική σας ζωή, επιθυμεί να αποκαλύψει τον Υιό Του σε όλο τον κόσμο μέσα από εσάς.

Και μάλιστα, ο Θεός άρχισε να εργάζεται στη ζωή σας από τη στιγμή της σύλληψης στην μήτρα της μητέρας σας, έτσι ώστε να σας κάνει το τέλει μέσο για την αποκάλυψη του Υιού Του. Γι' αυτό έγραψε ο Παύλος, *«Και όταν ο Θεός ευδόκησε, αυτός που με ξεχώρισε από την κοιλιά της μητέρας μου, και με κάλεσε διαμέσου της χάρης του»* (Γαλάτες 1:15). Είναι αξιοθαύμαστο να βλέπουμε πώς ο Θεός προετοίμασε τον Παύλο για τη διακονία του, πολύ καιρό προτού του την δώσει.

Ο Θεός ήξερε ότι θα χρειαζόταν έναν ιδιαίτερο άνθρωπο για να φέρει το ευαγγέλιο της χάρης στους Εθνικούς. Αυτός ο άντρας θα έπρεπε να έρθει σε αντιπαράθεση με τη ριζωμένη παράδοση των Ιουδαίων, οι οποίοι είχαν την τάση να είναι προσκολλημένοι στις φατρίες τους. Δεν ήθελαν να έχουν σχέσεις με τους Εθνικούς - αρνούνταν ακόμη και να φάνε μαζί τους ή να εισέλθουν στα σπίτια τους. Ακόμη χειρότερα, όταν ένας Φαρισαίος περπατούσε στο δρόμο, κρατούσε τον μανδύα του πολύ σφιχτά στα χέρια του υπό το φόβο μήπως ακουμπήσει έναν Εθνικό. Εάν κατά λάθος ένας Φαρισαίος άγγιζε έναν μη-Ιουδαίο, έπρεπε να γυρίσει σπίτι του, να κάνει μπάνιο, να πλύνει τα ρούχα του και να μείνει μακριά από το ναό για το υπόλοιπο εκείνης της μέρας. Θεωρούσε τον εαυτό του ακάθαρτο. Κι όμως, ο άνθρωπος τον οποίο ο Θεός χρειαζόταν για να διακηρύξει τα καλά νέα, θα έπρεπε να βγει στον κόσμο και να ζήσει μαζί με τους Εθνικούς, να γίνει ένα μ' αυτούς.

Έχει πολύ ενδιαφέρον το γεγονός ότι ο Θεός διάλεξε για το ιδιαίτερο έργο Του, τον Ιουδαίο εκείνο που είχε τον μεγαλύτερο ζήλο για την τήρηση των παραδόσεων των προγόνων του!

Καθώς ο Παύλος σκεφτόταν τα περασμένα, μπορούσε να δει πώς το χέρι του Θεού είχε εργαστεί σε όλη του τη ζωή, από το ξεκίνημα ακόμη. Και από τη στιγμή που η Ελληνική κουλτούρα είχε διαποτίσει όλο τον κόσμο, ο άνθρωπος που θα διάλεγε ο Θεός έπρεπε να είναι βυθισμένος στις παραδόσεις και την φιλοσοφία της. Επειδή επρόκειτο να ταξιδέψει σε όλη την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και να αντιμετωπίσει κάθε είδους απειλές, έπρεπε να έχει την Ρωμαϊκή υπηκοότητα.

Επομένως, ο Θεός φρόντισε ώστε ο Σαύλος να γεννηθεί Ρωμαίος πολίτης. Δεν έχει γίνει γνωστό πώς έλαβε την συγκεκριμένη υπηκοότητα, αλλά σίγουρα αποτέλεσε μεγάλο πλεονέκτημα για τον Παύλο, καθώς τον έσωσε από ορισμένες δύσκολες ή ακόμη και απειλητικές για τη ζωή του καταστάσεις (Πράξεις 22 και 25).

Στην Ταρσό, επίσης, υπήρχε έντονη η Ελληνική κουλτούρα. Ο Παύλος είχε ως τότε εκτεθεί πολύ έντονα στα Ελληνιστικά έθιμα και τον τρόπο σκέψης, ουσιαστικά ήταν κομμάτι αυτής. Αυτό του έδωσε τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τους Εθνικούς και να γνωρίζει τα ευαίσθητα σημεία του τρόπου σκέψης των Ελλήνων. Το παρελθόν του, του επέτρεπε να μεταδώσει την αλήθεια του Ιησού Χριστού στους Έλληνες.

Την ίδια στιγμή, όμως, ο Θεός χρειαζόταν έναν άνθρωπο που θα ήταν απόλυτα Ιουδαίος. Όταν ο Παύλος ήταν περίπου 12 ετών, οι γονείς του τον έστειλαν στα Ιεροσόλυμα για να μελετήσει κοντά στον Γαμαλιήλ, έναν από τους σπουδαιότερους Ιουδαίους διανοούμενους της εποχής. Εκεί, ο Παύλος απορροφήθηκε πλήρως από την Εβραϊκή κουλτούρα και τις παραδόσεις, τελειοποιώντας το *Ταλμούδ* και τις Εβραϊκές Γραφές. Απέκτησε τεράστιο ζήλο για το νόμο και προσπάθησε να γίνει δίκαιος, διατηρώντας τον με όλες του τις δυνάμεις. Πραγματικά έγινε ο καλύτερος στο είδος του.

Προς τους Φιλιππησίους έγραψε, *«Παρόλο που εγώ έχω πεποίθηση και στη σάρκα. Αν κάποιος άλλος νομίζει ότι έχει πεποίθηση στη σάρκα, εγώ περισσότερο»* (Φιλιππησίους 3:4).

Ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές, έχοντας ένα παρελθόν ως ψαράδες ή φόρο-εισπράκτορες, δεν ήταν διατεθειμένοι να κατανοήσουν το νόμο τόσο καλά όσο ο Παύλος.

Όταν τελικά ήρθε η μέρα που ο Θεός αποκάλυψε στον Παύλο τη χάρη Του στον δρόμο για τη Δαμασκό, ο απόστολος μπόρεσε σε μια στιγμή να ταιριάξει τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης με την πρόσφατη εμφάνιση του Ιησού Χριστού. Άρχισε να βλέπει το Μεσσία από μία νέα οπτική γωνία. Ο ίδιος αποτελούσε την τέλεια επιλογή για να κηρύξει το ευαγγέλιο της χάρης, διότι εάν κάποιος είχε ως τότε προσπαθήσει με ζήλο να είναι δίκαιος μέσω του νόμου, σίγουρα αυτός ήταν ο Παύλος. Επρόκειτο για έναν άντρα που μπορούσε να πει, *«...διώκτης της εκκλησίας με ζήλο, σύμφωνα με τη δικαιοσύνη που φανερώνεται διαμέσου τού νόμου υπήρξα άμεμπτος»* (Φιλιππησίους 3:6). Γνώριζε πόσο μάταιη ήταν η προσπάθειά του να είναι δίκαιος μέσω του νόμου, έτσι όταν ήρθε στην ένδοξη γνώση του Ιησού Χριστού, με πολύ χαρά δέχτηκε αυτή τη νέα δικαιοσύνη που του προσδόθηκε μέσω της πίστης του στον Ιησού.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΛΛΑΞΕΙ

Η ιστορία του Παύλου είναι εντυπωσιακή, αλλά μην φανταστείτε ούτε για μια στιγμή πως αυτού του είδους η θεϊκή προετοιμασία ήταν αποκλειστικά μόνο για εκείνον ή για κάποιους άλλους αγίους της Καινής Διαθήκης. Εγώ μπορώ να εξετάσω την προσωπική μου ζωή, για παράδειγμα, και να δω πως ο Θεός με ξεχώρισε από τη μήτρα της μητέρας μου κιόλας για το έργο που είχε αποφασίσει να κάνω.

Κοιτάζω πίσω και βλέπω σημαδιακά γεγονότα που δεν έμοιαζαν και τόσο σπουδαία εκείνη τη στιγμή. Τώρα, όμως, συνειδητοποιώ πως αυτά τα γεγονότα ήταν τα σταυροδρόμια της ζωής μου, τα οποία βοήθησαν στην διαμόρφωση και τον προσδιορισμό του προσορισμού μου. Κοιτάζοντας στο παρελθόν, μπορώ να δω το χέρι του Θεού να κινείται σε κάθε ένα από εκείνα τα γεγονότα, παρά το ότι κάποιες φορές δεν καταλάβαινα πως ήταν εκεί. Νόμιζα τότε πως ο Θεός με είχε εγκαταλείψει. Τώρα, όμως, βλέπω πως εργαζόταν μέσα από κάθε δύσκολη κατάσταση της ζωής μου, ώστε να με προετοιμάσει για το έργο που ήδη είχε ορίσει για μένα. Είναι συναρπαστικό να θυμάμαι κάποιες από τις αποφάσεις που πήρα σε

σημαντικές στιγμές και να συνειδητοποιώ τώρα πως το χέρι του Θεού με οδηγούσε από την αρχή.

Συχνά ψάλλουμε τον ύμνο, «*Ο Σωτήρας με οδηγεί κάθε στιγμή*». Εκ των υστέρων, μπορώ να ομολογήσω πως το χέρι του Θεού ήταν πάνω στη ζωή μου από το ξεκίνημα. Ορισμένες φορές με υπερφυσικό τρόπο παρενέβη για να με προστατέψει. Είχε έτοιμο ένα ιδιαίτερο έργο για μένα και πραγματικά με προετοίμαζε για να το κάνω.

Μερικές εβδομάδες προτού γεννηθώ, πέθανε ο ξάδελφος μου από μηνιγγίτιδα του νωτιαίου μυελού. Η αδελφή μου, επίσης, προσβλήθηκε από αυτή την τρομερή ασθένεια. Μία μέρα άρχισε να έχει σπασμούς, τόσο έντονους ώστε η οικογένειά μου νόμιζε πως είχε πεθάνει. Η μητέρα μου την έβγαλε βιαστικά έξω από το διαμέρισμά μας και την μετέφερε στο σπίτι του ποιμένα της τοπικής εκκλησίας. Εκεί τοποθέτησε το άψυχο σώμα της αδελφής μου πάνω σε ένα χαλί και μαζί με τον ποιμένα άρχισαν να προσεύχονται ώστε ο Θεός να την επαναφέρει στη ζωή. Τα μάτια της είχαν γυρίσει προς τα πίσω, το σαγόνι της είχε κλειδώσει και δεν υπήρχε εμφανής χτύπος καρδιάς.

Όταν ο πατέρας μου επέστρεψε σπίτι από το μπιλιάρδο λίγη ώρα αργότερα, μία νοσοκόμα τον περίμενε και του είπε, «Καλύτερα να πάτε να βρείτε τη γυναίκα σας. Η κόρη σας πεθαίνει. Μπορεί και να έχει πεθάνει αυτή τη στιγμή που μιλάμε». Ο πατέρας μου έφυγε γρήγορα με σκοπό να δείρει τον ποιμένα και να μεταφέρει την αδελφή μου στο νοσοκομείο. Νόμιζε πως ήταν εντελώς ανόητο να προσεύχονται, όταν αυτό που χρειαζόταν ήταν ένας γιατρός. Όμως όταν έφτασε εκεί και είδε την κατάσταση της αδελφής μου, κατάλαβε πως ήταν πολύ αργά. Έπεσε στα γόνατα, συντριμμένος ενώπιον του Θεού.

Ο ποιμένας είπε στη μητέρα μου, «Τώρα πρέπει να πάρεις τα μάτια σου μακριά από το κοριτσάκι σου, να τα θέσεις στον Ιησού και να αρχίσεις να εκζητάς τον Κύριο». Η μητέρα μου - έγκυος σε μένα τότε - σήκωσε το βλέμμα της προς τον Θεό και είπε, «Κύριε, εάν Εσύ μου χαρίσεις την κόρη μου, εγώ θα αφιερώσω τη ζωή μου σε Σένα. Θα Σε υπηρετήσω με όποιον τρόπο Εσύ επιθυμείς». Η αδελφή μου, πράγματι, θεραπεύτηκε αμέσως.

Άρχισε να κλαίει, ανασηκώθηκε, κοίταξε γύρω της και ζήτησε να επιστρέψει στο σπίτι. Την πήγαν σπίτι, απόλυτα θεραπευμένη.

Λίγες εβδομάδες αργότερα γεννήθηκα εγώ και ο γιατρός ανακοίνωσε, «Αποκτήσατε αγοράκι». Ο πατέρας μου περιφερόταν στο διάδρομο του νοσοκομείου φωνάζοντας, «Δόξα στον Κύριο, είναι αγόρι!». Εκείνη τη στιγμή, η μητέρα μου προσευχήθηκε, «Σε ευχαριστώ, Κύριε, που μου έδωσες πίσω την κόρη μου. Και την υπόσχεση που έκανα να Σε υπηρετήσω, θα την εκπληρώσω μέσω του γιου μου».

Από τις πρώτες μέρες της γέννησής μου, η μητέρα μου εμφύτευσε μέσα μου το λόγο του Κυρίου. Καθώς έπαιζα στον κήπο, εκείνη με βοηθούσε να αποστηθίζω εδάφια από τη Γραφή. Όταν ήμουν τεσσάρων ετών, μου έμαθε πώς να διαβάζω μέσα από την Βίβλο. Συλλάβιζα τις λέξεις που δεν μπορούσα να προφέρω. Αργότερα εκείνη θυμήθηκε στιγμές όπου δεν ήξερα όλα τα γράμματα μιας λέξης και προσπαθούσα να την περιγράψω. Γελούσε καθώς θυμόταν πως περιέγραφα το γράμμα «V» σαν «μια αναποδογυρισμένη σκηνή». Με υπομονή και αγάπη, με φρόντιζε και με δίδασκε να έχω φόβο Θεού.

Μέχρι να φτάσω τα επτά μου χρόνια μπορούσα να ονομάσω όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής και να τα συλλαβίσω. Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ, δεν διάβαζα παραμύθια, παρά μόνο ιστορίες από τη Βίβλο. Αντί να διαβάζω την Κοκκινοσκουφίτσα και τα τρία Γουρουνάκια, μεγάλωσα με τις ιστορίες του Δαβίδ και του Μωυσή. Η μητέρα μου με δίδαξε ότι όταν ο Θεός είναι μαζί σου, δεν χρειάζεται να φοβάσαι τίποτα και κανέναν. Κανένας γίγαντας δεν μπορεί να σταθεί εναντίον σου, όταν ο Θεός είναι μαζί σου.

Δεν μπορώ να θυμηθώ έστω μια περίοδο της ζωής μου, κατά την οποία δεν γνώριζα ή δεν αγαπούσα τον Θεό. Δεν έχω κάποια ομολογία αναγέννησης, υπήρξε όμως κάποια στιγμή κατά την οποία έδωσα την ομολογία μου δημόσια και βαπτίστηκα. Μου φαίνεται όμως πως ακόμη και από τη μήτρα της μητέρας μου είχα ξεχωριστεί για τον Θεό και για το Λόγο Του.

Καθώς μεγάλωνα, αποφάσισα να ακολουθήσω καριέρα νευροχειρουργού και άρχισα να παρακολουθώ μαθήματα που θα με προετοίμαζαν για το

συγκεκριμένο επάγγελμα. Κάθε φορά που περιέγραφα τις φιλοδοξίες μου, η μητέρα μου απλώς χαμογελούσε και με ενθάρρυνε. Ποτέ δεν μου είπε για την υπόσχεση που είχε δώσει για τη ζωή μου, τη στιγμή της γέννησής μου.

Στη διάρκεια της εφηβείας μου ο Θεός άλλαξε τη ζωή μου σε μια θερινή κατασκήνωση, όπου έδωσα υπόσχεση να ακολουθήσω την κυριότητα του Ιησού Χριστού. Ο Θεός εντύπωσε μέσα στην καρδιά μου την αλήθεια πως οι άνθρωποι έχουν ανάγκες μεγαλύτερες από τις φυσικές. Η διακονία στις φυσικές ανάγκες δίνει προσωρινή βοήθεια, όμως η διακονία στις πνευματικές ανάγκες βοηθά τους ανθρώπους αιώνια. Ο Θεός με κάλεσε να μεταδώσω την δική Του θεραπεία στο πνεύμα των ανθρώπων.

Πάντα νόμιζα πως η μητέρα μου θα απογοητευόταν οικτρά όταν θα μάθαινε πως ο γιος της δεν θα γινόταν γιατρός. Περίμενα να δω σκυφτούς ώμους και κατσουφιασμένα πρόσωπα, όταν θα ανακοίνωνα στην οικογένειά μου την αλλαγή κατεύθυνση για τη ζωή μου. Όμως όταν είπα στη μητέρα μου πως ένιωθα τον Θεό να με καλεί στη διακονία και στο Βιβλικό κολέγιο, εκείνη απλώς χαμογέλασε και είπε, «Αυτό είναι καλό, γιε μου». Πραγματικά με εντυπωσίαζε το γεγονός ότι δεν έκλαψε ή δεν απογοητεύτηκε.

Πράγματι πήγα στο Βιβλικό Κολέγιο, έλαβα την εκπαίδευση μου, παντρεύτηκα την Kay και μαζί ξεκινήσαμε τη διακονία μας. Λίγο καιρό προτού πεθάνει η μητέρα μου, μου είπε την ιστορία σχετικά με τον παραλίγο θάνατο της αδελφής μου και την υπόσχεσή της στον Θεό - την οποία έδωσε όρκο να τηρήσει μέσα από εμένα. Η μητέρα μου ήταν ένας από τους πιο υπέροχους, θεοσεβούμενους ανθρώπους που γνώρισα ποτέ - μια βαθειά πνευματική γυναίκα και ένα τρομερό παράδειγμα. Τώρα μπορώ να κοιτάξω πίσω και να δω πως ακόμη και από τη μήτρα της μητέρας μου είχα ξεχωριστεί από τον Θεό για τη διακονία, την οποία Εκείνος προόριζε για μένα.

Ξέρετε ότι το ίδιο ισχύει και για σας; Εφόσον μέσω πίστης έχετε θέσει το αιώνιο πεπρωμένο σας στα στοργικά χέρια του Ιησού Χριστού, τότε μπορείτε να είστε σίγουροι πως ο Θεός εργάζεται με σκοπό να σχεδιάσει κάθε γεγονός και κάθε κατάσταση της ζωής σας και να τα διαμορφώσει σε

ένα υπέροχο μωσαϊκό που θα αποκαλύψει τον Υιό Του στους άντρες και τις γυναίκες του περιβάλλοντός σας. Το δικό Του χέρι είναι πάνω στη ζωή σας, όπως ήταν πριν καν γεννηθείτε.

ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ

Είναι πολύ σημαντικό να θυμόμαστε ότι το χέρι του Θεού είναι πάνω μας μέσω της χάρης Του. Είμαστε όλοι καλεσμένοι μέσω της χάρης. Όπως είπε ο Παύλος, *«Και όταν ο Θεός ευδόκησε, αυτός που με ξεχώρισε από την κοιλιά της μητέρας μου, και με κάλεσε διαμέσου της χάρης του»* (Γαλάτες 1:15). Δεν αξίζω να είμαι καλεσμένος για να υπηρετήσω τον Θεό, δεν αξίζω να είμαι σωσμένος. Δεν αξίζω να βρίσκομαι στον ουρανό, μου αξίζει να βρίσκομαι στο πιο καυτό σημείο της κόλασης.

Κι όμως, ο Θεός δεν έδωσε αυτό το τέλος σε μένα και σε σας. Μέσα από τη χάρη Του σχεδίασε τις ζωές μας και έδωσε στον κάθε ένα από εμάς ένα ιδιαίτερο, μοναδικό έργο. Ορισμένοι άνθρωποι έχουν την ικανότητα να εκπληρώσουν το σχέδιο του Θεού για τη ζωή τους μέσα σε μία μόνο ώρα. Για άλλους είναι μια πιο αργή διαδικασία, προχωράνε αργά και χρειάζονται μια ολόκληρη ζωή για να εκπληρώσουν τον απόλυτο σκοπό του Θεού για τη ζωή τους.

Θυμηθείτε την ερώτηση που έκανε ο Μαροδοχαίος στην Εσθήρ: *«.....ποιος ξέρει αν εσύ ήρθες στη βασιλεία για έναν τέτοιον καιρό, που είναι τούτος»* (Εσθήρ 4:14).

Ο πιο σπουδαίος σκοπός του Θεού για την ύπαρξη της Εσθήρ εκπληρώθηκε μέσα σε λίγες μόνο μέρες. Ο Θεός την κάλεσε, την οδήγησε στην αυλή των Περσών και την έκανε γυναίκα του Βασιλιά Ασσουήρη, έτσι ώστε Εκείνος, με τη δική της μεσιτεία, να κάνει έλεος στους Ιουδαίους.

Ο Θεός έχει ένα ιδιαίτερο έργο για τον κάθε ένα από εμάς και είναι απαραίτητο να είμαστε απόλυτα έτοιμοι γι' αυτό. Πολλοί άνθρωποι ξοδεύουν ολόκληρη τη ζωή τους σε προετοιμασία για εκείνη την μέρα που πρόκειται να έρθει. Θα εκπληρώσουμε το σχέδιο του Θεού για τη ζωή μας, και μετά θα φύγουμε από αυτό τον κόσμο. Οι σκοποί του Θεού για μας θα έχουν εκπληρωθεί.

Οπουδήποτε κι αν βρισκόμαστε, ο Θεός έχει έναν λόγο που μας έθεσε εκεί. Έχει το χέρι Του πάνω στη ζωή μας και πάνω στις συνθήκες που βιώνουμε. Μπορεί να αντιμετωπίζουμε δύσκολες καταστάσεις και δοκιμασίες, όμως και αυτές είναι απαραίτητες. Ο Θεός θέλει να αναπτύξει στη ζωή μας ορισμένα χαρακτηριστικά που θα μας επιτρέψουν να εκπληρώσουμε το σχέδιο Του για τη ζωή μας.

Ο Θεός εργάζεται μέσα μας. Είμαστε τα εργαλεία Του, το καλύτερο έργο Του (Εφεσίους 2:10). Θα εργαστεί στη ζωή μας σύμφωνα με τη χάρη Του, έτσι ώστε να μπορέσουμε να φέρουμε εις πέρας το έργο που Εκείνος έχει ορίσει για μας στην Βασιλεία Του και για τη δόξα Του.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ο Σατανάς γνωρίζει πως το χέρι του Θεού είναι πάνω μας και θα προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει τις αδυναμίες και τις ανικανότητές μας για να μας αποθαρρύνει. Ο διάβολος συχνά μας φορτώνει με αλόγιστες απαιτήσεις, έτσι ώστε να νομίζουμε πως ο Θεός κρύβεται πίσω από αυτές και μας ωθεί να αγωνιστούμε και να κοπιάσουμε για να φτάσουμε σε ένα επίπεδο τελειότητας, το οποίο είναι πέρα από τις δυνατότητές μας.

Καθώς ο Σατανάς μας βασανίζει και μας φορτώνει με βάρη, πολλές φορές φτάνουμε στα όρια της απελπισίας. Αποθαρρυνόμαστε εντελώς και θέλουμε να τα παρατήσουμε. Όμως, κάθε φορά που προσπαθούμε να εκπληρώσουμε ένα κριτήριο που δεν έχει θέσει για μας ο Θεός, τότε η καρδιά μας βαραίνει και τα αποτελέσματα μπορεί να είναι τραγικά.

Κάποτε, ένα νεαρό αγόρι με κινητικά προβλήματα ήταν μέλος της εκκλησίας μας. Μετά από κάθε συνάθροιση, έκανε μεγάλη προσπάθεια να με πλησιάσει και να μου μιλήσει. Δυσκολευόταν πολύ να μιλήσει, κι όμως εγώ θαύμαζα πάντα την ικανότητά του να εκφράζεται. Επίσης, θαύμαζα την εξυπνάδα του, καθώς τα ερωτήματά του ήταν σωστά και καιρία.

Είχε πολλά προβλήματα, όμως, και μια μέρα προσπάθησε να πεταχτεί μπροστά από ένα αυτοκίνητο σε ένα δρόμο με πολύ κίνηση, κοντά στην εκκλησία. Τον μετέφεραν στο γραφείο μου, προσευχηθήκαμε μαζί και μετά κάλεσα τις αρχές. Νιώθαμε πως για την δική του ασφάλεια έπρεπε να

εξεταστεί από γιατρούς. Τον πήγαν στο νοσοκομείο, όπου πέρασε από εξετάσεις και μετά ήταν ελεύθερος να φύγει.

Ήταν ξεκάθαρο πως υπέφερε κάτω από το έντονο βάρος της αυτό-κατάκρισης. Έκλαιγε και μου έλεγε, «Chuck, δεν μπορώ να σταματήσω το κάπνισμα». Προσπάθησα να του πω να μην στενοχωρείται, ότι το κάπνισμα δεν τον έκανε Χριστιανό δεύτερης κατηγορίας. Την επόμενη Κυριακή ερχόταν πάλι στην εκκλησία και μου έλεγε πως ο Θεός είχε εργαστεί μέσα του. Έλεγε πως είχε φτάσει σε σημείο αληθινής αφιέρωσης, όμως εγώ έβλεπα πως εξακολουθούσε να είναι έντονα προβληματισμένος. Ήταν ξεκάθαρο πως ο Σατανάς τον κατηγορούσε για μία αδυναμία της σάρκας και τον βασάνιζε σχετικά με το κινητικό πρόβλημα που αντιμετώπιζε.

Μία μέρα, αυτό το βάρος της αποθάρρυνσης και της καταδίκης στέρησε από αυτό το νεαρό άντρα τη ζωή του. Σκοτώθηκε, πέφτοντας από το μπαλκόνι ενός πολυώροφου ξενοδοχείου - απλά και μόνο επειδή επέτρεψε στον εχθρό να εκμεταλλευτεί την αδυναμία του για να τον αποθαρρύνει.

Μακάρι αυτός ο νεαρός άντρας να είχε μάθει πως δεν μπορούμε να είμαστε κάτι παραπάνω από αυτό που ο Θεός μας έχει δώσει την ικανότητα να είμαστε! Κανείς δεν καταφέρνει να έχει την οποιαδήποτε αξία, μακριά από το έργο του Αγίου Πνεύματος του Θεού στη ζωή του. Επομένως, δεν πρέπει να ταραζόμαστε, δεν πρέπει να καταδικάζουμε τον εαυτό μας. Δεν πρέπει να επιπλήτουμε τον εαυτό μας συνεχώς για τις αποτυχίες μας. Πρέπει μόνο να αναγνωρίζουμε και να παραδεχόμαστε ότι είμαστε αδύναμοι, με ταπεινότητα να λέμε, «Κύριε, ξέρω πως είμαι αδύναμος/αδύναμη. Χρειάζομαι τη βοήθειά Σου, παραδίδω αυτό το ζήτημα σε Σένα και Σου ζητάω, Κύριε, να κάνεις για μένα αυτά που εγώ δεν μπορώ να κάνω». *Και να είστε σίγουροι πως θα τα κάνει!*

ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΙ ΕΔΩ

Το σώμα του Χριστού είναι κάτι πολύ όμορφο, διότι κάθε κομμάτι του είναι πολύ σημαντικό και χρήσιμο. Θα ήταν ένα αβοήθητο και περιεργό σώμα, εάν ήταν όλο μόνο ένα στόμα! Ο Θεός έχει κάνει εμένα το στόμα

αυτού του σώματος, αλλά σίγουρα δεν είναι ολόκληρο το σώμα μόνο ένα στόμα. Πολλά μέρη του σώματος είναι πολύ πιο σημαντικά από το στόμα. Είναι τόσο όμορφο να βλέπουμε το σώμα του Χριστού να λειτουργεί έτσι όπως είναι προορισμένο, με ανθρώπους από κάθε μετερίζι της ζωής και κάθε δημογραφική ομάδα να εργάζονται μαζί για να υπηρετήσουν τον Θεό σε ενότητα!

Ο Θεός θέλει να αποκαλύψει τον Υιό Του μέσα σας άσχετα από τον τόπο καταγωγής σας, άσχετα από τον τόπο διαμονής σας, και άσχετα από αυτό που κάνετε. Αφήστε τον Ιησού Χριστό να λάμψει από εδώ και στο εξής μέσα από τη ζωή σας, τη συμπεριφορά σας, τις αντιδράσεις σας, τις απαντήσεις σας.

Παλιά, στην εκκλησία, ψάλλαμε έναν ύμνο που έλεγε, «Ας φανεί σε μένα η ομορφιά του Ιησού, όλο το υπέροχο πάθος και η αγνότητά Του. Ω, Άγιο Πνεύμα, καθάρισε τη φύση μου, μέχρι να φανεί μέσα μου η ομορφιά του Ιησού». Πρόκειται για κάτι περισσότερο από ένα όμορφο ύμνο και μια υπέροχη προσευχή. Αυτή θα πρέπει να είναι η επιθυμία στην καρδιά του κάθε ανθρώπου.

Όπως προσευχήθηκε ο Δαβίδ: «Ω, Κύριε, ας φανεί μέσα σε μένα η ομορφιά Σου. Εγώ, όμως, με δικαιοσύνη θα δω το πρόσωπό σου·θα χορτάσω από τη θωριά σου, όταν εξεγερθώ» (Ψαλμός 17:15).

Μέσω του Αγίου Πνεύματος όλοι μας - οι υπέροχοι και οι πιο απλοί, οι δυνατοί και οι αδύναμοι, οι ιδιοφυείς και οι πιο μέτριας αντίληψης - αλλάζουν, έτσι ώστε να μοιάσουν στον Ιησού. Όλοι μαζί είμαστε τα αντικείμενα της δικής Του χάρης. Όλοι μαζί θα είμαστε εκείνη την δοξασμένη μέρα, κατά την οποία θα εγερθούμε στη δική Του ομοίωση. Και πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς;

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ

Είναι άλλο πράγμα να μιλάς για τη χάρη γενικά και αόριστα, αλλά κάτι τελείως διαφορετικό να περιγράφεις με τι μοιάζει. Εφόσον «μια εικόνα ίσον χίλιες λέξεις», τότε άραγε τι εικόνα είναι η χάρη;

Ίσως η καλύτερη εικόνα της χάρης μέσα στην Αγία Γραφή δίνεται από έναν χαρακτήρα της Παλαιάς Διαθήκης, ο οποίος μνημονεύεται από πολλούς συγγραφείς της Καινής Διαθήκης. Ο Αβραάμ είναι κοινά αποδεκτός ως ο πατέρας όλων εκείνων που πιστεύουν και μας δίνει μια ξεκάθαρη εικόνα σχετικά με το τι είναι και τι κάνει η χάρη.

Στις Επιστολές προς Ρωμαίους και προς Γαλάτες, ο απόστολος Παύλος αναφέρεται στον Αβραάμ ως το καλύτερο παράδειγμα ενός άντρα που έγινε αποδεκτός από τον Θεό εξαιτίας της πίστης του. Στο Ρωμαίους 4:3 ο Παύλος γράφει, *«Επειδή, τι λέει η γραφή: «Και πίστεψε ο Αβραάμ στον Θεό, και λογαριάστηκε σ' αυτόν για δικαιοσύνη».*

Ο απόστολος χρησιμοποιεί το ίδιο παράδειγμα στους Γαλάτες 3:6-7, *«Όπως ο Αβραάμ πίστεψε στον Θεό, και του λογαριάστηκε σε δικαιοσύνη. Ξέρετε, λοιπόν, ότι αυτοί που προέρχονται από την πίστη, αυτοί είναι γιοι του Αβραάμ».*

ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στη Γένεση 15 διαβάζουμε πως ο Αβραάμ και η γυναίκα του, Σάρα, δεν μπορούσαν να αποκτήσουν παιδιά. Κι όμως, ο Θεός τους έδωσε μια υπόσχεση ότι μέσα από το σπέρμα τους, όλα τα έθνη του κόσμου επρόκειτο να ευλογηθούν. Και παρά τις ελάχιστες πιθανότητες, ο Αβραάμ εμπιστεύτηκε τον Θεό. Στη Γένεση 15:6 διαβάζουμε, *«Και πίστεψε στον Κύριο·και λογαριάστηκε σ' αυτόν για δικαιοσύνη».*

Καθώς περνούσαν τα χρόνια και δεν ερχόταν ένα μωρό, ο Αβραάμ και η Σάρα άρχισαν να αμφισβητούν ότι ο Θεός θα τηρούσε την υπόσχεσή Του. Έτσι λοιπόν, μια μέρα η Σάρα πήρε την κατάσταση στα χέρια της και πρότεινε στον Αβραάμ να καταστήσει έγκυο την υπηρέτριά της, την Άγαρ. Στη συνέχεια οι ίδιοι θα μεγάλωναν το μωρό σαν να ήταν δικό τους. (Έχει πολύ ενδιαφέρον το γεγονός ότι η ιδέα της παρένθετης μητέρας δεν είναι τόσο σύγχρονη εξέλιξη όσο νομίζουμε!) Η Άγαρ πράγματι έμεινε έγκυος και γέννησε έναν γιο, τον οποίο ονόμασαν Ισμαήλ. Όμως όταν αυτό το παιδί έγινε 13 χρόνων, ο Θεός επανέλαβε την υπόσχεσή Του στον Αβραάμ. Εκείνος ακόμη δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ο Θεός θα του χάριζε ένα γιο από τη Σάρα. Είπε στον Θεό ότι του άρεσε η ιδέα αλλά στην

πραγματικότητα είχε ήδη τον Ισμαήλ, οπότε γιατί να μην ευλογήσει εκείνον;

Είναι πολύ ενθαρρυντικό για μας ότι ο Αβραάμ, ένα άντρας τον οποίο η Βίβλος αποκαλεί, «πατέρα όλων εκείνων που πιστεύουν», πάλευε να πιστέψει ότι η υπόσχεση του Θεού μπορούσε να εκπληρωθεί μέσω της Σάρας! Όταν ο Κύριος επανέλαβε την υπόσχεσή Του να χαρίσει ένα γιο μέσω της Σάρας, εκείνη το θεώρησε απίστευτο και γέλασε. Πολλά χρόνια αργότερα, όταν η υπόσχεση εκπληρώθηκε και η Σάρα γέννησε, ονόμασαν το παιδί Ισαάκ, που σημαίνει «γέλιο».

Καθώς ο Ισαάκ μεγάλωνε, ο μεγαλύτερος αδελφός του, Ισμαήλ, άρχισε να ενοχλείται από το έντονο ενδιαφέρον που προσέλκυε αυτό το παιδί της υπόσχεσης. Έτσι λοιπόν, στην γιορτή που στήθηκε για την ενηλικίωση του Ισαάκ, ο Ισμαήλ έμεινε μακριά, κοροϊδεύοντας τον αδελφό του. Όταν η Σάρα παρατήρησε αυτή την ζηλόφθονη συμπεριφορά, απαίτησε από τον Αβραάμ να διώξει τον Ισμαήλ και τη μητέρα του, την Άγαρ. Επέμενε πως ο Ισμαήλ δεν έπρεπε να λάβει μερίδιο από την κληρονομιά που ήταν προορισμένη για τον Ισαάκ.

Όπως είναι φυσικό, ο Αβραάμ πληγώθηκε πολύ από αυτές τις εξελίξεις, αλλά ο Θεός τον διαβεβαίωσε πως Εκείνος θα φρόντιζε τον Ισμαήλ. Ο Αβραάμ έπρεπε να υπακούσει στην επιθυμία της Σάρα και να διώξει την δούλη και το γιο της. Ήταν ξεκάθαρο πως δεν επρόκειτο να κληρονομήσουν την ευλογία που ο Θεός είχε υποσχεθεί.

ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΙΝΑΚΑ

Όταν ο Παύλος θέλησε να ενισχύσει το μήνυμα σχετικά με την δικαιοσύνη δια χάριτος μέσω της πίστης, οδήγησε τους αναγνώστες του πίσω στην εποχή του Αβραάμ. Ανέφερε πως η ιστορία του Αβραάμ περιείχε μια αλληγορία που μπορούσε να κάνει το μήνυμά του ακόμη πιο ξεκάθαρο. Παραδοσιακά, οι ραβίνοι την εποχή του Παύλου επισήμαιναν πως υπήρχαν κατά βάση δύο ερμηνείες για κάθε κείμενο της Βίβλου. Η πρώτη ερμηνεία, την οποία αποκαλούσαν *reshat*, αναφερόταν στο απλό και ξεκάθαρο νόημα του κειμένου. Επίσης, έλεγαν πως υπήρχε ένα δεύτερο κρυφό νόημα σε κάθε κείμενο, το *remez*. Ορισμένοι ραβίνοι έδιναν δύο

επιπλέον τύπους ερμηνείας: το *derash*, που περιελάμβανε αλληγορικές ερμηνείες και οτιδήποτε μη κυριολεκτικό, καθώς και το *sod* («μυστικό»), το οποίο έκρυβε μια αλληγορική ερμηνεία. Το μειονέκτημα σε αυτές τις περίπλοκες και συχνά αντικρουόμενες σχολές σκέψης είναι πως αφήνουν τον μέσο αναγνώστη μπερδεμένο και σκεπτικό σχετικά με το μήνυμα της Βίβλου.

Εγώ πιστεύω πως το καλύτερο είναι να επικεντρωθούμε στην απλή και προφανή εξήγηση του κειμένου. Ο Θεός είναι απόλυτα ικανός να πει ακριβώς αυτό που θέλει να πει. Τόσοι πολλοί άνθρωποι έχουν παρεκκλίνει από την ξεκάθαρη διδασκαλία της Βίβλου, στο κυνήγι μιας υπέρ-πνευματικής, περίπλοκης ερμηνείας των Γραφών. Ας δούμε την αλήθεια: με αρκετή δόση υπέρ-πνευματικότητας, μπορούμε να πάρουμε κάτι τόσο αθώο όσο το παιδικό ποιηματάκι «*Old Mother Hubbard*» και να αναπτύξουμε ένα τρομερό κήρυγμα. Σκεφτείτε τους έντονα πνευματικούς υπαινιγμούς αυτής της ιστορίας σχετικά με τη γριά γυναίκα, η οποία πήγε στη ντουλάπα για να δώσει ένα κόκκαλο στο σκύλο της. Πραγματικά, μπορούμε να την φανταστούμε να παγιδεύεται στην θλίψη, την απογοήτευση και στο κενό της ζωής της, επειδή η ντουλάπα ήταν άδεια. Είναι μια τραγική μέρα όταν όλες οι προμήθειές μας έχουν χαθεί!

Με λίγη φαντασία μπορούμε να πνιγούμε σε μια κουταλιά νερό. Ο καλύτερος εμπειρικός κανόνας, τότε, είναι να αποφύγουμε τις αλληγορικές ερμηνείες εκτός και αν η ίδια η Αγία Γραφή μας δίνει τη βάση για μια συγκεκριμένη αλληγορία. Σε αυτή την περίπτωση, μέσω της έμπνευσης του Αγίου Πνεύματος, ο Παύλος κάνει έναν αλληγορικό υπαινιγμό αναφερόμενος στη ζωή του Αβραάμ, τον οποίο μπορούμε να εμπιστευτούμε:

«Επειδή, είναι γραμμένο ότι, ο Αβραάμ γέννησε δύο γιους· έναν από τη δούλη, και έναν από την ελεύθερη· αλλά, ο μεν γιος της δούλης γεννήθηκε κατά σάρκα· ενώ ο γιος της ελεύθερης, διαμέσου της υπόσχεσης. Τα οποία είναι με αλληγορική σημασία· επειδή, αυτές είναι οι δύο διαθήκες· η μία μεν από το βουνό Σινά, αυτή που γεννάει για δουλεία, η οποία είναι η Άγαρ. (Επειδή, το Άγαρ είναι το βουνό Σινά στην Αραβία, και ταυτίζεται με τη σημερινή Ιερουσαλήμ· είναι, μάλιστα, για δουλεία μαζί με τα παιδιά της). Ενώ η άνω Ιερουσαλήμ είναι ελεύθερη, η οποία είναι μητέρα όλων

μας. Επειδή, είναι γραμμένο: «Να ευφρανθείς εσύ στείρα, που δεν γεννάς, βγάλε μια φωνή και φώναξε δυνατά εσύ που δεν έχεις ωδίνες· επειδή, τα παιδιά της ερήμου είναι περισσότερα, παρά τα παιδιά εκείνης που έχει τον άνδρα. Κι εμείς, αδελφοί, όπως και ο Ισαάκ, είμαστε παιδιά της υπόσχεσης. Αλλά, όπως τότε αυτός που γεννήθηκε κατά σάρκα καταδίωκε αυτόν που γεννήθηκε κατά πνεύμα, έτσι και τώρα. Αλλά, τι λέει η γραφή; «Βγάλε έξω τη δούλη και τον γιο της· επειδή, ο γιος της δούλης δεν θα κληρονομήσει μαζί με τον γιο της ελεύθερης». Λοιπόν, αδελφοί, δεν είμαστε παιδιά της δούλης, αλλά της ελεύθερης».

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο Παύλος μας λέει ότι αυτά τα γεγονότα δεν είναι απλώς σημαντικά υπό μια ιστορική έννοια, αλλά επίσης φανερώνουν τη σκληρή δοκιμασία όλων εκείνων που προσπαθούν να κληρονομήσουν τις ευλογίες του Θεού μέσω των έργων τους. Η Άγαρ και ο γιος της είναι μια εικόνα όλων εκείνων που προσπαθούν να είναι δίκαιοι ενώπιον του Θεού, μέσα από την τήρηση του νόμου. Όταν ο Αβραάμ και η Σάρα απελπίστηκαν επειδή δεν έβλεπαν την εκπλήρωση της υπόσχεσης, στράφηκαν στις δικές τους προσπάθειες, οι οποίες τους έφεραν μόνο πόνο και απογοήτευση. Από τη στιγμή που ο Ισμαήλ ήταν καρπός της σάρκας, μπορούμε να πούμε πως αποτελεί τον τύπο όλων εκείνων που αναζητούν την ευλογία μέσω ανθρωπίνων έργων. Ο Ισαάκ, από την άλλη, είναι το παιδί της υπόσχεσης, και αντιπροσωπεύει όλους εκείνους που θα κληρονομήσουν την ευλογία του Θεού μέσω της πίστης.

Έχει ενδιαφέρον το γεγονός ότι, ακριβώς όπως ο Ισμαήλ κορόιδευε τον Ισαάκ, όλοι εκείνοι που ζουν κάτω από το νόμο σήμερα συνεχίζουν να χλευάζουν εκείνους που διαλέγουν να ζήσουν δια πίστεως. Ο Παύλος λέει πως οι τακτικές πίεσης των Ιουδαϊστών σκιαγραφήθηκαν στη διαμάχη ανάμεσα σ' εκείνα τα δύο αδέρφια. Κατά τον ίδιο τρόπο, εκείνη την εποχή όσοι επέμεναν να τηρούν το νόμο για να λάβουν δικαιοσύνη, επρόκειτο να εκδιωχθούν. Το 70 μ.Χ αυτή η αλληγορία εκπληρώθηκε, καθώς η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε από της Λεγεώνες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, υπό την καθοδήγηση του Τίτου. Όλοι εκείνοι που καταδίωκαν άντρες και γυναίκες πίστεως, κυριολεκτικά στάλθηκαν στην εξορία.

Ο Παύλος αντιπαραθέτει το λυπηρό τέλος των τυπολατρών με το υπέροχο μέλλον των παιδιών της πίστεως. Παραθέτοντας τα λόγια του Ησαΐα, γράφει: «*Να ευφρανθείς εσύ στείρα, που δεν γεννάς, βγάλε μια φωνή και φώναξε δυνατά εσύ που δεν έχεις ωδίνες· επειδή, τα παιδιά της ερήμου είναι περισσότερα, παρά τα παιδιά εκείνης που έχει τον άνδρα*» (Γαλάτες 4:27).

Εδώ εννοεί πως εκείνοι οι πιστοί που συγκεντρώθηκαν στη βασιλεία του Θεού ως αποτέλεσμα της πίστης τους, επρόκειτο να ξεπεράσουν κατά πολύ σε αριθμό όλους εκείνους που προσπάθησαν να πλησιάσουν το Θεό μέσω των δικών τους έργων. Ακριβώς σε αυτό το σημείο φανερώνεται η αλληγορία: «*Λοιπόν, αδελφοί, δεν είμαστε παιδιά της δούλης, αλλά της ελεύθερης*» (Γαλάτες 4:31).

Όλοι εκείνοι που ανήκουν στο Χριστό, θα κληρονομήσουν τις ευλογίες του Θεού και αποτελούν την εκπλήρωση της υπόσχεσής Του προς τον Αβραάμ ότι μέσω του σπέρματός του όλα τα έθνη της γης θα λάβουν ευλογία.

Όλοι εμείς έχουμε ευλογηθεί μέσω του σπέρματος του Αβραάμ, δηλαδή του Ιησού Χριστού. Η ελευθερία, η υπόσχεση και οι ευλογίες του Θεού ανήκουν σε όλους εκείνους που επιζητούν μια σωστή θέση ενώπιον στον Θεό μέσω πίστης στον Ιησού Χριστό. Ως παιδιά της υπόσχεσης και αποδέκτες της άνευ όρων αγάπης του Θεού, τώρα μπορούμε να απολαμβάνουμε μια υπέροχη συνέχεια στην πορεία μας μαζί Του.

Όπως αναφέρει τόσο εύγλωττα ο ύμνος, «Ο Ιησούς τα πλήρωσε όλα. Τα χρωστάω όλα σ' Εκείνον. Η αμαρτία είχε αφήσει έναν πορφυρό λεκέ, όμως Εκείνος τον ξέπλυνε και έγινα καθαρός σαν χιόνι». Όταν παρουσιαστούμε ενώπιον του θρόνου του Θεού, θα σταθούμε με δέος για όλα όσα έχει κάνει για μας ο Χριστός. Και καθώς θα βλέπουμε τη δύναμη των υποσχέσεων του Θεού, κανείς από μας δεν θα πει, «Χάρη στις δικές μου πιστές και αποφασιστικές προσπάθειες, έχω λάβει αυτή τη δόξα». Αντιθέτως, θα σκύψουμε τα κεφάλια και πλημμυρισμένοι από χαρά θα πούμε, «Σε ευχαριστώ Ιησού, γιατί Εσύ τα έκανες όλα! Γνώριζα ότι μπορείς να με σώσεις. Γνώριζα ότι μέσω των καλών έργων μου δεν θα μπορούσα ποτέ να σώσω τον εαυτό μου. Σε ευχαριστώ, Κύριε».

ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑ-ΚΛΕΙΔΙ

Τόσο μεγάλη ήταν η πίστη του Αβραάμ! Όμως το ερώτημα-κλειδί είναι το εξής: Πότε διακήρυξε ο Θεός ότι αυτός ο άντρας ήταν δίκαιος; Αυτό έγινε μετά την περιτομή του ή πριν την περιτομή του; Οι ψευδό-διδάσκαλοι της Γαλάτειας έλεγαν, «Δεν μπορείς να είσαι δίκαιος, παρά μόνο εφόσον υποστείς την περιτομή». Επέμεναν πως ένα τελετουργικό ήταν απαραίτητο για τη σωτηρία.

Πότε, λοιπόν, προσμέτρησε ο Θεός την πίστη του Αβραάμ ως δικαιοσύνη; Το έκανε πριν ή μετά από το τελετουργικό της περιτομής; Ασφαλώς έγινε πριν, όχι μετά! Ο Αβραάμ προκηρύχτηκε δίκαιος προτού γνωρίσει οτιδήποτε σχετικά με το τελετουργικό. Η διακήρυξη αυτής της προσμετρημένης δικαιοσύνης αναφέρεται στη Γένεση 15, ενώ το τελετουργικό της περιτομής εισήχθη δύο κεφάλαια αργότερα. Δικαιοσύνη προσμετρήθηκε στον Αβραάμ τη στιγμή που πίστεψε και εμπιστεύτηκε τον Θεό.

Το ίδιο ισχύει για μένα και για σας. Από τη στιγμή που θα πιστέψουμε και θα εμπιστευτούμε τον Ιησού Χριστό, ο Θεός προσμετρά σε μας δικαιοσύνη - όχι με βάση αυτά που έχουμε κάνει ή αυτά που πρόκειται να κάνουμε, αλλά απλά με βάση την πίστη μας στον Ιησού Χριστό.

Επειδή ο Χριστός είναι ο Κύριος του ουρανού, ο Υιός του Θεού, ο δικός μου προσωπικός Σωτήρας, θα Τον εμπιστευτώ. Όταν το κάνω αυτό, ο Θεός λέει για μένα: «Δίκαιος!». Μια μέρα ρωτήθηκε ο Ιησούς, «Τι πρέπει να κάνουμε, ώστε να επιτελούμε τα έργα του Θεού;» και Εκείνος απάντησε, «*Τούτο είναι το έργο τού Θεού, να πιστέψετε σ' αυτόν τον οποίον εκείνος απέστειλε*» (Ιωάννης 6:29).

Εάν θέλετε να κάνετε το έργο του Θεού, πρέπει να πιστέψετε στον Ιησού Χριστό. Αυτό είναι το έργο του Θεού, και αυτό ζητά από εσάς.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΙΣΤΗ;

Έχει ενδιαφέρον να δούμε πως ο Ιάκωβος - ο οποίος γράφει μια επιστολή με σκοπό να αφυπνίσει ορισμένους Χριστιανούς, να τους σηκώσει από το

λήθαργο και να τους ενεργοποιήσει - επίσης χρησιμοποιεί τον Αβραάμ ως μια εικόνα πίστης. Η ιδιαίτερη ανησυχία του είναι το να δείξει πως η πίστη χωρίς έργα είναι νεκρή (Ιάκωβος 2:26). Ο Ιάκωβος λέει πως η πίστη του Αβραάμ τον οδήγησε στο να κάνει ορισμένα πράγματα, και επομένως ο Θεός αναγνώρισε τη πίστη του: *«Βλέπεις ότι η πίστη συνεργούσε στα έργα του, και από τα έργα η πίστη αποδείχθηκε τέλεια; Και εκπληρώθηκε η γραφή, που έλεγε: «Ο δε Αβραάμ πίστεψε στον Θεό, και του λογαριάστηκε σε δικαιοσύνη»· και ονομάστηκε «φίλος τού Θεού» (Ιάκωβος 2:22-23).*

Με άλλα λόγια, η αληθινή πίστη είναι κάτι περισσότερο από έκφραση λόγου. Η αληθινή πίστη οδηγεί στις κατάλληλες ενέργειες. Εάν αληθινά πιστέψω σε κάτι, τότε οι πράξεις μου θα είναι σε αρμονία με αυτό που πιστεύω. Μπορεί πολύ έντονα να εκφράσω πεποίθηση σε κάτι, αλλά εάν οι πράξεις μου δεν είναι σε αρμονία με αυτή την εκφρασμένη πεποίθηση, τότε η πίστη μου θα πρέπει να αμφισβητηθεί.

Για παράδειγμα, μπορεί να πω ότι πιστεύω πως πρόκειται να υπάρξει μια τεράστια πτώση του χρηματιστηρίου την Δευτέρα και ότι τα χρήματα δεν θα έχουν πια καμία αξία. Οι τράπεζες θα κλείσουν, οι αποταμιεύσεις και τα δάνεια θα καταρρεύσουν και οι άνθρωποι δεν θα μπορούν να κάνουν ανάληψη των χρημάτων τους. Όμως, εάν δεν πάω άμεσα στην τράπεζα για να τραβήξω όλες τις καταθέσεις μου, τότε δικαιωματικά θα μπορείτε να πείτε πως δεν πιστεύω αληθινά αυτά που λέω.

Οι πράξεις μας πρέπει να είναι σε αρμονία με αυτά που πιστεύουμε, ειδικά η πεποίθησή μας θα αμφισβητηθεί. Επειδή ο Αβραάμ αληθινά πίστευε πως μέσω του Ισαάκ θα εξαπλωνόταν το σπέρμα του, είχε τη δυνατότητα να πάρει τον γιο του πάνω στο βουνό, να τον τοποθετήσει πάνω στο βωμό και να σηκώσει το μαχαίρι. Ήταν έτοιμος να κατεβάσει το μαχαίρι, επειδή πίστευε πως ο Θεός είχε υποσχεθεί ότι μέσω του Ισαάκ θα εξαπλωνόταν το σπέρμα του (εκείνη τη στιγμή ο Ισαάκ δεν είχε παιδιά) και ήταν πρόθυμος να υπακούσει τον Θεό για τη θυσία του Ισαάκ. Γνώριζε πως εάν ήταν απαραίτητο, ο Θεός θα σήκωνε τον Ισαάκ από τους νεκρούς έτσι ώστε να εκπληρώσει την υπόσχεσή Του (Εβραίους 11:19). Τόσο πολύ πίστευε στις υποσχέσεις του Θεού!

Άραγε, πόσο πολύ πιστεύουμε *εμείς* στις υποσχέσεις του Θεού; Πριν από πολλά χρόνια, άκουσα για έναν νεαρό που ξέμεινε από βενζίνη στη μέση μιας χιονοθύελλας και χρειάστηκε να ζητήσει καύσιμα από κάποιον γείτονα. Ο ποταμός που χώριζε το σπίτι του από εκείνο του γείτονα είχε παγώσει, έτσι λοιπόν γονάτισε και έφτασε όσο πιο μακριά μπορούσε μπουσουλώντας και προσπαθώντας με τις κλειδώσεις των δαχτύλων να καταλάβει το πάχος του πάγου. Μ' αυτό τον τρόπο, εκατοστό-εκατοστό διέσχισε τον ποταμό, χτυπώντας τον πάγο με τα δάχτυλα. Σύντομα οι κλειδώσεις του γέμισαν αίματα. Ακριβώς τη στιγμή που έφτανε στην άλλη όχθη του ποταμού, άκουσε έναν βρόντο πίσω του και είδε ξάφνου μια ομάδα αλόγων να διασχίζουν με τρομερή ταχύτητα το ποτάμι.

Κάποιοι μπορεί να πουν, «Εγώ πιστεύω στην υπόσχεση του Θεού», αλλά πατούν προσεκτικά για να βεβαιωθούν πως η υπόσχεσή Του θα τους κρατήσει όρθιους. Προχωράμε τόσο διστακτικά, λέγοντας «Ξέρω πως ο Θεός είπε ότι θα προμηθεύσει για όλες τις ανάγκες μου, αλλά δεν είμαι και τόσο σίγουρος. Έχω να πληρώσω λογαριασμούς, πρέπει να πατήσω προσεκτικά για να δω αν θα με κρατήσει. Πραγματικά ελπίζω ότι η υπόσχεσή Του θα αντέξει την πίεση!». Σε αντίθεση, κάποιοι άλλοι άνθρωποι ρισκάρουν τα πάντα για να λάβουν τις υποσχέσεις του Θεού.

Έχουν μάθει πως ο Θεός πάντα κρατά τις υποσχέσεις Του, όσο δύσκολες κι αν μοιάζουν οι συνθήκες. Κάποτε μπορεί και εκείνοι να χτυπούσαν τον πάγο επιφυλακτικά - αλλά ξανά και ξανά ανακάλυψαν πως ο Θεός είναι πιστός. Εν τέλει, η πίστη τους ενδυναμώθηκε και άρχισαν να ενεργούν σύμφωνα με αυτήν. Όλοι οι άνθρωποι ενεργούν σύμφωνα με τις αληθινές πεποιθήσεις τους, οι οποίες φανερώνονται στη ζωή τους.

Η πεποίθηση του Αβραάμ φανερώθηκε μέσα από τις πράξεις του. Εάν είχε χάσει όλο το χρόνο του απλώς διαφωνώντας με το Θεό, δεν θα φανέρωνε αληθινή πίστη. Φανταστείτε να είχε πει, «Θεέ, δεν μπορώ να θυσιάσω τον Ισαάκ. Τι εννοείς, Κύριε; Είναι ο γιος μου. Εσύ υποσχέθηκες ότι μέσω εκείνου όλα τα έθνη της γης θα ευλογηθούν. Κύριε, δεν μπορώ να το κάνω». Πολλοί άνθρωποι νομίζουν πως αν απλώς πουν κάτι, αυτομάτως αυτό γίνεται πεποίθηση. Όμως μια πεποίθηση δεν είναι απλώς αυτό που λες, χρειάζεται να συνοδευτεί από πράξη. Η πίστη φανερώνεται μέσα από αυτό που κάνεις.

Γι' αυτό το λόγο ο Ιάκωβος και ο Παύλος αναφέρουν το ίδιο κείμενο από την Παλαιά Διαθήκη, για να αποδείξουν πως η πίστη χωρίς έργα είναι νεκρή. Αν πείτε ότι πιστεύετε κάτι αλλά δεν μπορείτε να εφαρμόσετε αυτή την πεποίθηση, αυτό αποδεικνύει ότι δεν έχετε αληθινή πίστη. Η αληθινή πίστη φανερώνεται μέσα από τις πράξεις, οι οποίες είναι πάντα σε αρμονία με την πίστη που διακηρύσσεται. Ο Αβραάμ πίστευε στον Θεό, και αυτή η πίστη εφαρμόστηκε μέσα από πράξεις που ήταν σε αρμονία με την πίστη του. Επομένως, ο Θεός προσμέτρησε την πίστη του ως δικαιοσύνη. Ο Αβραάμ δεν ήταν δίκαιος, εξαιτίας όσων έκανε. Ήταν δίκαιος εξαιτίας όσων πίστευε. Αυτά που έκανε ήταν σε αρμονία με αυτά που πίστευε. Ο Θεός απέδωσε δικαιοσύνη στον Αβραάμ, εξαιτίας της πίστης του.

ΒΛΕΠΕΤΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ;

Όλα αυτά δεν σημαίνουν, φυσικά, πως οι πράξεις μας θα είναι πάντα τέλειες. Ως παιδιά Θεού που πιστεύουν στον Ιησού Χριστό, είμαστε συνεχώς σε πνευματικό πόλεμο. Αν και το πνεύμα μας ανανεώνεται εν Χριστώ Ιησού, εξακολουθούμε να ζούμε μέσα στο παλιό φθαρτό οίκημα, που είναι το σώμα μας. Το φθαρμένο σπίτι μου έχει ισχυρές απαιτήσεις από μένα. Κάποιες φορές νιώθω πως παλεύω με τη σάρκα μου, έτσι ώστε να μην κάνω αυτά που πραγματικά θέλω να κάνω. Κάποιες φορές, οι δραστηριότητες και οι πράξεις μου έρχονται σε αντίθεση με την πίστη μου εν Χριστώ.

Όμως, δεν μπορώ να ζω συνεχώς σε αυτή την κατάσταση. Μπορεί να σκοντάφτω και να πέφτω, όπως όλοι, αλλά δεν μένω πεσμένος. Το Πνεύμα δεν με αφήνει, Εκείνος με παρακινεί και με βοηθά να ξανασηκωθώ. Όταν σκοντάφτω ή πέφτω, ο Θεός δεν βγάζει τη γόμα για να σβήσει το όνομά μου από το Βιβλίο της Ζωής. Όταν προσπαθείς να διδάξεις το παιδί σου πώς να περπατάει, κάθε φορά που σκοντάφτει εσύ δεν φωνάζεις «Άντε, πήγαινε ξανά, κακομαθημένο. Δεν είσαι παιδί μου εσύ, έτσι που πέφτεις! Σε αποκηρύσσω». Όχι βέβαια, αντιθέτως σηκώνεις το παιδί και λες, «Όλα καλά, προσπάθησε ξανά. Έλα τώρα κοντά μου, έλα!». Ενθαρρύνεις το παιδί σου να προσπαθήσει, ξανά και ξανά.

Είσαι παιδί του Θεού, Εκείνος προσπαθεί να σε βοηθήσει ώστε να αναπτύξεις ένα περπάτημα μαζί Του. Είναι παρηγορητικό να γνωρίζουμε

ότι κάθε φορά που σκοντάφτουμε και πέφτουμε, Εκείνος δεν μας διώχνει, δεν μας αποκηρύσσει. Δεν μας λέει, «Δεν είσαι πια παιδί Μου, έπεσες πάλι». Αντιθέτως, μας σηκώνει, τινάζει τη σκόνη από πάνω μας και μας λέει, «Όλα καλά τώρα, προσπάθησε ξανά».

Κάθε άνθρωπος που ξαναγεννιέται στον Θεό, δεν μπορεί να ζει στην αμαρτία. Δεν μπορούμε να ζούμε μια ζωή αμαρτίας. Εάν ζούμε έτσι, αποδεικνύουμε ότι δεν πιστεύουμε αληθινά αυτά που λέμε. Ο Αβραάμ πίστευε στον Θεό και οι πράξεις του συμβάδιζαν με την πεποίθησή του.

Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει ότι από τη στιγμή που ο Αβραάμ αφιέρωσε τη ζωή του στον Θεό δια πίστεως, δεν αμφιταλαντεύτηκε ποτέ ξανά. Σε καμία περίπτωση! Στριμωγμένα ανάμεσα στη διακήρυξη της Βίβλου σχετικά με την πίστη του Αβραάμ, όπως διαβάζουμε στη Γένεση 15:6, αναφέρονται δύο περιστατικά που περιγράφουν μεγάλες μεταπτώσεις στην πίστη του. Τα Κεφάλαια 12 και 20 περιγράφουν πώς ο Αβραάμ επινόησε ψέματα, με σκοπό να προστατέψει τον εαυτό του αντί να βασιστεί στον Θεό για την ασφάλειά του. Ο Αβραάμ μπορεί, επίσης, να ήταν ένας άνθρωπος που χτυπούσε τον πάγο με τα δάχτυλα, όμως αυτό δεν ήταν το κυρίαρχο χαρακτηριστικό της ζωής του. Υπέφερε από περιστασιακές μεταπτώσεις, όπως συμβαίνει σε όλους μας, αλλά ποτέ δεν έζησε μέσα σε αυτές. Έζησε την πίστη του τόσο έντονα, ώστε η Βίβλος τον ονομάζει άντρα πίστης. Η πίστη του Αβραάμ τον οδήγησε στο να ζήσει ανάλογα με αυτήν.

Κι όμως, ο Θεός δεν τον έκρινε δίκαιο σύμφωνα με τις πράξεις του. Αντιθέτως, η δικαιοσύνη του ορίστηκε με βάση τη πίστη του. Το ίδιο ισχύει για μας. Η πίστη μας πρέπει απαραίτητως να μας οδηγήσει σε μια ζωή υπακοής και σωστών πράξεων, αλλά αυτές οι σωστές πράξεις ή η υπακοή μας δεν μπορούν να μας χαρίσουν μια σωστή θέση ενώπιον του Θεού. Η δικαιοσύνη του Ιησού Χριστού προσδίδεται σε μας μέσω πίστεως.

Με βάση το γεγονός ότι εγώ πιστεύω στον Θεό και εμπιστεύομαι τον Ιησού Χριστό, μετατρέπομαι σε γιο του Αβραάμ. Γίνομαι απόγονος του, και επομένως οι υποσχέσεις και οι ευλογίες της διαθήκης που έδωσε ο Θεός στον Αβραάμ γίνονται και δικές μου.

Αυτό το ευαγγέλιο της χάρης κηρύχτηκε πριν από πολύ καιρό στον Αβραάμ. Η ζωή του είναι ένα ένδοξο παράδειγμα σχετικά με το τι είναι και τι κάνει η χάρη. Είναι υπέρ του δέοντος πιο όμορφη από κάθε πίνακα ζωγραφικής που μπορεί να είναι κρεμασμένος στο Λούβρο ή στο Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης. Είναι ένα θαυμάσιο πορτραίτο της αγάπης του Θεού για κάθε αμαρτωλό, ο οποίος θέτει την απόλυτη εμπιστοσύνη του σ' Εκείνον. Και το καλύτερο χαρακτηριστικό αυτής της εικόνας είναι πως εμείς είμαστε κάπου εκεί στο περιθώριο, και η λέξη «ευλογημένος» κοσμεί το μέτωπό μας.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Πριν πολλά χρόνια ένας καλός φίλος μου είχε μια επιχείρηση παράδοσης προϊόντων σε παντοπωλεία. Στη διάρκεια των διανομών του γνώρισε τη γυναίκα ενός ανθρώπου που ήταν ιδιοκτήτης μίνι μάρκετ. Οι δυο τους άρχισαν να αναπτύσσουν μια φιλία και πολύ σύντομα κατέληξαν να συναντιούνται συχνά για καφέ ή ποτό και κουβεντούλα. Σύντομα κατάλαβαν ότι συμπαθούσαν ο ένας τον άλλο, ερωτεύτηκαν, εγκατέλειψαν τις οικογένειές τους και αποφάσισαν να μείνουν μαζί. Ακριβώς τότε η σύζυγος αυτού του ανθρώπου, επίσης πολύ καλή φίλη μου, μας πήρε τηλέφωνο και ζήτησε να προσευχηθούμε για τον άντρα της. Στο μεταξύ, ο ποιμένας της εκκλησίας στην οποία πήγαιναν ως τότε οι φίλοι μας, επισκέφτηκε αυτό τον άνθρωπο. Ο ποιμένας του είπε ότι είχε δει ένα όραμα με μια μαύρη νεκροφόρα και ότι εάν δεν άφηνε τη γυναίκα με την οποία ζούσε και δεν επέστρεφε στη σύζυγό του, σύντομα θα τον μετέφεραν έξω από αυτό το σπίτι νεκρό. Αυτή η άκομψη προσέγγιση απλώς θύμωσε ακόμη περισσότερο τον φίλο μας και τον έκανε να επιμείνει στην ανήθικη απόφαση που είχε πάρει. Έτσι λοιπόν, η γυναίκα του με πήρε τηλέφωνο και μου ζήτησε να του μιλήσω.

Συμφώνησα και πήγα να βρω τον φίλο μου, ο οποίος ζούσε σε ένα εγκαταλειμμένο γκαράζ στην πιο φτωχή πλευρά της πόλη μας. Όταν είδα αυτό τον τόσο βρώμικο χώρο, πραγματικά συγκλονίστηκα από το γεγονός ότι είχε χάσει τόσα καλά πράγματα από τη ζωή του. Η σύζυγος και οι κόρες του ήταν υπέροχοι άνθρωποι. Το σπίτι του βρισκόταν σε μια θαυμάσια περιοχή, όμως αυτός ο άντρας πούλησε την ψυχή του για ένα κομμάτι ψωμί. Καθώς ήρθε να με συναντήσει στην πόρτα, ένα ύφος ντροπής

σκέπαζε το πρόσωπο του. Ήταν ένας πολύ ευγενικός άνθρωπος και με κάλεσε να περάσω μέσα και να καθίσω. Καθώς κοίταζα τη νέα ζωή του φίλου μου, σκέφτηκα, «Ω, Θεέ μου! Πώς μπόρεσε να αφήσει τόσο πολλά για να έχει τόσα λίγα;».

Η καρδιά μου είχε ραγίσει, καθώς τον αγαπούσα πολύ. Η εικόνα του βούρκου στον οποίο είχε πέσει, πραγματικά με τσάκιζε. Ξαφνικά δεν μπορούσα να κρύψω τα συναισθήματά μου, και παρά την ντροπή μου άρχισα να κλαίω. Με κατέκλυζε θλίψη, και όταν η ερωμένη του εμφανίστηκε από την κουζίνα άρχισα να κλαίω ακόμη πιο έντονα. Τελικά ντράπηκα τόσο πολύ ώστε είπα, «Λυπάμαι πολύ. Ξέρω πως ήρθα εδώ για να σε δω, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να μιλήσω». Έτσι σηκώθηκα, έφυγα και πήγα σπίτι μου νιώθοντας εντελώς ανόητος. Η γυναίκα αυτού του καλού φίλου μου είχε ζητήσει να τον επισκεφτώ και να κάνω μια προσπάθεια επανασύνδεσης και το μόνο που μπόρεσα να κάνω, ήταν να κάθομαι εκεί και να κλαίω!

Το επόμενο πρωί έλαβα ένα τηλεφώνημα με νέα που με έκαναν να σαστίσω. Ο φίλος μου είχε επιστρέψει στην οικογένειά του, μόλις λίγες ώρες μετά την επίσκεψή μου.

Άραγε τι χρησιμοποίησε ο Θεός για να πετύχει αυτή τη θαυμαστή θεραπεία σε μια τραυματισμένη σχέση; Σίγουρα όχι μια νοοτροπία που λέει, «εγώ είμαι πιο άγιος από σένα»! Το Πνεύμα του είχε δημιουργήσει μέσα μου ένα πνεύμα ηπιότητας και συντριβής, το οποίο οδήγησε σε μια χαρούμενη συμφιλίωση. Νόμιζα πως είχα κάνει τρομερή γκάφα - όμως ανακάλυψα ότι κάθε φορά που επιλέγουμε να πορευτούμε με το Πνεύμα, ο Θεός ευαρεστείται να εργάζεται δυναμικά με εκπληκτικούς και απροσδόκητους τρόπους.

Το περπάτημα με το Πνεύμα είναι μια θαυμάσια, πρακτική πρόταση. Δεν σημαίνει πως περιφερόμαστε συνεχώς με ένα φωτοστέφανο πάνω από το κεφάλι μας και ένα αγγελικό χαμόγελο στα χείλη. Μπορούμε να σκεφτόμαστε πνευματικά αλλά να εξακολουθούμε να επικοινωνούμε με ανθρώπους για γήινα ζητήματα. Ορισμένοι πιστοί αντιδρούν υπερβολικά απέναντι στην τόσο διαδεδομένη κοσμικότητα της σημερινής κουλτούρας, με αποτέλεσμα να χάνουν την δυνατότητα να

επικοινωνήσουν με φίλους, συγγενείς, γείτονες. Το περπάτημα με το Πνεύμα δεν μας απομακρύνει από την πραγματικότητα, αντιθέτως μας επιτρέπει να λειτουργήσουμε μέσα στην πραγματικότητα με υπέρτατη αποτελεσματικότητα.

ΠΡΩΤΑ Η ΣΧΕΣΗ

Κάποιος είπε κάποτε, «Το πιο σημαντικό είναι να διατηρήσουμε σημαντικό το πιο σημαντικό». Πόσο αλήθεια είναι αυτό στον πνευματικό κόσμο! Ενώ το περπάτημα με το Πνεύμα είναι μια απίστευτα πρακτική πρόταση, πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι δεν ξεκινάμε από εκεί. *Η σχέση πάντα προηγείται της συμπεριφοράς.*

Ένα σπουδαίο παράδειγμα αυτής της αρχής υπάρχει στην Επιστολή προς Εφεσίους. Τα πρώτα τρία Κεφάλαια ασχολούνται με τις σχέσεις. Μετά από αυτά, ξεκινά το τέταρτο Κεφάλαιο, «*Λοιπόν.....να περπατήσετε άξια της πρόσκλησής του, με την οποία προσκληθήκατε*». Η σχέση προηγείται, διότι χτίζει τα θεμέλια για όλα αυτά που ακολουθούν.

Εάν προσπαθήσουμε να πορευτούμε χωρίς πρώτα να καθιερώσουμε μια σωστή σχέση, δεν θα τα καταφέρουμε. Το περπάτημα προϋποθέτει την απόκτηση ισορροπίας. Αυτό ισχύει ακόμη και στον φυσικό κόσμο. Προτού μπορέσουν τα παιδιά να κάνουν τα πρώτα βήματά τους, θα πρέπει να μάθουν πώς να κρατούν ισορροπία ενώ είναι καθισμένα. Μετά θα μπορέσουν να τελειοποιήσουν την τέχνη της ισορροπίας ενώ είναι όρθια. Μετά, θα μάθουν να κάνουν κάποια ασταθή βήματα. Και μόνο αφού τα έχουν κάνει όλα αυτά, θα αναπτύξουν την ικανότητα να περπατάνε.

Στην Επιστολή προς Εφεσίους, ο Παύλος μας λέει ότι εφόσον κατανοήσουμε τι σημαίνει να είμαστε καθισμένοι μαζί με τον Χριστό, θα αρχίσουμε να βιώνουμε τη δύναμη του Θεού, η οποία με τη σειρά της θα μας επιτρέψει να πορευτούμε με έναν τρόπο που Τον ευαρεστεί. Υπάρχει μια σίγουρη πρόοδος σε αυτή την κατάσταση. Πρώτα πρέπει να αποκτήσουμε μια ισορροπημένη σχέση με το Θεό, και μετά θα μάθουμε να περπατάμε.

Κάποτε όλοι ζούσαμε σύμφωνα με τη σάρκα, υπακούγαμε στις επιθυμίες της σάρκας και του νου, ήμασταν αποξενωμένοι από τον Θεό. Όμως κάποια στιγμή, η χάρη του Θεού μεταμόρφωσε τη ζωή μας και αρχίσαμε να απολαμβάνουμε μια υπέροχη σχέση με τον Κύριο. Συνεχίζουμε να

απολαμβάνουμε αυτή την θαυμάσια, προσωπική σχέση, καθώς επιτρέπουμε στο Πνεύμα του Θεού να ελέγχει τη ζωή μας.

ΠΕΡΠΑΤΑΜΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΜΕ

Πολλοί άνθρωποι υποστηρίζουν ότι έχουν σχέση με τον Θεό, ξεστομίζουν όλα τα σωστά Χριστιανικά λόγια και τις δημοφιλείς εκφράσεις, αλλά απλά δεν πορεύονται με τον Θεό με κάποιον πρακτικό τρόπο. Είναι πολύ σημαντικό να μάθουμε πώς να «περπατάμε σύμφωνα με αυτά που λέμε». Η ζωή μας πρέπει να είναι σε αρμονία με το κάλεσμα, τις ευλογίες και τις διακηρύξεις που κάνουμε, αναφορικά με τη νέα σχέση μας με τον Θεό.

Το ερώτημα είναι το εξής: πώς θα το κάνουμε αυτό; Πώς μπορούμε να αποφύγουμε το να παρασυρθούμε από τη γοητεία του κόσμου; Ο Παύλος έδωσε μια απάντηση στους Γαλάτες 5:16, *«Λέω, λοιπόν: Περπατάτε σύμφωνα με το Πνεύμα, και δεν θα εκπληρώνετε την επιθυμία της σάρκας».*

Η Ελληνική λέξη «περπατάτε» είναι ένας όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψει το κυρίαρχο χαρακτηριστικό της ζωής ενός ανθρώπου. Εάν κάποιος άνθρωπος είχε τη φήμη του μεγάλου τσιγκούνη, τότε θα ήταν γνωστός ως ο άνθρωπος που «περπατάει» στην απληστία. Εάν ένας άνθρωπος χαρακτηριστικά νοιαζόταν και βοηθούσε άλλους ανθρώπους, τότε θα ήταν γνωστός ως κάποιος που «περπατάει» στην καλοσύνη.

Το περπάτημα με το Πνεύμα σημαίνει ότι επιτρέπουμε στο Άγιο Πνεύμα να έχει τον απόλυτο έλεγχο στη ζωή μας. Κάθε μέρα μας δίνεται η επιλογή του να ζήσουμε σύμφωνα με το Πνεύμα ή σύμφωνα με τις σαρκικές επιθυμίες μας. Ο νους μας είναι ο τόπος μάχης, εκεί όπου θα αποφασίσουμε ποιος από τους δύο θα κυριαρχήσει.

Σίγουρα βοηθάει να θυμόμαστε ότι ο Θεός έχει σχεδιάσει το ανθρώπινο μυαλό, έτσι ώστε να δουλεύει περίπου όπως ένα κομπιούτερ. Ένα κομπιούτερ μπορεί να παράγει μόνο αυτά για τα οποία είναι προγραμματισμένο. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο νους μας προγραμματίζεται σε καθημερινή βάση. Εάν οι καταχωρήσεις προέρχονται από τη σάρκα, τότε η ζωή μας θα χαρακτηρίζεται από τη σάρκα. Εάν αρχίσουμε να

προγραμματίζουμε το μυαλό μας με τα πράγματα του Πνεύματος, τότε η ζωή μας θα αρχίσει να αντανakλά τις προτεραιότητες του Πνεύματος.

Είναι πολύ εύκολο να πέσουμε στην παγίδα του να διακηρύττουμε με θάρρος ότι έχουμε μια ζωτική πνευματική ζωή, ενώ στην πραγματικότητα η κυρίαρχη προτεραιότητα μας είναι να επιζητούμε την ικανοποίηση της σάρκας! Σίγουρα η δύναμη που μπορεί να έχει πάνω μας η πεσμένη φύση μας, είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε στη ζωή. Πώς, όμως, μπορούμε να ελευθερωθούμε από αυτά τα φαινομενικώς αδιάσπαστα δεσμά της σάρκας;

Η απλή αλλά ουσιώδης απάντηση είναι η εξής: *μην πολεμάτε τη σάρκα, ενδυναμώστε το Πνεύμα!* Μην μάχεστε ενάντια στο σκοτάδι, στραφείτε προς το φως.

Για να τα καταφέρουμε, πρέπει πρώτα να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει μια πνευματική αλλά και μια σαρκική πλευρά στη φύση μας. Εάν θέλουμε να περπατάμε με το Πνεύμα, θα πρέπει να ταΐζουμε τον πνευματικό άνθρωπο μέσα μας. Όλοι γνωρίζουμε τι σημαίνει να ταΐζουμε την ανθρώπινη πλευρά της φύσης μας. Εάν ξεχάσω να ταΐσω το σώμα μου, το ίδιο το σώμα πολύ έντονα μου υπενθυμίζει τις ανάγκες του.

Κάποιος κάποτε μου είπε ότι μετά από τρεις μέρες νηστείας, το αίσθημα της πείνας φεύγει. Εγώ έχω δει ότι συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Μετά από τρεις μέρες νηστείας, το μυαλό μου ονειρεύεται τα πιο λουκούλλεια γεύματα! Αυτός είναι απλά ο εμφατικός τρόπος του σώματός μου, με τον οποίο μου υπενθυμίζει ότι έχει ανάγκες που εγώ πρέπει να φροντίζω. Έτσι λοιπόν, ταΐζουμε το σώμα μας. Αθλούμαστε και παίρνουμε βιταμίνες για να μπορέσουμε να δυναμώσουμε σωματικά.

Εάν θέλουμε να δυναμώσουμε πνευματικά, θα πρέπει να ακολουθήσουμε μια παρόμοια δίαιτα. Πρέπει τακτικά να καταναλώνουμε τον άρτο της ζωής, δηλαδή το Λόγο του Θεού.

ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ

Δεν είναι ειρωνεία το γεγονός ότι η κατανάλωση του Λόγου συχνά είναι το τελευταίο πράγμα που προλαβαίνουμε να κάνουμε; Λέμε μερικές φορές, «Φυσικά χρειάζεται να ξοδεύω χρόνο με τον Λόγο του Θεού, αλλά απλώς δεν έχω χρόνο αυτή την εποχή». Στην πραγματικότητα, κάνουμε νηστεία στο Πνεύμα. Ο πνευματικός κόσμος μας τρέφεται περιστασιακά, σπασμωδικά, με έναν μη-ισορροπημένο τρόπο. Παραμελούμε την συστηματική μελέτη του Λόγου του Θεού και την αντικαθιστούμε με μια προσέγγιση του τύπου, «Ας ανοίξουμε τη Βίβλο κάπου τυχαία, να δούμε πού θα πέσει το μάτι μας». Συχνά δεν έχουμε καμία συστηματική προσέγγιση Βιβλικής μελέτης ή προσωπικής αύξησης. Καταλήγουμε, ως βαρετό καθήκον, να ταΐζουμε τομείς της σάρκας αλλά παραμελούμε τις ανάγκες του πνεύματος. Ως αποτέλεσμα, ο πνευματικός άνθρωπος μέσα μας αποδυναμώνεται και η σάρκα αρχίζει να κυριαρχεί.

Εάν θέλω να είναι δυνατός ο πνευματικός άνθρωπος μέσα μου, είναι απόλυτα λογικό να θρέψω το πνεύμα μου. Δεν μπορώ να θρέψω τη σάρκα και να ελπίζω ότι κάπως θα μπορέσω να παράγω πνευματικό καρπό. Για να έχω ένα σωστό περπάτημα με το Πνεύμα, θα πρέπει να αρχίσω να θρέψω το πνεύμα μου. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να θέσω ως στόχο την ολοένα και μεγαλύτερη κατανάλωση του Λόγου του Θεού. Ο Ιώβ είπε, «...διατήρησα τα λόγια τού στόματός του, περισσότερο παρά την αναγκαία τροφή μου» (Ιώβ 23:12).

Είναι σημαντικό να δούμε το Λόγο του Θεού με τη σπουδαιότητα που του αρμόζει. Ο Ιησούς διακήρυξε ότι τα λόγια Του είναι πνεύμα και ζωή, και γι' αυτό η συστηματική μελέτη του Λόγου του Θεού είναι άκρως απαραίτητη εάν θέλουμε να πορευτούμε μαζί με το Πνεύμα.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ

Η απόλυτη προτεραιότητα στην προσευχή είναι ακόμη μια βασική προϋπόθεση, εάν θέλουμε να βιώσουμε τις χαρές της πορείας με το Πνεύμα. Καθώς αρχίζουμε να χαιρόμαστε με την κοινωνία που έχουμε με τον Θεό, νιώθουμε ότι το πνεύμα μας ενδυναμώνεται. Αποκτούμε ολοένα

και μεγαλύτερη συναίσθηση της παρουσίας του Θεού σε όλα όσα κάνουμε, σε κάθε κατάσταση της ζωής μας .

Από τη στιγμή που θα έχουμε γνώση της παρουσίας του Θεού, θα ανοιχτεί η νόησή μας ώστε να δούμε τον κόσμο πιο ολοκληρωμένα. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι μία από τις μεγαλύτερες ανάγκες μας είναι το να γινόμαστε ολοένα και περισσότερο γνώστες της παρουσίας του Θεού, σε κάθε στιγμή. Όταν ο Παύλος μίλησε στους Επικούρειους και Στωικούς φιλοσόφους της Αθήνας όπως αναφέρουν οι Πράξεις, Κεφάλαιο 17, διακήρυξε, «.....για τον λόγο ότι, μέσα σ' αυτόν (τον Θεό) ζούμε και κινούμαστε και υπάρχομε» (εδάφιο 28).

Η ζωή μας μπορεί να αλλάξει με θαυμαστό τρόπο, όταν συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός είναι πάντα μαζί μας. Εάν χάσουμε επαφή μ' αυτή την αλήθεια, υπάρχει κίνδυνος να ανοίξουμε πόρτα στην πνευματική καταστροφή μας. Όσο πιο πολύ απομακρύνεται ο Θεός από το συνειδητό μας, τόσο πιο πολύ ελκυόμαστε προς τα πράγματα που θρέφουν και ευχαριστούν την πεσμένη φύση μας. Όταν σκοντάφτουμε και πέφτουμε, μπορεί να κατηγορήσουμε πολλούς εξωτερικούς παράγοντες για να εξηγήσουμε τη συμπεριφορά μας, όμως η ρίζα του προβλήματος είναι η αποτυχία μας να διατηρήσουμε την παρουσία του Θεού στη σκέψη μας. Η εντολή να περπατάμε με το Πνεύμα απλώς σημαίνει ότι πρέπει συνειδητά να κάνουμε τον Θεό μόνιμο συνοδοιπόρο μας, καθώς κινούμαστε στην καθημερινότητά μας.

Όταν πορευόμαστε με το Πνεύμα, ζώντας σε συνεχή γνώση της παρουσίας του Θεού, δεν χρειαζόμαστε πια άλλους ανθρώπους να μας γκρινιάζουν και να μας κάνουν κήρυγμα ώστε να ζούμε σύμφωνα με τα Χριστιανικά πρότυπα. Η ζωή μας αλλάζει ριζικά, καθώς διατηρούμε την ενότητα και την αγάπη του Θεού στο επίκεντρο της σκέψης μας.

ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΚΝΕΥΡΙΣΜΟ ΣΕ ΧΑΡΑ

Ο τρόπος με τον οποίο σκεπτόμαστε ακόμη και για τα πιο ασήμαντα πράγματα αλλάζει δραστικά, όταν επιτρέπουμε στο Άγιο Πνεύμα να κυβερνήσει τη ζωή μας. Οι εξωτερικές συνθήκες της ζωής μας μπορεί να παραμένουν ίδιες, όμως η δική μας νοοτροπία έχει υποστεί μια τόσο

μεγάλη αλλαγή ώστε βρίσκουμε χαρά ακόμη και σε πράγματα που παλιά μας εκνεύριζαν.

Όλοι αναγκαζόμαστε να κάνουμε πράγματα που μας ενοχλούν. Βιώνουμε μια κλασική διαμάχη ανάμεσα στην προσέγγιση και την αποφυγή, γνωρίζοντας ότι ενώ μισούμε να τα κάνουμε, εάν αποτύχουμε η κατάσταση απλώς θα χειροτερέψει.

Εγώ, π.χ., απεχθάνομαι να βγάζω έξω τα σκουπίδια. Όμως, γνωρίζω ότι εάν δεν το κάνω, σύντομα θα υπάρξει μία πολύ άσχημη μυρωδιά στην αυλή μου. Επομένως, σφίγγω τα δόντια και κάνω το καθήκον μου. Σαφώς θα προτιμούσα να κάτσω και να απολαύσω ένα μπολ παγωτό, αλλά εάν παραμελήσω το καθήκον μου, σύντομα η κακοσμία των σκουπιδιών θα αναμειχτεί με τη γεύση του παγωτού και αυτή η λαχτάρα που είχα για το συγκεκριμένο γλύκισμα θα εξαφανιστεί!

Ακόμη και για κάτι τόσο καθημερινό, όπως αυτή η οικιακή ασχολία, έχω μια επιλογή. Μπορώ να γκρινιάξω και να πω πόσο πολύ μισώ να την κάνω, ή μπορώ να αδράξω την στιγμή και να επικοινωνήσω με τον Θεό. Μπορώ να Τον λατρεύσω, σφυρίζοντας έναν γνωστό ύμνο ευχαριστίας και αγάπης την ώρα που κατεβάζω τα σκουπίδια. Καθώς πλησιάζω τον Θεό, αρχίζω να σκέφτομαι λιγότερο τα σκουπίδια και περισσότερο τη χάρη Του. Μπορώ να αντιμετωπίσω εύκολα ακόμη και την πιο δυσάρεστη υποχρέωση και να μην δυσανασχετήσω, εφόσον επικεντρώσω τη σκέψη μου στα πράγματα του Πνεύματος.

Σκεφτείτε την αναμονή, ως ένα άλλο παράδειγμα. Υπάρχουν πολύ λίγα πράγματα πιο ενοχλητικά από ένα κόκκινο φανάρι, την ώρα που εσύ είσαι βιαστικός. Ξέρεις ότι θα πρέπει να περιμένεις αρκετή ώρα, μέχρι να μπορέσεις ξανά να κινηθείς.

Όμως αντί να εκνευρίζομαι, έχω αναπτύξει τη συνήθεια να αφήνω τη Βίβλο στο διπλανό κάθισμα του αυτοκινήτου. Όταν φτάνω σε ένα κόκκινο φανάρι και ξέρω ότι πρέπει να περιμένω κάποια ώρα, αρχίζω να διαβάζω κάποιο κείμενο της Βίβλου. Πριν καν το καταλάβω, ο τύπος από πίσω κορνάρει για να φύγω. Η ώρα περνά τόσο γρήγορα, όταν θρέφομαι με το Λόγο του Θεού!

Το περπάτημα με το Πνεύμα μετατρέπεται σε μία συναρπαστική εμπειρία, καθώς μαθαίνουμε τι σημαίνει να είμαστε σε βαθειά σχέση με τον Θεό. Συντονιζόμαστε ολοένα και περισσότερο με τα πράγματα του Θεού - από την παρουσία Του μέσα στην καρδιά μας μέχρι τα υπέροχα έργα της δημιουργίας Του.

ΠΟΙΟΣ ΗΓΕΙΤΑΙ;

Το περπάτημα προϋποθέτει κίνηση. Όταν περπατάμε, κινούμαστε από το ένα σημείο στο άλλο. Ξεκινάμε από μία τοποθεσία και καταλήγουμε σε μια άλλη. Ο τελικός προορισμός μας εξαρτάται από την κατεύθυνση, την οποία ακολουθούμε.

Κατά έναν παρόμοιο τρόπο, το περπάτημα με το Πνεύμα μας μετακινεί από το ένα πνευματικό σημείο στο άλλο. Κινούμαστε από το ένα επίπεδο ωριμότητας στο επόμενο, καθώς ακούμε το Πνεύμα και περπατάμε στην κατεύθυνση που Εκείνος ορίζει για μας. Κι όμως, ακριβώς σε αυτό το σημείο κάποιες φορές αντιμετωπίζουμε προβλήματα.

Όταν μια σκέψη ή μια τάση έρχεται στο συνειδητό μας, πώς μπορούμε να διακρίνουμε εάν είναι κάτι που προέρχεται από τον Θεό; Οι Γραφές μας λένε πως ο Θεός γράφει το νόμο Του πάνω στις σαρκικές πλάκες της καρδιάς μας (Ιερεμίας 31:33, 'Β Κορινθίους 3:3). Ο Θεός θα εμφυτεύσει μία ιδέα μέσα στο πνεύμα μου, και το πνεύμα μου θα το επικοινωνήσει στη διάνοιά μου. Αυτό συνήθως γίνεται αντιληπτό ως μία ιδέα, μια σκέψη, ή μια ξαφνική στιγμή έμπνευσης. Ο Θεός θα μου δώσει μια επιθυμία ως μέσο για να επικοινωνήσει το θέλημά Του για τη ζωή μου.

Δυστυχώς, έχω κι εγώ επιθυμίες που προέρχονται από τη πεσμένη φύση μου. Η σάρκα έχει έναν τρόπο να εμφυτεύει πολύ δυνατές σκέψεις και τάσεις στο νου μου. Κάποιες φορές είναι δύσκολο να διακρίνω εάν μια σκέψη προέρχεται από τον Θεό ή από τη σάρκα.

Πριν από αρκετό καιρό αντιμετώπισα αυτό το δίλλημα, καθώς οδηγούσα για να πάω σε μια εκδήλωση όπου θα μιλούσα, στην πόλη Βεντούρα της Καλιφόρνια. Ήταν μια υπέροχη μέρα και ήρθε στο νου μου η σκέψη να παρεκκλίνω από την πορεία μου και να απολαύσω τις ομορφιές του

Ειρηνικού Ωκεανού. Είναι τόσο μεγάλη απόλαυση να παρακολουθείς τους σέρφερς και να νιώθεις το δροσερό αεράκι να σε χτυπά, ώστε υποπτεύτηκα ότι η επιθυμία προερχόταν από τη σάρκα μου, αλλά αποφάσισα έτσι κι αλλιώς να υποκύψω στον πειρασμό.

Καθώς οι καταστάσεις οδήγησαν σε κάτι θετικό, κατάλαβα πως ο Θεός το είχε σχεδιάσει έτσι ώστε να ακολουθήσω τον κεντρικό δρόμο κατά μήκος του Ωκεανού. Όσο πλησίαζα στο Μαλιμπού, είδα δύο άτομα να στέκονται στην άκρη του δρόμου και να κάνουν ωτοστόπ. Ένωσα μια έντονη ώθηση να σταματήσω και να τους πάρω μαζί μου. Καθώς η διαδρομή μας προς τα βόρεια συνεχιζόταν, είχα την ευκαιρία να μιλήσω σ' αυτούς τους δύο ανθρώπους για τον Χριστό.

Το ζευγάρι διανυκτέρευσε στην πόλη Βεντούρα και την επόμενη νύχτα επισκέφτηκε την εκκλησία όπου εγώ επρόκειτο να μιλήσω. Εκείνο το απόγευμα έκαναν μια δημόσια ομολογία πίστης στον Χριστό και από τότε έχουν γίνει πολύ δυναμικά μέλη αυτής της συνάθροισης. Αφότου αποκαλύφθηκε όλη αυτή η εξέλιξη, μπόρεσα να κοιτάξω πίσω και να πω στον εαυτό μου, *«Τρομερό! Ήταν πραγματικά υπέροχο! Ο Θεός με καθοδήγησε και η επιθυμία που είχα στην καρδιά μου να ακολουθήσω την συγκεκριμένη διαδρομή είχε προέρθει από Εκείνον»*.

Κι όμως, συχνά είναι δύσκολο να καταλάβουμε πότε ο Κύριος μιλάει στην καρδιά μας. Συχνά θεωρούμε λανθασμένα πως ο Θεός μπορεί να μας καθοδηγήσει μόνο με ένα μυστικιστικό ή δραματικό τρόπο. *«Σίγουρα εάν ο Θεός μου μιλήσει»*, σκεφτόμαστε, *«ο τόπος γύρω μου θα σειστεί, τα φώτα θα χαμηλώσουν, οι τρίχες της κεφαλής μου θα σταθούν όρθιες»*. Ο Θεός, πάντως, δεν έχει μιλήσει σε μένα ποτέ μ' αυτό τον τρόπο. Όταν μου μιλάει, μιλάει απευθείας στο πνεύμα μου, το οποίο με τη σειρά του επικοινωνεί το μήνυμα στην συνείδησή μου με ένα τόσο φυσιολογικό τρόπο ώστε είναι δύσκολο να καθορίσω άμεσα εάν πραγματικά πρόκειται για τη φωνή του Θεού.

Μακάρι να μπορούσα να σας δώσω μια φόρμουλα ή έναν απλό οδηγό τριών βημάτων, για να μπορείτε να αναγνωρίζετε τη φωνή του Θεού, όμως εάν πράγματι υπάρχει κάποια τέτοια διαδικασία εγώ δεν την έχω ανακαλύψει ακόμη. Παλεύω να ξεχωρίσω τη φωνή του Πνεύματος από

εκείνη της σάρκας μου, ακριβώς όπως κάνετε κι εσείς. Μακάρι να μπορούσα να σας συστήσω κάποια αλάνθαστη μέθοδο για να είστε σίγουροι ότι ακούτε τη φωνή του Θεού, αλλά δυστυχώς κάτι τέτοιο είναι πέρα από τις δυνατότητες μου.

Εντούτοις, ο Θεός δεν μας έχει αφήσει να χαθούμε σε μια ομιχλώδη κατάσταση. Έχει στείλει το Άγιο Πνεύμα Του να κατοικήσει μέσα στην καρδιά μας, όχι μόνο για να μας καθοδηγεί σε συγκεκριμένες καταστάσεις αλλά και για να μας οδηγεί προς την κατανόηση της αποκαλυμμένης αλήθειας του Λόγου Του. Ποτέ δεν πρόκειται να μας οδηγήσει σε κάτι αντίθετο από αυτά που ήδη έχει διακηρύξει μέσα στην Αγία Γραφή.

ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Έχει ενδιαφέρον να δούμε πώς ορισμένοι άνθρωποι που δεν έχουν δεχτεί ακόμη τον Κύριο, αποθαρρύνονται εντελώς όταν προσπαθούν να διαβάσουν τη Βίβλο. Βλέπουν την τεράστια επιρροή των Γραφών στις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων και την επίδρασή τους σε όλο τον δυτικό πολιτισμό, και επιθυμούν να καταλάβουν αυτά που έχει να πει.

Αναπόφευκτα, αυτοί οι άνθρωποι νιώθουν καταπιεσμένοι και ενοχλημένοι, καθώς το νόημα της Βίβλου τους διαφεύγει. Αυτό το γεγονός δεν θα πρέπει να μας ξαφνιάζει, καθώς η ίδια η Βίβλος μας λέει ότι ο φυσικός άνθρωπος δεν κατανοεί τα πράγματα του Πνεύματος, ούτε μπορεί να τα γνωρίζει διότι διακρίνονται πνευματικά (Α Κορινθίους 2:14). Από την άλλη, ο πνευματικός άνθρωπος καταλαβαίνει τα πάντα, παρά το ότι δεν γίνεται κατανοητός από άλλους ανθρώπους. Επειδή έχουμε αποκτήσει σωστή σχέση με τον Θεό μέσω του Χριστού, το Άγιο Πνεύμα Του μπορεί να αποκαλύψει την αλήθεια στην καρδιά μας. Ο Λόγος του Θεού ζωντανεύει και γίνεται κατανοητός για μας.

Αυτή η συνεχιζόμενη αποκαλυπτική διακονία του Πνεύματος είναι καίριας σημασίας. Είναι εντυπωσιακό πόσο συχνά μπορεί να διαβάσω κάτι από τη Βίβλο και να μην καταλάβω τίποτα. Φτάνω στο τέλος του Κεφαλαίου και αναρωτιέμαι, «Τι είναι αυτό που διάβασα;». Σ' αυτό το σημείο συχνά σταματώ και προσεύχομαι, «Κύριε, σίγουρα αυτό το Κεφάλαιο έχει κάτι να μου πει. Σε παρακαλώ, άνοιξε τη νότησή μου και επέτρεψε στο Πνεύμα Σου

να με διακονήσει μέσα από το Λόγο Σου». Στη συνέχεια, ξαναδιαβάζω το Κεφάλαιο και μένω έκπληκτος από την αλήθεια που αποκαλύπτεται μέσα στην καρδιά μου.

Κατά τη διάρκεια των Κυριακάτικων πρωινών συναθροίσεών μας στην Εκκλησία Calvary συνηθίζουμε να κάνουμε μια γρήγορη ανάγνωση από τους Ψαλμούς. Όταν φτάνω στην τρίτη ανάγνωση του κειμένου, καταλήγω να βλέπω στοιχεία στο κείμενο που δεν είχα αναληφθεί κατά την πρώτη ώρα. Κάποιο από τα εδάφια θα αρχίσει να διακονεί στην καρδιά μου με έναν πολύ συγκεκριμένο και δυναμικό τρόπο. Αυτή η εμπειρία που μας αποκαλύπτει όλη την αλήθεια, είναι ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της πορείας μας με το Πνεύμα.

ΝΑ ΕΠΙΜΕΝΕΤΕ!

Η σάρκα, το σύστημα του πεσμένου κόσμου και ο ίδιος ο Σατανάς αποτελούν σημαντικά εμπόδια στην πορεία μας προς την πνευματική αύξηση. Όμως η συμβουλή της Βίβλου είναι να επιμένουμε ώστε να κερδίσουμε το πρώτο βραβείο του υψηλού καλέσματος του Θεού, το οποίο είναι εν Χριστώ Ιησού (Φιλιπησίους 3:14). Ο Ιησούς είπε, «*Αγωνίζεστε να μπειτε μέσα από τη στενή πύλη.....*» (Λουκάς 13:24). Από την ελληνική λέξη «*αγωνίζεστε*», προκύπτει στα Αγγλικά η λέξη «*agonize*» (αγωνιώς). Μην κάνετε το λάθος να νομίζετε ότι είναι εύκολο ή φυσιολογικό να περπατάμε με το Πνεύμα. Χρειάζεται αληθινή προσπάθεια, αφοσίωση, συγκέντρωση λεπτό προς λεπτό.

Θα πρέπει να ξανά-τονίσω ότι πρόκειται για μια επιλογή, την οποία όλοι καλούμαστε να κάνουμε καθημερινά. Όταν επιλέγουμε να περπατήσουμε με το Πνεύμα, τα πρακτικά αποτελέσματα μπορεί να είναι υπέροχα, συναρπαστικά. Απολαμβάνουμε ένα υπέροχο βάθος και μια συνέχεια στην κοινωνία μας με τον Θεό. Όπως παρατήρησε ο απόστολος Ιωάννης, «*Αν, όμως, περπατάμε μέσα στο φως, όπως αυτός είναι μέσα στο φως, έχουμε κοινωνία ο ένας με τον άλλον, και το αίμα τού Ιησού Χριστού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία*» (Α Ιωάννου 1:7).

Αυτό που είναι ιδιαίτερα συναρπαστικό στην κοινωνία μας με τον Θεό είναι το γεγονός ότι όσο περισσότερο την βιώνουμε, τόσο περισσότερο την

επιθυμούμε. Όσο περισσότερο αγγιζόμαστε προσωπικά από την ειρήνη και την πληρότητα της διαπροσωπικής κοινωνίας με τον Πατέρα, τόσο πιο δύσκολο είναι να ζήσουμε χωρίς αυτήν. Κάθε φορά που βρισκόμαστε έξω από αυτή την κοινωνία, ένα αίσθημα εσωτερικής κενότητας μας ελκύει ξανά πίσω στην προσευχή και τον Λόγο.

Καθώς περπατάμε με το Πνεύμα, αρχίζουμε να απολαμβάνουμε τα τρομερά προνόμια μιας στενής σχέσης με τον Θεό. Νιώθουμε μια συνειδητή χαρά να αναβλύζει μέσα από την καρδιά μας. Μπορούμε να σφυρίζουμε με χαρά, ενώ αντιμετωπίζουμε τις ενοχλητικές ευθύνες της ζωής, διότι ακόμη και εν τω μέσω μιας δύσκολης αγγαρείας η χαρά μας είναι στον Κύριο. Υπάρχει μια αίσθηση ειρήνης, βαθιά κατανόηση, υπομονή, καλοσύνη, ευγένεια που προέρχονται από το περπάτημα με το Πνεύμα. Υπάρχει δύναμη και ισχύς, ώστε να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις επίμονες επιθυμίες της σάρκας. Ξαφνικά, έχουμε την ικανότητα να δούμε την ευρύτερη εικόνα και να βρούμε σοφία ώστε να αντιμετωπίσουμε την πεσμένη φύση μας με ένα ρεαλιστικό και λογικό τρόπο. Όπως κατέληξε ο Παύλος, *«Για τον λόγο ότι, το φρόνημα της σάρκας είναι θάνατος· ενώ, το φρόνημα του Πνεύματος, ζωή και ειρήνη»* (Ρωμαίους 8:6).

Πώς είναι δυνατόν να μην ελκυστούμε με όλη την καρδιά μας προς αυτή την ένδοξη νέα ζωή, την οποία ο Θεός προσφέρει ελεύθερα σε μας μέσω της χάρις Του; Είναι μια ζωή ενδυναμωμένη από το Πνεύμα - με χαρά, αγάπη, ειρήνη να εκχέονται από μέσα μας - αυτό ακριβώς που επιθυμούμε με όλη μας την ψυχή.

Όμως, για να μπορέσουμε να βιώσουμε αυτή την ευλογία, θα πρέπει να επιλέξουμε το περπάτημα με το Πνεύμα. Θα πρέπει να πλησιάσουμε τον Θεό και να Του ζητήσουμε να εμφυτεύσει μέσα μας μια μεγαλύτερη επιθυμία για προσευχή, για αφιέρωση στον Λόγο, για κοινωνία με τον Ιησού μέσα στην καρδιά μας. Πρέπει να προσευχόμαστε για τη χάρι Του, ώστε να εκζητάμε πρώτα τη βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη Του. Μόνο τότε θα γνωρίσουμε τρομερή νίκη πάνω στις πιο επίμονες αμαρτίες μας, και μόνο τότε θα μπορέσει το Πνεύμα του Θεού να μας χρησιμοποιήσει με τους πιο υπερφυσικούς τρόπους.

Ακόμη και αν το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να κλαίμε με λυγμούς.

ΕΝΑΣ ΚΗΠΟΣ, ΟΧΙ ΕΝΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Έχετε σκεφτεί ότι υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα στις λέξεις «έργα» και «καρπός»; Η λέξη *έργα* προϋποθέτει ένα εργοστάσιο που είναι γεμάτο με πίεση, προθεσμίες και τη συνεχή ανάγκη για παραγωγή. Όμως η λέξη *καρπός* φανερώνει έναν ειρηνικό, γαλήνιο κήπο, έναν τόπο όπου έχουμε την τάση να μένουμε και να απορροφάμε την ομορφιά του, ενώ απολαμβάνουμε την παρέα ο ένας του άλλου.

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε πως ο Θεός δεν έρχεται στο εργοστάσιο Του αναζητώντας προϊόντα. Έρχεται στον κήπο Του για να απολαύσει τον καρπό του. Το ευαγγέλιο της χάριτος μας προσκαλεί να αφήσουμε πίσω μας το νέφος και την πίεση μιας εργοστασιακής ζωής γεμάτης έργα, και να απολαύσουμε τον καρπό που ο Θεός επιθυμεί να δει στον κήπο της ζωής μας.

ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ

Το Γαλάτες 3:2-3 είναι ένα πολύ σημαντικό κείμενο για όλους όσους επιθυμούν να ζήσουν με τρόπο που ευαρεστεί τον Θεό. Ο Παύλος γράφει, *«Μονάχα τούτο θέλω να μάθω από σας: Από έργα τού νόμου λάβατε το Πνεύμα ή από ακοή της πίστεως; Τόσο ανόητοι είστε; Αφού αρχίσατε με το Πνεύμα, τώρα τελειώνετε με τη σάρκα».*

Παρατηρήστε πως ο απόστολος συγκρίνει δύο πράγματα: το Πνεύμα, το οποίο σχετίζεται με την πίστη, και τα έργα που σχετίζονται με τη σάρκα. Κάθε φορά που εισερχόμαστε στον κόσμο των έργων, αντιμετωπίζουμε τη σάρκα. Κάθε φορά που βρισκόμαστε στον κόσμο του Πνεύματος, αντιμετωπίζουμε την πίστη. Το Πνεύμα και η πίστη σχετίζονται μεταξύ τους, ακριβώς όπως τα έργα με την σάρκα.

Κάποιος μπορεί να πει, «Όμως, Chuck, πρέπει να κάνουμε έργα για τον Κύριο». Όχι, δεν πρέπει. Δεν μπορώ να κάνω το παραμικρό έργο μέσω της

σάρκας, το οποίο μπορεί να ευαρεστήσει τον Θεό. Από την άλλη, η πίστη πάντα παράγει καρπό.

Εάν είστε απασχολημένοι με έργα, τότε βασίζεστε στη σάρκα. Όμως εάν περπατάτε δια πίστεως με τον Ιησού Χριστό, τότε το Πνεύμα παράγει καρπό στη ζωή σας. Ο καρπός δεν είναι κάτι που εσείς παράγετε επειδή νομίζετε ότι έτσι πρέπει, είναι απλώς το φυσιολογικό αποτέλεσμα μιας σχέσης.

Παρατηρήστε όλα αυτά τα λαχταριστά φρούτα που κρέμονται από μια ροδακινιά. Τα ροδάκινα δεν προσπαθούν αγωνιωδώς, δεν εργάζονται όλη μέρα επιχειρώντας να ωριμάσουν. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουν, είναι να κρέμονται από τα κλαδιά. Η ωρίμανση είναι το φυσιολογικό αποτέλεσμα της σχέσης. Όσο παραμένουν εκεί, θα συνεχίσουν να παράγουν γλυκό καρπό.

Αυτό ισχύει και για τις δικές μας εμπειρίες. Εάν αληθινά μένουμε εν Χριστώ - άρα διατηρούμε μια στάση πίστης - θα φανερωθεί καρπός μέσα από αυτή τη σχέση. Εάν δεν υπάρχει καρπός στη ζωή μου, τότε η σχέση θα πρέπει να επανεξεταστεί, ή ακόμη και να αμφισβητηθεί.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο μας λέει ο Παύλος, *«Εξετάζετε τον εαυτό σας, αν είστε στην πίστη· δοκιμάζετε τον εαυτό σας· ή, δεν γνωρίζετε ότι ο Χριστός είναι μέσα σας; Εκτός αν είστε σε κάτι αδόκιμοι»* (1^η Β Κορινθίους 13:5).

Ο Ιησούς μας είπε ότι υπάρχουν λύκοι που είναι ντυμένοι με τον μανδύα του προβάτου. Μπορεί να μοιάζεις με Χριστιανό, να φέρεις σαν Χριστιανός, να μιλάς σαν Χριστιανός - «μα, γιαγιά, γιατί έχεις τόσο μεγάλα δόντια;». Μπορεί να διαθέτεις όλα τα εξωτερικά γνωρίσματα ενός προβάτου, αλλά στην πραγματικότητα να είσαι ένας λύκος.

Πώς, λοιπόν, μπορούμε να γνωρίζουμε ποιος είναι λύκος και ποιος πρόβατο; Ο Ιησούς είπε, *«Επομένως, από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε»* (Ματθαίος 7:20).

Είμαστε καλεσμένοι να εξετάζουμε συνεχώς τη ζωή μας, έτσι ώστε να μπορούμε να καθορίσουμε τι είδους καρπό παράγουμε. Εάν ο καρπός είναι χαλασμένος, τότε κάποιο λάθος υπάρχει στη σχέση μας, και αυτό

σημαίνει ότι κάποιο λάθος υπάρχει στην πίστη μας. Μια ζωτική σχέση πίστεως εν Χριστώ Ιησού πάντα θα παράγει καρπό - χωρίς ποτέ να αποτύχει.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ ΜΑΣ

Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα μας είναι ότι έχουμε την τάση να ενδιαφερόμαστε περισσότερο γι' αυτά που κάνουμε παρά γι' αυτό που είμαστε, ενώ ο Θεός ενδιαφέρεται περισσότερο γι' αυτό που είμαστε παρά γι' αυτά που κάνουμε. Εκείνος επιθυμεί να δει καρπό, ενώ εμείς προσπαθούμε να παράγουμε έργα.

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι στο πέρασμα των χρόνων όλοι ακούμε πράγματα όπως, «Θα πρέπει να κάνεις έργα για τον Κύριο, θα πρέπει να κάνεις αυτό και κείνο για τον Κύριο». Πάντα δεχόμαστε προτροπή και πίεση, ώστε να παράγουμε έργα και να κερδίσουμε θέση στη Βασιλεία. Έτσι λοιπόν, βγαίνουμε έξω στον κόσμο και αρχίζουμε να κάνουμε ένα έργο για τον Θεό, απλώς επειδή ο ποιμένας ή το πρεσβυτέριο μας ζήτησε να το κάνουμε.

Μπορεί να μας ζήτησαν να κάνουμε επισκέψεις σε νέα μέλη της εκκλησίας, ενώ ο Θεός δεν μας έχει καλέσει να κάνουμε κάτι τέτοιο. Γνωρίζω κάποιους ανθρώπους που τρομοκρατούνται και μόνο στην ιδέα του να επισκέπτονται άτομα που δεν γνωρίζουν. Όταν πηγαίνουν να χτυπήσουν την πόρτα του σπιτιού, προσεύχονται με ζήλο, «Κύριε, σε παρακαλώ, κάνε να μην είναι κανείς εκεί απόψε». Οι επισκέψεις σε σπίτια δεν είναι κάτι φυσικό γι' αυτούς. Είναι μια βεβιασμένη προσπάθεια, ένα έργο της σάρκας, το οποίο σύντομα θα αρχίσουν να μισούν. Μισούν να το κάνουν και αρχίζουν να κουράζονται. Έτσι λοιπόν, η ηγεσία της εκκλησίας τους καλεί και τους λέει, «Δεν σε είδαμε την Τρίτη, όταν έπρεπε να πάμε στις επισκέψεις. Θέλουμε να σιγουρευτούμε ότι θα είσαι εκεί την επόμενη φορά». Και αυτοί με μεγάλη απροθυμία απαντούν, «Εντάξει», και έτσι η καθοδική πορεία συνεχίζεται.

Ακριβώς έτσι μπαίνετε σε καλούπια, για τα οποία δεν σας προόριζε ο Θεός. Αναγκάζεστε να βρεθείτε σε καταστάσεις που δεν είναι φυσικές για σας και αρχίζετε να καίγεστε στην υπηρεσία σας προς τον Θεό. Όμως

Εκείνος δεν θέλει να Του δώσετε οτιδήποτε, για το οποίο θα γκρινιάζετε. Ο Θεός δεν ανέχεται την «Χριστιανική γκρίνια». Είναι προσβολή προς το πρόσωπό Του. Ακόμη και εγώ απεχθάνομαι όταν άνθρωποι γκρινιάζουν σχετικά με κάτι που μπορεί να έχουν κάνει για μένα. Με κάνει να νιώθω ανόητος και αφελής. Στο κάτω κάτω, τους ζήτησε κανείς να το κάνουν;

Εάν υπάρχει κάτι το οποίο απλά δεν θέλετε να κάνετε, τότε μην το κάνετε. Μην πάτε να κάνετε ένα μεγάλοψυχο έργο, για το οποίο μετά γκρινιάζετε και παραπονιέστε. Καλύτερα θα ήταν να μην το είχατε κάνει καθόλου.

Αφήστε τις επισκέψεις σε σπίτια, σ' αυτούς που αγαπάνε να το κάνουν. Υπάρχουν άνθρωποι που χαίρονται πολύ όταν μιλάνε σε ξένους. Βαριούνται απλά να κάθονται στο σπίτι και λαχταρούν να ξεκινήσουν συζητήσεις με ανθρώπους που δεν έχουν ξανασυναντήσει. Αυτός είναι ο χαρακτήρας τους, είναι φυσικό γι' αυτούς - ακριβώς αυτό είναι το κλειδί.

Όταν κάτι είναι φυσικό, τότε βρίσκεται στη σφαίρα του καρπού. Όταν κάτι γίνεται κάτω από πίεση, τότε είναι στη σφαίρα των έργων. Ο Θεός πάντα μας εξοπλίζει ώστε να κάνουμε οτιδήποτε Εκείνος μας έχει καλέσει να κάνουμε, και μόνο τότε νιώθουμε ότι είναι κάτι φυσικό για μας.

Πολλοί άνθρωποι νιώθουν δεύτερης διαλογής Χριστιανοί, επειδή δεν μπορούν να κάνουν αυτά που μπορούν κάποιοι άλλοι. Συναντούν κάποιον πιστό ο οποίος τους λέει, «Την προηγούμενη εβδομάδα - δόξα στον Κύριο - μίλησα για τον Χριστό σε πέντε άτομα και όλοι Τον δέχτηκαν στην καρδιά τους». Και μετά αυτός ο άνθρωπος σκέπτεται, «*Πραγματικά, είμαι πολύ κακός μάρτυρας για τον Κύριο. Εγώ δεν μίλησα σε κανέναν, είμαι μια σκέτη αποτυχία*». Αυτός ο άνθρωπος γεμίζει ενοχές επειδή δεν βγήκε έξω να αρχίσει να γραπώνει ανθρώπους και να τους ζητάει να του πουν τους τέσσερις πνευματικούς κανόνες.

Γιατί, άραγε, είναι κάποιοι άνθρωποι τόσο αποτελεσματικοί στον ευαγγελισμό; Αυτό συμβαίνει διότι είναι κάτι φυσικό γι' αυτούς. Ο Θεός τους έχει προικίσει και τους έχει εξοπλίσει για να κάνουν το συγκεκριμένο έργο. Δεν είναι όλα τα μέλη του σώματος του Χριστού το στόμα, όμως το στόμα δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει αποτελεσματικά εάν δεν υπήρχε ο εγκέφαλος να το καθοδηγεί και τα πόδια να το κουβαλούν για να πάει

εκεί που χρειαζόταν να πάει. Δεν θα πρέπει να νιώθουμε ενοχές επειδή δεν έχουμε την ίδια διακονία ή αποτελεσματικότητα με άλλους ανθρώπους. Το σώμα λειτουργεί ως μια μονάδα και ο Θεός είναι Εκείνος που έχει ορίσει ποια θα είναι η θέση του καθενός σε αυτό το σώμα.

Ο Θεός θέλει να κάνετε αυτά που Εκείνος με φυσικό τρόπο σας έχει προικίσει να κάνετε. Ο καρπός της Χριστιανικής ζωής ανθίζει από μέσα σας με φυσικό τρόπο, καθώς μένετε εν Χριστώ μέσω της πίστης σας σε Εκείνον. Ο Ιησούς είπε, *«Κατά τούτο δοξάζεται ο Πατέρας μου, στο να φέρετε πολύ καρπό...»* (Ιωάννης 15:8). Ο Θεός θέλει να είστε απόλυτα παραγωγικοί για Εκείνον. Αυτός ο καρπός μπορεί να φανερωθεί μόνο καθώς μένετε εν Χριστώ - και αυτή είναι η μια θέση πίστεως.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΑΡΚΙΚΗ ΠΙΣΤΗ

Το ευαγγέλιο του Ματθαίου μας λέει ότι μια μέρα πολλοί άνθρωποι θα πάνε στον Χριστό, θα Του μιλήσουν για όλα τα έργα που έκαναν για Εκείνον και ο Κύριος θα τους απαντήσει: *«Ποτέ δεν σας γνώρισα»* (Ματθαίος 7:23). Ο Κύριος δεν αναγνωρίζει τα έργα της σάρκας, ποτέ δεν το έκανε και ποτέ δεν θα το κάνει.

Θυμηθείτε αυτό που είπε ο Θεός στον Αβραάμ: *«Και είπε: Πάρε τώρα τον γιο σου τον μονογενή, που αγάπησες, τον Ισαάκ, και πήγαινε στον τόπο Μοριά, και πρόσφερε τον εκεί σε ολοκαύτωμα επάνω σε ένα από τα βουνά, που θα σου πω»* (Γένεση 22:2).

Το σχόλιο του Κυρίου ηχεί περίεργα σε μας - εξάλλου, ο Αβραάμ είχε και ένα δεύτερο γιο, τον Ισμαήλ, που ήταν τουλάχιστον δεκατέσσερα χρόνια μεγαλύτερος από τον Ισαάκ. Τι εννοούσε ο Θεός όταν είπε, *«Πάρε τώρα τον γιο σου τον μονογενή»* ;

Η απάντηση είναι πως ο Ισμαήλ ήταν έργο της σάρκας. Δεν ήταν ο γιος της υπόσχεσης, δεν ήταν ο γιος της πίστεως. Ο Ισμαήλ ήταν καρπός της σάρκας. Ο Θεός αρνήθηκε να αναγνωρίσει τον Ισμαήλ, επειδή ήταν έργο της σάρκας. Ο Θεός αναγνώρισε μόνο το έργο του Πνεύματός Του, τον Ισαάκ, το παιδί της πίστεως. Έτσι λοιπόν, είπε στον Αβραάμ, *«Πάρε τώρα τον γιο σου τον μονογενή»*.

Ο Θεός ποτέ δεν αναγνωρίζει και δεν ανταμείβει τα έργα της σάρκας μας. Από την άλλη, με πολύ ζήλο επιθυμεί να δει τον καρπό του Πνεύματος να γίνεται ολοένα και πιο έντονο χαρακτηριστικό της ζωής μας.

Το Κεφάλαιο 15 του Ιωάννη εξηγεί πώς οι πιστοί παράγουν καρπό. Ο Ιησούς είπε, *«Μείνετε ενωμένοι μαζί μου και εγώ ενωμένος μαζί σας. Όπως το κλήμα δεν μπορεί να φέρει καρπό από μόνο του, αν δεν μείνει ενωμένο με την άμπελο, έτσι κι εσείς, αν δεν μείνετε ενωμένοι μαζί μου»* (Ιωάννης 15:4).

Ο Ιησούς δεν έδωσε έμφαση σ' αυτά που κάνουμε, αλλά σ' αυτό που είμαστε. Αυτό που φανερώνεται στη ζωή μας είναι το αποτέλεσμα της σχέσης μας μαζί Του. Δεν μπορούμε να έχουμε μια αληθινή, σωστή σχέση με τον Κύριο χωρίς να παράγουμε καρπό. Εάν δεν υπάρχει καρπός –διότι *«από τον καρπό θα τους γνωρίσετε»* - τότε καλό θα ήταν να εξετάσουμε τη σχέση μας μαζί Του.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΕΣ ΚΑΡΠΟΥ

Ο Θεός έκανε ένα θαυμαστό έργο στη ζωή σας, μέσω του Αγίου Πνεύματος. Όταν ήσασταν ακόμη αμαρτωλοί, ο Θεός σας αγαπούσε. Και όταν δια πίστεως Τον επικαλεστήκατε, Εκείνος σας δικαίωσε από κάθε λάθος που είχατε κάνει ως τότε. Καθάρισε τον μαυροπίνακα της ζωής σας ολοκληρωτικά. Ο Θεός διέγραψε το παρελθόν τόσο απόλυτα, ώστε το έκανε να μοιάζει σαν να μην υπήρξε ποτέ. Ακριβώς αυτό σημαίνει η λέξη *«δικαιωμένος»*.

Τη στιγμή που δεχτήκατε τον Ιησού Χριστό δια πίστεως - προτού καν δώσετε ένα ευρώ για δέκατα, προτού κάνετε οποιοδήποτε έργο- ο Θεός πήρε όλα τα μαύρα στίγματα που υπήρχαν εναντίον σας και τα έσβησε. Εξαιτίας της απλής πίστης σας στον Ιησού Χριστό ως Σωτήρα και Κύριό σας, ο Θεός σας δικαίωσε από όλο το παρελθόν. Εξαιτίας της πίστης σας, ο Θεός απέδωσε σε σας την δικαιοσύνη του Ιησού. Η σχέση σας μαζί Του ξεκίνησε, απλώς επειδή εσείς πιστέψατε.

Αυτά είναι πολύ βασικά ζητήματα, αλλά μερικές φορές τα ξεχνάμε. Κάποιες φορές οι πιστοί κριτικάρουν ή κατηγορούν άλλους πιστούς. Λένε,

«Ξέρεις τι κάνει αυτός; Είναι τρομερό. Λέει πως είναι Χριστιανός, αλλά κάνει αυτό και εκείνο. Δεν ζει σύμφωνα με τα κριτήρια - κοίτα να δεις που πηγαίνει και στην παραλία. Αυτό είναι τρομερό!».

Τι ακριβώς κάνουν αυτοί οι πιστοί; Έχουν θέσει τους εαυτούς τους ως κριτές των πάντων. Έχουν γίνει επαναστατικοί επιθεωρητές καρπού. Κρίνουν την ποιότητα υπηρεσίας κάποιου άλλου ανθρώπου. Ο Παύλος είχε κάτι να πει σχετικά μ' αυτό: «Εσύ ποιος είσαι που κρίνεις έναν ξένο δούλο; Στον δικό του Κύριο στέκεται ή πέφτει» (Ρωμαίους 14:4).

Εάν εσείς υπηρετούσατε εμένα, μπορεί να σας έκρινα για τις υπηρεσίες σας. Μπορεί να έλεγα, «Είσαι πολύ κακός υπηρέτης. Δεν ξέρω γιατί σε κρατάω». Εάν κάνατε κάτι που με δυσαρεστούσε, σίγουρα θα σας έλεγα, «Ξέρεις, δεν μου αρέσει ο τρόπος με τον οποίο σκουπίζεις τα πιάτα, αφήνεις πολύ νερό πάνω τους και τα βάζεις στο ντουλάπι ενώ είναι ακόμα βρεγμένα. Δεν μου αρέσει να βγάζω ένα ποτήρι από το ντουλάπι και να βλέπω ότι είναι ακόμα υγρό. Έτσι δημιουργούνται πολλά μικρόβια, γι' αυτό θέλω να τα στεγνώνεις πλήρως».

Από την άλλη, μπορεί να έλεγα, «Είσαι υπέροχος υπηρέτης. Κάνεις τόσο καλή δουλειά! Είναι χαρά για μένα να σε έχω κοντά μου!». Σε κάθε περίπτωση, εγώ θα σας έκρινα για τις υπηρεσίες σας, όχι κάποιος ξένος. Η αλήθεια είναι πως δεν είμαι ο αφέντης σας και δεν μπορώ να σας υποδείξω πώς θα υπηρετήσετε. Θα πρέπει να σταθείτε μπροστά στον δικό σας αφέντη, εγώ δεν μπορώ να σας κρίνω για την υπηρεσία σας. Δεν μπορώ να πω, «Είσαι πολύ κακός υπηρέτης». Δεν έχω το δικαίωμα να σας κρίνω για την υπηρεσία σας προς τον Θεό. Εκείνον υπηρετείτε, επομένως μπροστά στον Κύριό σας είτε θα σταθείτε είτε θα πέσετε. Ο Παύλος συνεχίζοντας λέει, «ο Θεός είναι δυνατός να τον στήσει όρθιο» (Ρωμαίους 14:4).

Μη ανησυχείτε για το γεγονός ότι ορισμένοι άνθρωποι δεν μπορούν καν να διανοηθούν ότι θα τα καταφέρετε. Έχω δει πως είναι πιο εύκολο να ικανοποιήσουμε τον Θεό παρά τους ανθρώπους. Είναι πραγματική ματαιότητα το να προσπαθούμε να ικανοποιήσουμε όλο τον κόσμο. Ακόμη και αν τα καταφέρετε, πάντα κάποιος βρίσκεται να σας κατηγορήσει για

κάτι, ακριβώς επειδή πάντα προσπαθείτε να ικανοποιήσετε τους ανθρώπους. Δεν είναι δυνατόν να ικανοποιήσετε όλο τον κόσμο.

Είναι πολύ όμορφο το γεγονός πως δεν χρειάζεται να ικανοποιήσουμε όλο τον κόσμο, απλά πρέπει να ικανοποιούμε τον Θεό! Και τι χρειάζεται να κάνουμε για να Τον ικανοποιήσουμε; Απλώς να πιστέψουμε σ' Εκείνον και να Τον εμπιστευτούμε. Δεν ευαρεστούμε τον Θεό με όλα τα έργα που κάνουμε και τις έντονες δραστηριότητές μας. Τον ευαρεστούμε όταν πιστεύουμε σ' Εκείνον και Τον εμπιστευόμαστε. Αυτό είναι το ευαγγέλιο της χάρης!

ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΑ ΜΟΥ!

Η πίστη ευαρεστεί τον Θεό και η πίστη παράγει σχέση. Αυτή η σχέση παράγει τον καρπό. Δεν κάθομαι απλώς άπραγος, καθαρός, άγιος και δίκαιος και χαμογελώ, είμαι καλός και γλυκός και δείχνω την αγάπη μου σε όλους καθημερινά. Δραστηριοποιούμαι συνεχώς, αλλά αυτές οι δραστηριότητες δεν είναι έργα. Είναι υπέροχο να μπορώ να πω, «Ξέρεις, κάνω ακριβώς αυτά που θέλω να κάνω. Κάνω αυτό που αγαπώ!». Αυτό δεν είναι έργο, δεν είναι εύνοια, είναι απλά κάτι που απολαμβάνω.

Πριν πολλά χρόνια, όταν υπηρετούσα σε μια εκκλησία, πήγαινα συχνά σε συνέδρια όπου συναντούσα κάποιους από τους φίλους μου. Συχνά βγαίναμε έξω για φαγητό και εγώ άρχιζα να μιλάω μέσα από τη Γραφή, για κάποιο εδάφιο που ο Κύριος είχε αποκαλύψει στην καρδιά μου. Αμέσως όλοι άρχιζαν να λένε, «Εντάξει Smith, λόγια του επαγγέλματός σου» και άλλαζαν θέμα. Εγώ τους έλεγα, «Τι εννοείτε όταν λέτε: *λόγια του επαγγέλματος*; Αυτή είναι η ζωή μου! Δεν υπάρχει τίποτα άλλο για το οποίο θα προτιμούσα να μιλήσω. Δεν υπάρχει τίποτα πιο συναρπαστικό από αυτό».

Όταν κάνετε αυτό που αγαπάτε, δεν είναι έργο. Δεν είστε υπάλληλος σε κατάσταση, δεν είστε εργάτης σε εργοστάσιο. Αυτή η δραστηριότητα είναι ο καρπός της σχέσης.

Όταν η αγάπη του Θεού γεμίζει την καρδιά σου, το μόνο που θέλεις να κάνεις είναι να μιλάς για Εκείνον: για το Λόγο Του, την καλοσύνη Του, την

αγάπη Του. Δεν γυρνάς παντού αναζητώντας παράσημα, απλά επειδή τόσο καιρό κάνεις αυτό που σου αρέσει. Δεν επιζητάς να ανταμειφθείς γι' αυτά που είναι φυσικά για σένα (παρά το ότι ο Θεός σίγουρα θα σε ανταμείψει για τον καρπό που προκύπτει μέσα από τη ζωή σου). Απλά το κάνεις επειδή θέλεις να το κάνεις, επειδή αυτή είναι η φύση σου, επειδή ο Θεός έχει θέσει στην καρδιά σου την επιθυμία να το κάνεις. Η αλήθεια είναι πως νιώθεις σχεδόν ότι θα πεθάνεις, εάν δεν το κάνεις. «*Δεδομένου ότι, η αγάπη τού Χριστού μάς συσφίγγει*», έγραψε ο Παύλος (Β Κορινθίους 5:14). «*....αλλά, αλλοίμονο είναι σε μένα αν δεν κηρύττω το ευαγγέλιο*» (Α Κορινθίους 9:16).

Είμαι σίγουρος πως όλοι έχουμε βιώσει εμπειρίες ίδιες με τον Ιερεμία, τον οποίο πέταξαν σε ένα κελί επειδή διακήρυξε τον Λόγο του Κυρίου στους βασιλιάδες του Ισραήλ. Έτσι όπως καθόταν στο σκοτάδι, στην ουσία είπε, «*Τέλος, δεν μπορώ άλλο. Θεέ, παραιτούμαι. Μην μου ξαναζητήσεις ποτέ να μιλήσω στο όνομά Σου. Δεν πρόκειται να το κάνω. Μην βάλεις ποτέ ξανά το Λόγο Σου στην καρδιά μου. Κύριε, τελείωσα, παραιτούμαι. Με καταλαβαίνεις; Τελείωσα. Ποτέ ξανά δεν πρόκειται να μιλήσω στο όνομα του Κυρίου. Μου φέρεσαι έτσι και με αφήνεις σε ένα σκοτεινό κελί. Δεν με φροντίζεις. Αλλά δεν πειράζει. Εγώ τελείωσα!*» (Ιερεμίας 20:9).

Ο Ιερεμίας έβραζε στο ζουμί του. Ήταν θυμωμένος. Κι όμως, πολύ σύντομα ομολόγησε, «*Όμως, ο λόγος του ήταν στην καρδιά μου σαν φωτιά που έκαιγε, περικλεισμένη μέσα στα κόκαλά μου, και απέκαμα να χαλινώνω τον εαυτό μου, και δεν μπορούσα πλέον*» (εδάφιο 9).

Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο παρά να μιλήσει. Έπρεπε να μιλήσει. Δεν χρειαζόταν να αναγκάσει τον εαυτό του, σαν να έκανε κάποιο δύσκολο έργο. Και μάλιστα, προσπάθησε να πιέσει τον εαυτό του ώστε να μη μιλήσει, αλλά το έκανε έτσι κι αλλιώς. Γιατί; Διότι ήταν κάτι φυσικό γι' αυτόν, ήταν ο καρπός της σχέσης του.

Η ΓΚΡΙΝΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΠΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο Θεός δεν διοικεί εργοστάσια. Καλλιεργεί κήπους. Δεν ενδιαφέρεται για τα έργα σας, επιθυμεί να απολαύσει τον καρπό σας. Δεν θέλει να εξαρτάστε από τη σάρκα σας, σας καλεί να βασιστείτε στο Πνεύμα Του.

Όπως μας υπενθυμίζει ο Παύλος, έχοντας ξεκινήσει με το Πνεύμα δεν μπορούμε να γίνουμε τέλειοι με τη σάρκα (Γαλάτες 3:3). Δεν μπορούμε να προσθέσουμε έργα στην πίστη μας και να βελτιώσουμε αυτή τη σχέση, παρά το γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι μάχονται να κάνουν ακριβώς αυτό. Πάρα πολλές φορές οι άνθρωποι ξεκινούν πιστεύοντας στον Κύριο, Τον αγαπούν, Τον υπηρετούν, περνάνε υπέροχα. Η χαρά του Πνεύματος είναι δική τους. Τότε, κάποια αδέρφια εμφανίζονται και αρχίζουν να ασκούν έντονη κριτική. Λένε, «Ε, αδελφέ! Εάν πραγματικά είσαι Χριστιανός, πρέπει να κάνεις αυτά τα πράγματα. Πώς γίνεται να το κάνεις αυτό; Πραγματικά, ονομάζεις τον εαυτό σου Χριστιανό και δεν κάνεις αυτά τα έργα;». Αρχίζουν να βαραίνουν τις πλάτες των ανθρώπων με πάρα πολλές προϋποθέσεις και έτσι ο Χριστιανισμός γίνεται αγγαρεία. Παύει να είναι κάτι φυσικό και μια απόλαυση και μετατρέπεται σε μια βαρετή δουλειά, ένα έργο.

Πότε θα μάθουμε; Δεν μπορούμε να βελτιώσουμε την δικαιοσύνη που δίνεται σε μας από τον Θεό. Κάθε σχέση βασισμένη σε έργα σύντομα γίνεται αγγαρεία, μέσα στην οποία χάνουμε τη χαρά της σχέσης μας με τον Κύριο. Ξαφνικά μετατρέπεται σε υποχρέωση, ένα επαχθές έργο. Πολύ σύντομα, αρχίζουμε να γκρινιάζουμε. Η χαρά του Κυρίου χάνεται από το περπάτημά μας. Δεν απολαμβάνουμε πια την ελευθερία, αλλά ταλαιπωρούμαστε κάτω από το βάρος των δεσμών. Σκεφτόμαστε, «Καλύτερα να κάνω την προσευχή μου απόψε, αλλιώς θα έχω μεγάλο πρόβλημα. Ναι, αλλά, είμαι τόσο κουρασμένος. Δεν θέλω να σηκωθώ από το κρεβάτι. Υποθέτω πως θα πρέπει, αλλά, ειλικρινά κρυώνω τόσο πολύ!». Είμαι σίγουρος πως ο Θεός λέει, «Πάψε πια και πήγαινε για ύπνο! Μην Με ενοχλείς μ' αυτό το ύφος σου. Εξάλλου, ποιος σου ζήτησε να Με καλέσεις;».

Μπορεί να νομίζετε ότι εάν κάποιοι θα έπρεπε να έχουν πάρει πτυχίο σ' αυτό το μάθημα, αυτοί θα ήταν οι κήρυκες του ευαγγελίου. Κι όμως, υπάρχουν άνθρωποι που θα ήθελαν να πιστέψουμε ότι κηρύττουν τα πράγματα του Πνεύματος μέσω των έργων της σάρκας. Περιγράφουν πόσο μεγάλη συγκέντρωση χρειάζεται για να κάνουν αυτού του είδους τη διακονία - πως ένας άνθρωπος χρειάζεται να κάνει τρομερές προσωπικές θυσίες για να έχει τόση δύναμη. Λένε για την αφιέρωσή τους, τις νηστείες τους, την προσήλωσή τους και το παρουσιάζουν λες και τα έργα τους

έχουν πετύχει για τους ίδιους κάποιο επίπεδο πνευματικότητας, το οποίο παρακίνησε τον Θεό να τους εμπιστευτεί με την δύναμή Του. Λένε πως ο Θεός δεν μπορεί να εμπιστευτεί όλους τους ανθρώπους με την δύναμή Του, αλλά εκείνοι την έχουν κερδίσει. Συχνά, λένε πράγματα όπως, «Πήγα στο άλλο δωμάτιο, έκλεισα την πόρτα και είπα, 'Θεέ μου, δεν πρόκειται να βγω έξω από εδώ μέχρι να αποκτήσω τη δύναμη'. Και πράγματι έμεινα εκεί μέσα, νήστεψα και προσευχήθηκα μέχρι να την αποκτήσω». Μιλούν λες και μέσω της δικής τους δικαιοσύνης απέκτησαν την εύνοια του Θεού. Όμως δεν έγινε έτσι, ήταν μόνο ένα δικό τους έργο. Και ο Θεός δεν πρόκειται ποτέ να τιμήσει ή να αναγνωρίσει ένα έργο της σάρκας.

Ο Παύλος είπε, *«Μάταια πάθατε τόσα; Αν μονάχα μάταια! Εκείνος, λοιπόν, που επιπρόσθετα χορηγεί σε σας το Πνεύμα, και ενεργεί ανάμεσά σας θαύματα, τα κάνει αυτά από έργα τού νόμου ή από ακοή της πίστης;»* (Γαλάτες 3:4-5). Ένας αληθινός κήρυκας δίνει όλη τη δόξα στον Κύριο. Ο Ιησούς είπε, *«Έτσι ας λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα, και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στους ουρανούς»* (Ματθαίος 5:16).

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ

Τα έργα του Θεού δεν σφυρηλατούνται στη ζωή μας, εξαιτίας της δικής μας δικαιοσύνης. Σφυρηλατούνται εξαιτίας της χάρης, μέσω πίστης. Αυτό σημαίνει πως ο καθένας από εμάς μπορεί να τα κάνει. Δεν χρειάζεται να είστε κάποιο ιδιαίτερα χρισμένο εργαλείο.

Ο Ιάκωβος λέει πως ο Ηλίας ήταν άνθρωπος με πάθη, ακριβώς όπως εμείς (Ιάκωβος 5:17). Αποθαρρύνθηκε, στεναχωρήθηκε, θύμωσε, τα έκανε θάλασσα. Κι όμως, προσευχήθηκε και δεν έβρεξε για τρία χρόνια. Ο Ηλίας δεν ήταν κάποιο είδος υπέρ-άγιου προφήτη. Δεν ήταν ένας μυστικιστής. Ήταν απλά ένας άνθρωπος ακριβώς σαν και μας, με τα ίδια συναισθήματα, τις ίδιες απογοητεύσεις. Κι όμως, ο Θεός τον άκουσε, εξαιτίας της πίστης του.

Η ίδια προοπτική υπάρχει και για μας. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε, είναι να πιστέψουμε στον Κύριο και να Τον εμπιστευτούμε.

Εφόσον έχετε ξεκινήσει μια πορεία με το Πνεύμα, θα πρέπει να συνεχίσετε με το Πνεύμα. Έχοντας ξεκινήσει δια πίστεως, θα πρέπει να συνεχίσετε δια πίστεως. Μην ασθενείτε μέσα στα έργα, μην αφήσετε την Χριστιανική εμπειρία σας να γίνει βαρετή. Μην γίνετε εργάτες εργοστασίου, αφήστε τη ζωή σας να γίνει ένας κήπος όπου ο Θεός μπορεί να έρθει και να απολαύσει τον καρπό που παράγετε, καθώς μένετε στον Χριστό δια πίστεως.

ΠΙΣΤΕΨΤΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ

Κάποια λάθη απλά δεν εξαφανίζονται. Σκεφτείτε το λάθος που διέλυσε την εκκλησία της Γαλάτειας περίπου 2.000 χρόνια πριν. Με κάποιο τρόπο, αυτό συνεχίζεται και σήμερα. Παρά τα όσα είπε ο Παύλος σχετικά μ' αυτό το γεγονός, μέχρι σήμερα πολλοί διδάσκαλοι προωθούν την άποψη ότι το Άγιο Πνεύμα λαμβάνεται μέσω των έργων του νόμου. Είναι τόσο τραγικό το γεγονός πως ένα από τα μεγαλύτερα προσκόμματα για την εμπειρία της πληρότητας των ευλογιών και της ισχύος του Θεού είναι ένα δόγμα που προωθήθηκε από την εκκλησία! Ακούμε ότι εάν θέλουμε το Άγιο Πνεύμα να έρθει στη ζωή μας, θα πρέπει να διορθώσουμε τη συμπεριφορά μας. Θα πρέπει να εξαφανίσουμε κάθε ακαθαρσία, ώστε να είμαστε άξιοι της ευλογίας.

Αν και τέτοιου είδους διδασκαλίες είναι πολύ ειλικρινείς, είναι ειλικρινά λανθασμένες. Η ουσία αυτού του κηρύγματος είναι ότι πρέπει να δικαιωθούμε μέσα από τη δική μας συμπεριφορά και προσπάθεια, και μόνο τότε ίσως δεχτεί ο Θεός να μας επισκεφτεί. Ακριβώς αυτή η παραπλανητική διδασκαλία με απέτρεψε από το να δεχτώ τα καλύτερα του Θεού στη ζωή μου για πολλά χρόνια.

ΠΙΣΤΟΙ ΑΛΛΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΙ

Ως παιδί που μεγάλωνε σε Πεντηκοστιανή εκκλησία, με μεγάλο πάθος επιθυμούσα αυτό που ονομαζόταν «το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος». Πήγαινα σε πολλές «συναντήσεις αναζωπύρωσης» και αρκετά συχνά συνοδευόμουν από τον πατέρα μου στις συναντήσεις προσευχής για άντρες που γίνονταν Σάββατο βράδυ. Εκεί ανέμενα τον Κύριο και προσευχόμουν να γεμίσει ο Θεός τη ζωή μου με την δύναμή Του.

Αγαπούσα πολύ τον Κύριο και επιθυμούσα να λάβω όλη τη δύναμη του Θεού. Όμως υπήρχε κάποιο εμπόδιο. Για πολλά χρόνια νόμιζα πως κάποια κρυφή αμαρτία με κρατούσε πίσω. Και πράγματι έτσι ήταν - όμως όχι το είδος της αμαρτίας που εγώ νόμιζα. Το πρόβλημά μου δεν ήταν τα πάθη, η πλεονεξία ή κάποιο κακό συνήθειο που κυριαρχούσε στη ζωή μου. Το πρόβλημά μου ήταν η αυτό-δικαίωση.

Μπορεί να θεωρείτε περίεργο το γεγονός ότι κάποιος τόσο νέος σε ηλικία πάλευε με την πνευματική υπερηφάνεια, αλλά ήταν αλήθεια. Αποστήθιζα εδάφια, μπορούσα να πω με άνεση όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής και να τα συλλαβίσω. Μπορούσα να παραθέσω ολόκληρα Κεφάλαια του Λόγου του Θεού. Δεν πήγα ποτέ σε ακατάλληλα θεάματα, δεν κάπνισα ποτέ, δεν πήγαινα σε νεανικά πάρτι. Η εκκλησία όπου ήμουν μέλος δίδασκε πως όλα αυτά τα πράγματα ήταν αμαρτία, και έτσι τα απέφευγα με θρησκευτική ευλάβεια.

Πολλές φορές έβλεπα τον γιο του ποιμένα να μαζεύει αποτσίγαρα και να τα καπνίζει, αλλά δεν έκανα το ίδιο. Οι φίλοι μου από την εκκλησία μπορεί να πήγαιναν στο θέατρο κάθε Σάββατο απόγευμα, αλλά εγώ δεν το έκανα ποτέ. Διότι εγώ θα παρέμενα άγιος.

Τότε, λοιπόν, ποιο ήταν το μεγάλο μου λάθος; Ο Θεός ευλογούσε τους φίλους μου, ακόμη και όταν κάπνιζαν τα αποτσίγαρα! Έτσι σκεφτόμουν, «Μα, Κύριε, ξέρεις ότι είμαι πιο δίκαιος από όλους τους άλλους. Δεν έχω κάνει ποτέ τίποτα από όλα αυτά τα αμαρτωλά πράγματα. Γιατί ευλογείς εκείνους και όχι εμένα;». Πραγματικά πάλευα πολύ μ' αυτή την κατάσταση.

Τα πράγματα χειροτέρευαν κάθε φορά που άκουγα ανθρώπους να ομολογούν ότι περίμεναν την πληρότητα του Αγίου Πνεύματος στη ζωή τους. Καθώς περίμεναν τον Θεό, Εκείνος τους έδειχνε τα αποτσίγαρα που είχαν ξεμείνει στην τσέπη τους. Τη στιγμή που έβγαζαν τα τσιγάρα και τα τοποθετούσαν στο βωμό, ο Θεός προφανώς τους γέμιζε με το Άγιο Πνεύμα.

Ίσως το πρόβλημά μου ήταν πως ποτέ δεν είχα ένα πακέτο τσιγάρα στην τσέπη μου, για να μπορέσω να το θέσω στο βωμό. Έτσι λοιπόν,

προτιμούσα να καταγράψω διανοητικά τις αμαρτίες εκείνης της εβδομάδας και σκεφτόμουν, «Λοιπόν Κύριε, θύμωσα πολύ με τον αδελφό μου αυτή την εβδομάδα. Κύριε, σε παρακαλώ συγχώρεσε με γιατί θύμωσα». Και μετά περίμενα την επίσκεψη Του, για να με γεμίσει με το Πνεύμα. Όμως Εκείνος δεν το έκανε.

Άπειρες φορές άκουγα ομιλητές να λένε, «Ξέρετε πως ο Θεός δεν θα γεμίσει με το Πνεύμα Του ένα ακάθαρμο σκεύος. Εκείνος είναι το Άγιο Πνεύμα. Επομένως πρέπει να είστε και εσείς άγια σκεύη». Έτσι, προσπαθούσα όσο περισσότερο μπορούσα για να είμαι άγιος. Ομολογούσα στον Θεό όλα όσα νόμιζα πως είχα κάνει (ακόμη και κάποια πράγματα που ποτέ δεν είχα κάνει, για καλό και για κακό!).

Η συνείδησή μου με επέπληττε σφόδρα, ξανά και ξανά. Αφιέρωνα και ξανά-αφιέρωνα τη ζωή μου στον Θεό. Εγκατέλειψα κάθε μικρή, αμφιλεγόμενη δραστηριότητα που μπορούσα να σκεφτώ και θυσίαζα πολύτιμα πράγματα που αγαπούσα, όλα σε μια φρούδα προσπάθεια να γίνω τόσο άγιος και τόσο δίκαιος ώστε το Πνεύμα του Θεού να γεμίσει τη ζωή μου. Απογοητευόμουν και καταπιεζόμουν στην πορεία μου με τον Χριστό.

Τελικά, μέσα στην απελπισία μου είπα, «Εντάξει, Κύριε, θα πάω στην κίνα ως ιεραπόστολος. Σε παρακαλώ γέμισέ με με το Άγιο Πνεύμα Σου». Εκείνος δεν το έκανε. Υποσχέθηκα στον Κύριο ότι θα πάω στην Κίνα, την Αφρική, την Νότια Αμερική, την Ινδία. Εκείνος και πάλι δεν το έκανε.

Όλο εκείνο το διάστημα προσπαθούσα να λάβω την πληρότητα του Αγίου Πνεύματος μέσω έργων - με το να γίνω δίκαιος διατηρώντας τα κριτήρια που εγώ είχα θέσει για τον εαυτό μου. Προσπαθούσα να λάβω το Άγιο Πνεύμα μέσω των έργων του νόμου. Δοκίμαζα κάθε κόλπο που γνώριζα, λαχταρώντας με πάθος να με γεμίσει ο Θεός και να λάβω τα χαρίσματα Του. Δεν θυμάμαι πόσες νύχτες έμεινα ξύπνιος ενώπιον του Θεού, βασανιζόμενος και αναρωτώμενος γιατί ποτέ δεν με ευλογούσε.

Ήμουν πεπεισμένος ότι έπρεπε να επιτευχθεί κάποιο υψηλό επίπεδο δικαιοσύνης, έτσι ώστε να μπορέσει ο Θεός να με ευλογήσει. Πίστευα πως εκείνη τη στιγμή που θα πετύχω αυτό το υψηλό επίπεδο, το Άγιο Πνεύμα

θα με γεμίσει. Κι όμως, προβληματιζόμουν από αυτά που έβλεπα να συμβαίνουν γύρω μου. Πώς μπορούσαν άνθρωποι, που ως τότε ζούσαν στους δρόμους, να λαμβάνουν τον Ιησού Χριστό ως Σωτήρα τους, ενώ μύριζαν αλκοόλ και νικοτίνη, και να βαπτίζονται με το Άγιο Πνεύμα ακριβώς εκείνη τη στιγμή; Κι όμως, ακριβώς αυτό γινόταν.

Απλά δεν ήταν δίκαιο. Εδώ ήμουν εγώ που περπατούσα με τον Κύριο, Τον υπηρετούσα συνέχεια, αλλά εκείνοι ευλογούνταν και όχι εγώ. Δεν μπορούσα να καταλάβω τις αντιφάσεις του Θεού. Ήταν αδύνατον για μένα να εναρμονίσω την διδασκαλία που είχα λάβει με αυτά που έβλεπα να συμβαίνουν.

Μακάρι να είχα κατανοήσει τη χάρη του Θεού! Τότε δεν θα περίμενα όλα αυτά τα χρόνια μέχρι να λάβω την ενδυνάμωση του Αγίου Πνεύματος. Καθώς άρχισα να διαβάζω και να κατανοώ το Λόγο του Θεού, τελικά έφτασα στο εδάφιο όπου ο Παύλος ρωτάει, *«Μονάχα τούτο θέλω να μάθω από σας: Από έργα τού νόμου λάβατε το Πνεύμα ή από ακοή της πίστης;»* (Γαλάτες 3:2).

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι αυτό ήταν ένα ρητορικό ερώτημα. Η προφανής απάντηση ήταν πως είχαν λάβει το Άγιο Πνεύμα μέσω ακοής της πίστης.

Έμεινα έκπληκτος. Ποτέ δεν είχα διδαχτεί κάτι τέτοιο. Προσπαθούσα τόσα χρόνια μόνος μου να γίνω αρκετά δίκαιος ή αρκετά άγιος, αλλά φυσικά δεν είχα καταφέρει ποτέ να γίνω αρκετά καλός ώστε να κερδίσω την πληρότητα του Αγίου Πνεύματος. Ποτέ δεν είχα σκεφτεί ότι έπρεπε να το ζητήσω με απλή πίστη. Ήμουν σίγουρος πως ο Θεός χρειαζόταν τη βοήθεια μου.

Εκείνη την ημέρα παραμέρισα όλες τις προσπάθειες αυτό-δικαίωσης και απλώς είπα, «Κύριε, τώρα θα λάβω από Σένα το δώρο του Αγίου Σου Πνεύματος». Και πράγματι το έλαβα, ακριβώς εκείνη τη στιγμή. Αμέσως σκέφτηκα, *«Τι ανόητος που ήμουν! Θα μπορούσα να το έχω αυτό εδώ και χρόνια, εφόσον ήξερα. Μακάρι να το είχα διδαχτεί!»*.

Αλήθεια, πόες ευλογίες έχασα όλα εκείνα τα ισχνά χρόνια, εξαιτίας μιας διδασκαλίας που έδινε έμφαση στην υπακοή των κανόνων και των κωδικών! Λαμβάνουμε την παρουσία, την πληρότητα και την ενδυνάμωση του Αγίου Πνεύματος μόνο μέσω της πίστης και της εμπιστοσύνης μας στον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα μας, όχι μέσω της διατήρησης οποιουδήποτε εξωγενούς κώδικα. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο επαναλαμβάνω αυτό το απλό αλλά δυνατό μήνυμα ξανά και ξανά, δίνοντας έμφαση στη χάρη, την αγάπη, το έλεος, την καλοσύνη Του Θεού προς εμάς, τους ανάξιους αμαρτωλούς.

ΔΙΑΘΕΣΙΜΕΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ

Από τη στιγμή που άρχισα να κατανοώ τον Λόγο, είδα ότι δεν ήταν η δική μου δικαιοσύνη ή ικανότητα να φτάσω σε ένα υψηλό επίπεδο αγιότητας, αυτό που θα με έκανε άξιο των ευλογιών του Θεού. Ο Θεός με ευλογεί απλά όταν Τον εμπιστεύομαι για τις ευλογίες Του. Όσο περισσότερο ζω, τόσο πιο πολύ συνειδητοποιώ πόσο ανάξιος είμαι να λάβω το άγγιγμα του Θεού. Εκείνος θέλει να με ευλογήσει, όχι επειδή είμαι καλός, άγιος και αγνός, αλλά επειδή αυτή είναι η φύση Του. Ο Θεός απολαμβάνει να ευλογεί τα παιδιά Του.

Ξέρατε ότι υπάρχει μόνο ένα πράγμα που μπορεί να εμποδίσει τις ευλογίες του Θεού από το να έρθουν στη ζωή σας; Δεν παρακρατούνται επειδή εσείς δεν έχετε σταθεί πιστοί στις υποσχέσεις που δώσατε αυτή την εβδομάδα. Δεν παρακρατούνται επειδή αποτύχατε σε κάποιο τομέα της ζωής σας. Όλοι αποτυγχάνουν. Το μόνο πράγμα που παρακρατεί τις ευλογίες του Θεού από τη ζωή σας είναι η δική σας άρνηση να Τον εμπιστευτείτε για τις συγκεκριμένες ευλογίες. *Οι ευλογίες του Θεού είναι διαθέσιμες για οποιονδήποτε απλά πιστέψει σε Εκείνον και Τον εμπιστευτεί για τις συγκεκριμένες ευλογίες.*

Μην πλησιάζετε τον Θεό με βάση τη δική σας δικαιοσύνη ή καλοσύνη. Θα είστε ανόητοι εάν θελήσετε να κλέψετε από τον Κύριο το καλό έργο που Εκείνος θέλει να κάνει στη ζωή σας! Η μόνη νοοτροπία που είναι αποδεκτή από Εκείνον, είναι αυτή που λέει, «Είμαι αποτυχημένος και δεν το αξίζω - αλλά σε παρακαλώ Κύριε, Εσύ ευλόγησέ με έτσι κι αλλιώς!».

Από τη στιγμή που συνειδητοποίησα ότι οι ευλογίες του Θεού ήταν δικές μου μέσω της απλής πίστης σ' Εκείνον, άρχισα να βιώνω τις ευλογίες Του. Έχω λάβει τόσα πολλά από τον Θεό, ώστε είναι αδύνατον να κρατήσω λογαριασμό όλων των ευλογιών. Έχω φτάσει σε μια πόρτα που ποτέ δεν είναι κλειστή. Όταν πλησίαζα στην πόρτα μέσω της δικής μου δικαιοσύνης, τις περισσότερες φορές αυτή η πόρτα παρέμενε κλειστή. Όμως τώρα που πλησιάζω τον Θεό με βάση τη δική Του αγάπη, η πόρτα παραμένει πάντα ανοιχτή.

Ο Θεός μας αγαπάει πάντα. Η αγάπη Του δεν αλλάζει από μέρα σε μέρα. Δεν μας αγαπάει περισσότερο σήμερα, σε σχέση με χτες. Ο Θεός δεν αγαπάει με αυτό τον τρόπο. Η αγάπη του Θεού είναι συνεχής, δεν αλλάζει ποτέ. Η αγάπη Του δεν εξαρτάται από μας, εξαρτάται από τον ίδιο και από τη φύση Του που είναι αγάπη.

Ο Θεός είναι αγάπη. Σας αγαπάει και εξακολουθεί να σας αγαπάει, ακόμη και όταν είστε βρομεροί αμαρτωλοί. Ακόμη και όταν επαναστατούσατε εναντίον Του, όταν σφίγγατε τη γροθιά στο πρόσωπο Του και λέγατε, «Σε μισώ, Θεέ!». Εκείνος ακόμη και τότε σας αγαπούσε. Και σας αγαπάει τώρα. Επειδή ο Θεός μας αγαπάει, θέλει να μας ευλογήσει. Οι ευλογίες Του δεν εξαρτώνται από την καλοσύνη μας, τη δικαιοσύνη μας, την πιστότητα μας. Οι ευλογίες του Θεού εξαρτώνται αποκλειστικά από την δική Του επιθυμία να μας ευλογήσει. Εμείς πρέπει απλώς να λάβουμε και να Τον πιστέψουμε για τις ευλογίες Του. Θυμηθείτε το ρητορικό ερώτημα του Παύλου: «Από έργα τού νόμου λάβατε το Πνεύμα ή από ακοή της πίστης;». Γίνατε ξαφνικά τόσο δίκαιοι, ώστε ο Θεός τελικά αποφάσισε, «Εντάξει, αυτός είναι αρκετά δίκαιος για μένα, άρα φαντάζομαι ότι θα πρέπει να τον γεμίσω με το Πνεύμα μου»; Όχι! Δεν είμαστε πιο δίκαιοι τώρα σε σχέση με την πρώτη μέρα που πιστέψαμε.

Δεν μπορείτε να φανταστείτε την ευλογία και την δύναμη που ο Θεός λαχταρά να σας χαρίσει, εάν απλά πιστέψετε και Τον εμπιστευτείτε γι' αυτό. Τόσο συχνά συμπεριφερόμαστε σαν τους ανόητους Γαλάτες. Γιατί να είμαστε τόσο ανόητοι, ώστε να επιστρέψουμε σε μια τυπολατρική σχέση ενώ μπορούμε να συνδεθούμε με τον Θεό σε μια σχέση αγάπης; Μην είστε ανόητοι, μην απαιτείτε αυτά που νομίζετε ότι αξίζετε, διότι αξίζετε θάνατο. Όλοι αξίζουμε θάνατο, διότι όλοι αμαρτάνουμε.

Ο Θεός θέλει να σας ευλογήσει *τώρα*, επειδή σας αγαπάει. Θέλει να ευλογήσει τη ζωή σας, και ο δρόμος προς αυτή την ευλογία είναι η δική σας πίστη.

ΣΙΓΟΥΡΑ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙΣ ΕΜΕΝΑ!

Κάποιοι από εσάς που διαβάζετε αυτές τις γραμμές μπορεί να πιστεύετε πως ο Θεός σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να σας ευλογήσει, επειδή Τον έχετε απογοητεύσει τόσο πολύ ή επειδή είστε υπερβολικά αδύναμοι, ή επειδή έχετε κάνει κάποιο τρομερό λάθος. Ίσως έχετε ένα χρόνιο πρόβλημα θυμού ή ένα μάτι που περιπλανιέται. Αναρωτιέστε, «*Πώς μπορεί ο Θεός να με ευλογήσει, όταν φωνάζω στα παιδιά μου; Πώς μπορεί ο Θεός να με ευλογήσει, όταν είμαι τόσο κακός άνθρωπος; Πώς μπορεί ο Θεός να με ευλογήσει, όταν είμαι έτσι ή αλλιώς;*». Το πρόβλημά σας είναι ότι ψάχνετε για μια ευλογία με βάση τη δική σας απόδοση. Έχετε παγιδευτεί σε ένα σκεπτικό που λέει, «Όταν γίνω τόσο καλός και τόσο τέλειος, τότε ο Θεός μπορεί να με ευλογήσει».

Όμως αυτή η άποψη είναι τόσο άστοχη! Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο Θεός θέλει να γεμίσει τη ζωή μας με το Άγιο Πνεύμα από τη στιγμή που θα πούμε, «Κύριε, αληθινά επιθυμώ να λάβω αυτή τη δύναμη και Σου ζητώ να με γεμίσεις».

Όμως θα πρέπει να σας προειδοποιήσω για το εξής: Δεν σηκώνει αμφισβήτηση ότι ακριβώς εκείνη τη στιγμή θα ξεκινήσει πνευματικός πόλεμος. Όταν προσευχηθείτε για την πληρότητα του Θεού, ακριβώς εκείνη τη στιγμή ο Σατανάς θα αρχίσει να γεμίζει το μυαλό σας με ένα σορό ψέματα και κατηγορίες εναντίον σας. Θα προσπαθήσει να σας αποσπάσει την προσοχή, θα σας γεμίσει με ένα αίσθημα ενοχής ή αναξιοσύνης. Θα σας ψιθυρίσει, «Γιατί το ζητάς αυτό από τον Θεό; Θα έπρεπε να ντρέπεσαι, δεν έχεις κανένα δικαίωμα! Κοίταξε τον εαυτό σου, κοίτα τι έχεις κάνει. Πώς θα μπορούσε ο Θεός να σε γεμίσει με το Άγιο Πνεύμα Του;».

Κατά έναν ειρωνικό τρόπο, πολλές φορές ο Σατανάς χρησιμοποιεί *Χριστιανούς* για να μεταφέρουν αυτό το ψέμα. Κάθε άτομο που βρίσκεται στο ταξίδι της αυτό-δικαίωσης, στο τέλος αναπόφευκτα θα στραφεί

εναντίον σας. Θα πει με στόμφο, «Εσύ φταις, θα πρέπει να το ξέρεις αυτό. Μακάρι να είχες λίγη περισσότερη πίστη. Μακάρι να ήσουν λίγο πιο πνευματικός. Μακάρι να ήσουν λίγο περισσότερο σαν και μένα». Λίγη δόση τέτοιου πνευματικού βομβαρδισμού φτάνει, ώστε πολλοί από μας να αποφασίσουμε ότι θα αποσυρθούμε από την όλη προσπάθεια. «Ξέχνα το Κύριε», λέμε. Τι τραγωδία! Ξέρω ότι δεν αξίζω τις ευλογίες του Θεού, αλλά ο Θεός δεν με ευλογεί επειδή το αξίζω. Ο Θεός με ευλογεί με βάση τη δική Του αγάπη για μένα και με βάση τη χάρη Του, εν Χριστώ Ιησού. Αυτή είναι η βάση της ευλογίας - όχι η καλοσύνη μου, η δικαιοσύνη μου, η τελειότητά μου. Εάν μπορούσαμε να το περάσουμε αυτό στον εγκέφαλό μας, τότε θα αρχίζαμε να λαμβάνουμε ευλογίες που ούτε καν είχαμε φανταστεί.

Οι ευλογίες είναι εκεί και σας περιμένουν. Ο Θεός θέλει να σας ευλογήσει. Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να πιστέψετε σ' Εκείνον για να σας ευλογήσει, παρά το ότι γνωρίζετε πολύ καλά ότι δεν το αξίζετε. Οι ευλογίες δεν έρχονται μέσα από τα έργα σας, έρχονται μέσα από την πίστη σας - επειδή εμπιστευτήκατε τον Θεό και πιστέψατε ότι θα σας ευλογήσει.

Η αποτυχία αντίληψης αυτής της αλήθειας είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο πολλοί άνθρωποι έχουν σοβαρά προβλήματα στην Χριστιανική τους πορεία. Κάποιος μπορεί να πει, «Δεν ξέρω γιατί ο Θεός ευλόγησε εκείνο τον άνθρωπο, εφόσον καπνίζει! Εγώ δεν το κάνω αυτό. Κι όμως, δεσ πόσες ευλογίες έλαβε! Δεν καταλαβαίνω γιατί ο Θεός ευλογεί ανθρώπους που καπνίζουν». Μα φυσικά, οι ευλογίες του Θεού δεν εξαρτώνται από τις καπνιστικές μας συνήθειες. Βασίζονται αποκλειστικά στη δική μας πεποίθηση ότι ο Θεός θα μας ευλογήσει επειδή είμαστε παιδιά Του.

Ο Θεός θέλει να ευλογήσει τον λαό Του σήμερα. Τα μάτια Του είναι στραμμένα συνεχώς πάνω σε όλη τη γη, για να φανερώσει τη δύναμή Του εκ μέρους όλων εκείνων που η καρδιά τους είναι τέλεια απέναντί Του (΄Β Χρονικών 16:9). Απλά στρέψτε την καρδιά σας προς τον Θεό, πιστέψτε στον Λόγο Του και εμπιστευτείτε Τον ότι θα κάνει όλα όσα έχει υποσχεθεί. Πείτε, «Κύριε, ευλόγησέ με τώρα». Και απλά δεχτείτε το.

Γνωρίζω ότι μια τόσο ελεύθερη χάρη είναι σχεδόν προσβολή για μας. Από τη στιγμή που θα πω, «Κύριε, θέσε μια αληθινή ευλογία πάνω μου. Θέλω μια υπέροχη ευλογία απόψε», ο νους μου φέρνει αντιρρήσεις: «*Τι εννοείς,*

όταν ζητάς από τον Θεό να σε ευλογήσει; Μετά από αυτά που σκεφτόσουν νωρίτερα, πώς μπορείς να ζητάς από τον Θεό να σε ευλογήσει;».

Είναι τόσο δύσκολο να αποκηρύξουμε την ιδέα ότι αξίζουμε μια ευλογία. Η απλή πίστη και προσδοκία ότι θα μας ευλογήσει ο Θεός - παρά το ότι έχουμε αποτύχει και δεν το αξίζουμε - είναι κάτι πολύ δύσκολο για μας. Όμως, όταν τελικά καταφέρουμε να ξεπεράσουμε αυτό το εμπόδιο και αρχίσουμε να προσδοκάμε από τον Θεό να μας ευλογήσει απλά επειδή Εκείνος το έχει υποσχεθεί, τότε δεν υπάρχει πια τίποτα που μπορεί να εμποδίσει τις ευλογίες Του από το να αγγίζουν τη ζωή μας.

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

Και τι υπέροχες ευλογίες! Οι ίδιες ευλογίες, τις οποίες υποσχέθηκε ο Θεός στον Αβραάμ, είναι δικές μας επειδή είμαστε παιδιά του Αβραάμ. Δείτε τρεις μόνο από τις ευλογίες που αποτελούν υπόσχεση σε μας: *«Μη φοβάσαι, Άβραμ· εγώ είμαι ο υπερασπιστής σου· ο μισθός σου θα είναι υπερβολικά μεγάλος»* (Γένεση 15:1). *«και θα σε αυξήσω σε υπερβολικό βαθμό.....»* (Γένεση 17:6). *«Και θα στήσω τη διαθήκη μου ανάμεσα σε μένα και σε σένα, και στο σπέρμα σου μετά από σένα στις γενεές τους, σε μια αιώνια διαθήκη, για να είμαι Θεός σε σένα και στο σπέρμα σου μετά από σένα»* (Γένεση 17:7).

Όλες αυτές οι ευλογίες, και ακόμη περισσότερες, είναι δικές σας. Επειδή ο Θεός σας βλέπει εν Χριστώ, η δικαιοσύνη του Ιησού είναι χαρισμένη σε σας. Αυτό και μόνο αυτό είναι η βάση πάνω στην οποία ο Θεός σας ευλογεί, απόλυτα και ολοκληρωτικά.

Το ευαγγέλιο της χάρης επιμένει ότι παρά το γεγονός πως δεν το αξίζετε, ο Θεός επιθυμεί να βιώσετε την αγάπη, το άγγιγμα, τη δύναμη, το χρίσμα Του. Ο Θεός έχει δώσει σε κάθε άνθρωπο ένα μέτρο πίστης. Βάλτε την σε πράξη, χρησιμοποιήστε την, και θα αρχίσει να αυξάνεται. Απλά πιστέψτε, εμπιστευτείτε τον Κύριο, και περιμένετε από τον Θεό να σας ευλογήσει.

Ποτέ μην ξεχνάτε ότι η ευλογία του Πνεύματος του Θεού στη ζωή μας δεν χαρίζεται σε μας, επειδή μία μέρα γίναμε αρκετά άγιοι ώστε να την αξίζουμε. Δόθηκε σε μας όταν τελικά μπορέσαμε να δούμε το φως και

απλώς πιστέψαμε ότι ο Θεός θα τηρήσει το Λόγο Του. Τα δικά μας έργα δικαιοσύνης δεν έχουν καμία σχέση με αυτή την ευλογία.

Οι μέθοδοι του Θεού δεν έχουν αλλάξει καθόλου. Η ευλογία του Αβραάμ δίνεται σε μας μέσω της απλής πίστης στον Κύριο Ιησού. Εμείς χρειάζεται απλώς να Τον εμπιστευτούμε για τις ευλογίες Του. Και πραγματικά, εάν το σκεφτούμε - αυτό από μόνο του είναι μεγάλη ευλογία.

Η ΜΑΧΗ ΞΕΚΙΝΑ

Πριν από λίγο καιρό έλαβα ένα γράμμα από κάποιον νεαρό άντρα, ο οποίος μου περιέγραφε την σκληρή μάχη που έδινε με τη σάρκα. Ανέφερε τις συνεχείς ήττες του, οι οποίες τον αποθάρρυναν, σχεδόν ηχώντας την κραυγή του Παύλου στους Ρωμαίους 7:24, *«Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ· ποιος θα με ελευθερώσει από το σώμα αυτού τού θανάτου;»*.

Ήταν εύκολο για μένα να ταυτιστώ με την δική του εμπειρία. Όλοι έχουμε υποφέρει σε παρόμοιες δύσκολες στιγμές, στη διάρκεια της πορείας μας με τον Κύριο. Αν και λαχταράμε για μια ζωή που ευαρεστεί τον Θεό, η δύναμη της σάρκας αποδεικνύεται υπερβολική για τις αντοχές μας και έτσι αποτυγχάνουμε.

Σε όλη την ιστορία της παγκόσμιας εκκλησίας, βλέπουμε πως οι άνθρωποι αναζητούν τρόπους για να ελέγξουν τη σάρκα. Κάποτε πολλοί Χριστιανοί πίστευαν πως ο μόνος τρόπος για να πετύχει κάποιος τη νίκη, ήταν να κλειστεί μέσα σε ένα μοναστήρι. Αρνούσαν στον εαυτό τους κάθε επαφή με οτιδήποτε ή οποιονδήποτε θεωρούσαν πως μπορούσε να τους κάνει να σκοντάψουν. Όμως ακόμη και μια πρόχειρη ματιά στα ημερολόγια που άφησαν πίσω τους, δείχνει ότι αυτή η απομόνωση δεν τους βοήθησε.

Ο Ιερώνυμος, διάσημος θεολόγος της πρώτης εκκλησίας, έζησε πολλά χρόνια σε ένα μικρό δωμάτιο που έμοιαζε πολύ με κελί. Η μόνη επαφή που είχε με τον έξω κόσμο ήταν ένα μικρό παράθυρο, μέσα από το οποίο δεχόταν τα γεύματά του. Απομόνωσε τον εαυτό του από τα πάντα και τους πάντες, έτσι ώστε να αφιερωθεί πλήρως στη μελέτη του Λόγου του Θεού, στον στοχασμό και την προσευχή. Όμως, τα προσωπικά του ημερολόγια

καταγράφουν ότι αυτή η αυστηρότητα του τρόπου ζωής που διάλεξε καθώς και το πάχος των τοίχων που τον περιέβαλλαν, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν μακριά ένα πλήθος από μοχθηρές σκέψεις και φαντασιώσεις, που έρχονταν στο νου του καθώς παρέμενε σ' αυτό το σκοτεινό κελί.

Η σάρκα είναι ένας τρομερά δυνατός εχθρός. Ορισμένοι Χριστιανοί δίνουν μια χαμένη μάχη με τη σάρκα, σε όλη την πορεία τους με τον Κύριο. Νιώθουν σαν τους Ισραηλίτες, οι οποίοι χάθηκαν στην έρημο χωρίς να καταφέρουν ποτέ να εισέλθουν στην ανάπαυση του Θεού.

Γιατί άραγε δεν καταφέρνουν αυτοί οι πιστοί να βιώσουν το θρίαμβο με τον Θεό; Είναι πολύ απλό: δίνουν όλοι τους τη ενέργεια στην προσπάθεια να ζήσουν μια θεάρεστη ζωή, με τη δική τους δύναμη. Αντί να παραδώσουν τη ζωή και τις προσπάθειές τους στον Θεό, συνεχίζουν να αναζητούν νέες τεχνικές, νέες μεθόδους, κάποιο νέο πρόγραμμα για να οδηγηθούν στην δικαιοσύνη. Και όμως, τίποτα από αυτά δεν πετυχαίνει.

Όσο προσπαθούμε να λυτρωθούμε «από το σώμα αυτού του θανάτου», αναζητώντας απελπισμένα να βρούμε κάποιο νέο πρόγραμμα ή κάποια νέα μέθοδο που θα καθοδηγήσει τις προσπάθειές μας, πάντα θα αποτυγχάνουμε. Η βοήθειά μας δεν πρόκειται να έρθει, μέχρι να συνειδητοποιήσουμε ότι η απάντηση βρίσκεται πέρα από τις δικές μας πηγές. Κατά έναν θαυμαστό τρόπο, η κραυγή προς τον Θεό μέσα στην αδυναμία μας, είναι το μυστικό για τη λύτρωσή μας.

ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΥΤΟ-ΒΕΛΤΙΩΣΗΣ

Είναι δύσκολο για τους περισσότερους ανθρώπους να παραδεχτούν ότι είναι απόλυτα αδύναμοι. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι είμαστε δυνατοί, ικανοί να χειριστούμε τα προσωπικά μας ζητήματα. Πόσες φορές, όμως, ξεκινήσαμε κάποιο πρόγραμμα αυτό-βελτίωσης, πεπεισμένοι ότι εάν αφοσιωνόμασταν σ' αυτό, εύκολα θα μπορούσαμε να χάσουμε κάποια κιλά, να ξαναβρούμε τη φόρμα μας ή να διώξουμε κάποια ενοχλητική συνήθεια; Όμως η λυπηρή αλήθεια είναι ότι όσο επιμένουμε να πιστεύουμε ότι μπορούμε μόνοι μας να αλλάξουμε τη ζωή μας, δεν θα τα καταφέρουμε ποτέ.

Ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια για αύξηση στην Χριστιανική ζωή είναι η πεποίθηση ότι μπορούμε να βιώσουμε μια ζωή που ευαρεστεί τον Θεό, μέσα από τις δικές μας προσπάθειες. Εάν νομίζουμε ότι μπορούμε να το κάνουμε αυτό, τότε θα προσπαθήσουμε να πάρουμε τα εύσημα. Θα πούμε, «Βλέπεις; Έδιωξα αυτή την κακή συνήθεια αρκετά εύκολα! Ήξερα ότι μπορώ να τα καταφέρω!». Εκείνη τη στιγμή δεν δίνουμε τη δόξα στον Θεό, αλλά γράφουμε μια ιστορία επιτυχίας ορίζοντας τον εαυτό μας πρωταγωνιστή. Αρχίζουμε να λέμε σε άλλους ανθρώπους ποια είναι η μέθοδος που ανακαλύψαμε και η οποία μπορεί να πετύχει και στη δική τους ζωή, ενώ ο Θεός απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από την εικόνα. Αρκετά προβλέψιμα, παρά την τεράστια αυτοπεποίθηση που νιώθουμε, με τον πρώτο άνεμο δυσκολίας ή απογοήτευσης, ολόκληρο το οικοδόμημα από τραπουλόχαρτα που έχουμε χτίσει καταρρέει μπροστά στα μάτια μας.

Ο Θεός θα μας επιτρέψει να ακολουθήσουμε αυτά τα προγράμματα αυτό-βοήθειας και αυτό-βελτίωσης, μέχρι να εξαντλήσουμε τις επιλογές μας. Θα μας επιτρέψει να εξαντλήσουμε τις δικές μας προσπάθειες, μέχρι να φτάσουμε στο σημείο να παραδεχτούμε με απόλυτη ειλικρίνεια, «Δεν μπορώ να τα καταφέρω. Δεν μπορώ να γίνω δίκαιος με τη δική μου δύναμη. Τι άθλιος άνθρωπος που είμαι!». Μια τέτοιους είδους ειλικρίνεια είναι υπερβολικά δύσκολη για μας, διότι μας αναγκάζει να παραδεχτούμε την ανικανότητα, αποτυχία και αδυναμία μας. Μισούμε να φτάνουμε σ' αυτά τα συμπεράσματα, διότι αποκηρύσσουν την υπερηφάνειά μας.

Μόνο όταν παραδεχόμαστε την απόλυτη αδυναμία μας, βρίσκουμε την ελπίδα μας. Όταν, τελικά, στρεφόμαστε στη χάρη του Θεού, ο Κύριος μεσολαβεί και αρχίζει να κάνει ένα έργο το οποίο δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε μόνοι μας. Μόνο εφόσον οδηγούμαστε από την απελπισία μας σε μια κραυγή ανημποριάς, μπορούμε να αρχίσουμε να απολαμβάνουμε την αληθινή νίκη εν Χριστώ.

Η ΜΑΧΗ ΞΕΚΙΝΑ

Υπό μία έννοια, το γεγονός ότι εξελίσσεται μια μάχη είναι από μόνο του μια βάσιμη αιτία για χαρά. Εάν δεν είχαμε ζωοποιηθεί πνευματικά από τον Θεό, δεν θα υπήρχε καμία διαμάχη. Εάν το πνεύμα μου εξακολουθούσε να

είναι νεκρό εξαιτίας παραπτωμάτων και αμαρτιών, τότε δεν θα πάλευα με τις αμαρτωλές επιθυμίες μου. Θα έπεφτα με τα μούτρα και θα ζούσα σύμφωνα με τη σάρκα. Το γεγονός ότι βρισκόμαστε μέσα σε αυτή τη μάχη, αποτελεί τρανταχτή απόδειξη για το γεγονός ότι είμαστε πράγματι παιδιά του Θεού.

Και *πράγματι* βρισκόμαστε σε μάχη. Ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι εξελίσσεται μια αδυσώπητη μάχη στη ζωή του κάθε ανθρώπου; Ο απόστολος Παύλος μας λέει, *«Επειδή, η σάρκα επιθυμεί ενάντια στο Πνεύμα, και το Πνεύμα ενάντια στη σάρκα· αυτά, μάλιστα, αντιμάχονται το ένα προς το άλλο, ώστε εκείνα που θέλετε, να μη τα πράττετε»* (Γαλάτες 5:17).

Ο Πέτρος γνώριζε τα πάντα σχετικά μ' αυτή τη μάχη. Κάποτε αυτός ο ρωμαλέος ψαράς υπερηφανεύτηκε στον Ιησού ότι ακόμη και αν όλοι οι άλλοι μαθητές Τον εγκατέλειπαν, εκείνος θα έμενε κοντά Του. Κι όμως, προτού φύγει η νύχτα, αρνήθηκε τον Κύριό του τρεις φορές. Ο Ιησούς είχε δίκιο από την αρχή: το πνεύμα είναι πρόθυμο, όμως η σάρκα αδύναμη.

Σαν τον Πέτρο, κι εμείς συχνά αντιδρούμε αυθόρμητα προτού μπορέσουμε να κυριαρχήσουμε στον εαυτό μας. Θέλουμε να κάνουμε το σωστό, όμως καταλήγουμε να κάνουμε αυτό που είναι λάθος. Ο Παύλος έγραψε, *«Βρίσκω, λοιπόν, τούτον τον νόμο, ότι, ενώ εγώ θέλω να κάνω το καλό, κοντά μου βρίσκεται το κακό. Επειδή, βρίσκω μεν ευχαρίστηση στον νόμο τού Θεού κατά τον εσωτερικό άνθρωπο· Όμως, βλέπω μέσα στα μέλη μου έναν άλλο νόμο, που αντιμάχεται στον νόμο τού νου μου, και με αιχμαλωτίζει στον νόμο της αμαρτίας, που είναι μέσα στα μέλη μου»* (Ρωμαίους 7:21-23).

Δεν μπορούμε να γνωρίσουμε το θρίαμβο του Θεού εάν δεν συνειδητοποιήσουμε ότι συνεχώς βρίσκεται σε εξέλιξη ένας πόλεμος ελέγχου μέσα στα μέλη μας, ανάμεσα στο Άγιο Πνεύμα και τη σάρκα μας. Η σάρκα μας δεν έχει πεθάνει ακόμη. Αν και αρχίσαμε να γευόμαστε και να απολαμβάνουμε τα προνόμια του Πνεύματος, όταν αφιερώσαμε τη ζωή μας στον Χριστό, αν και η σαρκική φύση μας δεν βρίσκεται πια στο θρόνο της ζωής μας, η μάχη δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί. Πριν από την αλλαγή μας, η σάρκα μας απολάμβανε την κυριαρχία και τον έλεγχο της ζωής μας.

Και μέχρι να λυτρωθεί το σώμα μας, η σάρκα ποτέ δεν θα παραδώσει τη μάχη και την προσπάθεια να μας επαναφέρει κάτω από τη δική της εξουσία.

ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΜΑΣ:

Σ' αυτό το σημείο είναι σημαντικό να μην κάνουμε το λάθος να νομίζουμε πως οι σωματικές μας παρορμήσεις και ορέξεις από μόνες τους είναι αμαρτωλές. Οι σωματικές επιθυμίες μας δημιουργήθηκαν από τον Θεό και είναι απόλυτα απαραίτητες για την διατήρηση της ζωής.

Η πιο ισχυρή από τις σαρκικές επιθυμίες είναι η ανάγκη μας για οξυγόνο. Δεν είναι λάθος να αναπνέουμε, όμως είναι πιθανό να διαστρεβλώσουμε αυτή τη φυσική λειτουργία και να την χρησιμοποιήσουμε για να εισπνεύσουμε κοκαΐνη. Εάν το κάνουμε αυτό, παίρνουμε μια φυσική λειτουργία, δοσμένη από το Θεό, και την διαστρεβλώνουμε ώστε να γίνει κάτι αφύσικο. Η Βίβλος ονομάζει αυτή την πράξη «αμαρτία».

Η δεύτερη πιο σημαντική επιθυμία του σώματος είναι εκείνη που έχει για υγρασία. Σαφώς δεν είναι λάθος να διψάμε, μέχρι τη στιγμή που θα αποφασίσουμε να σβήσουμε τη δίψα αυτή σε ένα μπαρ με ακατάπαυτη κατανάλωση ποτών μέχρι του σημείου να μην μπορούμε να δούμε μπροστά μας. Και πάλι, παίρνουμε μια φυσική επιθυμία και την χρησιμοποιούμε για κάποιον άλλο σκοπό πέρα από αυτόν για τον οποίο ο Θεός την προόριζε.

Η επόμενη πιο ισχυρή επιθυμία μας είναι η πείνα. Δε υπάρχει κάτι αμαρτωλό στο φαγητό, μέχρι τη στιγμή που γινόμαστε τόσο απορροφημένοι από το φαγητό ώστε αρχίζει να επηρεάζει την υγεία μας. Υπό φυσιολογικές συνθήκες, σχετίζουμε την κατάχρηση της φυσιολογικής επιθυμίας μας για φαγητό με την λαιμαργία, όμως το ίδιο βλαβερή είναι η εμμονή που κάποιοι άνθρωποι έχουν με τη διατήρηση μιας αδύνατης σιλουέτας. Κάποια άτομα ζουν μόνο για να μετράνε θερμίδες και είναι εθισμένα στην γυμναστική μέχρι τελικής πτώσεως. Ακόμη και αυτό είναι αμαρτία.

Ο Θεός δημιούργησε την επιθυμία για σεξ, όχι μόνο για λόγους αναπαραγωγής, αλλά και ως μια υπέροχη έκφραση αμοιβαίας αγάπης ανάμεσα σε ένα παντρεμένο ζευγάρι. Όμως, όταν παίρνουμε αυτή την επιθυμία και την μετατρέπουμε σε ένα παιχνίδι ικανοποίησης, τότε η αγάπη δεν είναι πια το επίκεντρο και μετατρέπεται σε κάτι λανθασμένο. Βλέπετε πώς η διαστρέβλωση όλων αυτών των όμορφων, δοσμένων από τον Θεό, επιθυμιών για σαρκική ικανοποίηση μετατρέπεται σε κάτι που εναντιώνεται στο Πνεύμα; Ο Θεός μας έδωσε όλες αυτές τις σαρκικές ορέξεις, αλλά σκοπός Του δεν ήταν αυτές να μας κυβερνήσουν. Είναι ένα απαραίτητο κομμάτι της ζωής, αλλά ο Θεός δεν τις σχεδίασε έτσι ώστε να κυριαρχήσουν στη ζωή μας.

Ο Ιησούς είπε ότι εάν το μόνο που σκεφτόμαστε είναι αυτό που πρόκειται να φάμε, να πιούμε ή να φορέσουμε, τότε δεν υπάρχει καμιά διαφορά ανάμεσα στους ειδωλολάτρες και σε μας (Ματθαίος 6:31-32). Ένας άνθρωπος που δεν γνωρίζει το Θεό, δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο πέρα από το να επιδιώκει σαρκικές επιθυμίες, όμως εμείς ως πιστοί ξέρουμε ότι η ζωή είναι κάτι παραπάνω από φαγητό και το σώμα κάτι παραπάνω από ρούχα. Οι επιθυμίες της σάρκας μας είναι σωστές όταν είναι στη θέση τους, αλλά σκοπός του Θεού γι' αυτές δεν ήταν να κυριαρχήσουν στη ζωή μας. Κι όμως, εξαιτίας της πεσμένης φύσης μας, οι σαρκικές ορέξεις *πράγματι* επιζητούν να κυριαρχήσουν στη ζωή μας. Ακριβώς σε αυτό το σημείο ξεκινά η μάχη.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Σ' αυτό το σημείο προκύπτει το εξής ερώτημα: τι πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε με τη σάρκα; Ο Θεός *όντως* έχει προμηθεύσει για τη σάρκα. Η προμήθεια αυτή ονομάζεται «σταυρός».

Μην προσπαθήσετε να λυτρώσετε τη σάρκα, να την ντύσετε με πνευματικά ρούχα ή να την μεταμορφώσετε σε κάτι άλλο. Η σάρκα δεν μπορεί να λυτρωθεί. Η σάρκα πρέπει να σταυρωθεί. Ο Παύλος δήλωσε, *«Γνωρίζοντας τούτο, ότι ο παλιός μας άνθρωπος συσταυρώθηκε, για να καταργηθεί το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μη είμαστε πλέον δούλοι της αμαρτίας»* (Ρωμαίους 6:6).

Η δική μας δουλειά είναι να αναγνωρίσουμε ότι αυτό είναι αλήθεια. Εάν οι επιθυμίες της σάρκας δεν εξακολουθούσαν να είναι παράγοντας επιρροής στη ζωή μας, τότε ποτέ δεν θα χρειαζόταν να θεωρήσουμε ότι η παλιά φύση μας πέθανε μαζί με τον Χριστό. Κάθε φορά που συναντούμε έναν τομέα της σάρκας που εξακολουθεί να ελέγχει τη ζωή μας, χρειάζεται με ειλικρίνεια να αναγνωρίζουμε ότι η μάχη της σάρκας και του Πνεύματος συνεχίζεται μέσα μας. Έπειτα, χρειάζεται να φέρουμε αυτό τον συγκεκριμένο τομέα αδυναμίας στον σταυρό και να τον θεωρήσουμε σταυρωμένο.

Κι όμως, αυτό είναι μόνο το πρώτο βήμα! Η Βιβλική συνταγή για την επίλυση της διαμάχης ανάμεσα στη σάρκα και το Πνεύμα δεν είναι προσωπική πειθαρχία ή αυτό-έλεγχος. Η ισχύς πάνω στη σάρκα έρχεται μόνο μέσα από μια ζωή που ελέγχεται από το Πνεύμα. Αν και η διαμάχη θα συνεχίζεται μέσα μας για όσο καιρό ζούμε στο θνητό σώμα, εντούτοις ο Θεός μας δίνει όλα τα εφόδια για να έχουμε πνευματικό θρίαμβο. Όταν επιτρέπουμε στο Πνεύμα του Θεού να κυριαρχήσει και να εργαστεί δυναμικά στη ζωή μας, τότε μπορούμε να θριαμβεύσουμε πάνω στην πεσμένη φύση μας.

Κάθε προσπάθεια αγιασμού που κάνουμε μόνοι μας, είναι εξ ορισμού μια σαρκική προσπάθεια. Όταν ο Παύλος οδηγήθηκε σε σημείο απελπισίας και έκραξε, *«Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ .....»*, δεν ρώτησε, *«Πώς μπορώ να βρω μια στρατηγική για να τα καταφέρω καλύτερα την επόμενη φορά; Πώς μπορώ να προσπαθήσω περισσότερο, ώστε να έχω ικανοποιητικά αποτελέσματα;»*. Ο Παύλος είχε ήδη ακολουθήσει αυτό τον δρόμο της ματαιότητας. Συνειδητοποιούσε ότι η δύναμη που χρειαζόταν για να ζήσει μια θεάρεστη ζωή δεν κρυβόταν μέσα του. Έβλεπε πως χρειαζόταν ένα Λυτρωτή και γι' αυτό έκραξε, *«Ποιος θα με ελευθερώσει από το σώμα αυτού τού θανάτου;»*.

Όταν ο Ιησούς ζωοποιεί το πνεύμα μας, μας δίνει επίσης νέες επιθυμίες. Αρχίζουμε να λαχταράμε μια πιο στενή σχέση με τον Θεό, μια βαθύτερη γνώση και κατανόηση του Λόγου Του, μια στενότερη επικοινωνία με άλλους ανθρώπους που επίσης ζουν εν Χριστώ Ιησού. Δεν επιθυμούμε πια να ζούμε υπό τη σάρκα, διότι έχουμε συνειδητοποιήσει ότι το τέλος αυτών των πραγμάτων είναι απογοήτευση και θάνατος. Η ζωή σύμφωνα με τη

σάρκα πάντα μας ωθούσε να κυνηγάμε κάτι περισσότερο, κάτι πέρα από τις δυνατότητές μας, κάτι που τελικά θα έφερνε μια αίσθηση μόνιμης ικανοποίησης. Κι όμως, η πληρότητα που είχαμε λάβει ως υπόσχεση πάντα μας ξέφευγε.

Καθώς ζούμε υπό το Πνεύμα, ανακαλύπτουμε μια ειρήνη την οποία ο κόσμος δεν μπορεί να κατανοήσει. Αυτή η ατελείωτη μάχη, η κενότητα που πονάει, έχει φύγει και αρχίζουμε να ανακαλύπτουμε μια υπέροχη αίσθηση σκοπού και νοήματος. Η σάρκα δεν έχει πια την γοητεία που κάποτε είχε και η μάχη εντός μας είναι κερδισμένη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

Είτε μας αρέσει είτε όχι, είτε το παραδεχόμαστε είτε όχι, υπάρχει ένα είδος διεστραμμένου νόμου που ενεργεί μέσα μας, με αποτέλεσμα κάθε φορά που θα μπορούσαμε να κάνουμε το καλό, το κακό είναι επίσης παρών. Ο Παύλος πολύ εύστοχα περιγράφει αυτή την περίπλοκη διαμάχη, που είναι πολύ μεγάλο κομμάτι της ζωής μας: *«Επειδή, δεν γνωρίζω εκείνο που κάνω· για τον λόγο ότι, εκείνο που θέλω, δεν το κάνω, αλλά εκείνο που μισώ, αυτό κάνω. Και αν εκείνο που δεν θέλω, αυτό κάνω, συμφωνώ με τον νόμο, ότι είναι καλός. Όμως, τώρα δεν το κάνω αυτό πλέον εγώ, αλλά η αμαρτία που κατοικεί μέσα μου»* (Ρωμαίους 7:15-17).

Σκεφτείτε πώς αντιμετωπίζουμε μια από τις πιο απλές, ξεκάθαρες εντολές της Αγίας Γραφής. Ο Ιησούς είπε, *«Καινούργια εντολή σας δίνω: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον· όπως εγώ σας αγάπησα, κι εσείς να αγαπάτε ο ένας τον άλλο»* (Ιωάννης 13:34).

Πιο μετά, ο Ιωάννης μας λέει ότι εάν πούμε πως αγαπούμε τον Θεό αλλά μισούμε τον αδελφό μας, τότε είμαστε ψεύτες (Α Ιωάννου 4:20). Εάν δεν μπορούμε να αγαπήσουμε το γείτονα μας τον οποίο έχουμε δει, αναρωτιέται ο Ιωάννης, τότε πώς μπορούμε να αγαπήσουμε τον Θεό, τον οποίο ποτέ δεν έχουμε δει;

Δείτε ποιο είναι το πρόβλημα: Από τη στιγμή που η Βίβλος με τόσο ξεκάθαρο τρόπο απαγορεύει το ολοκληρωτικό μίσος προς έναν άλλο άνθρωπο, εμείς κάποιες φορές προσπαθούμε να υποβιβάσουμε το ζήτημα

λέγοντας, «Καλά, δεν τον μισώ κιόλας. Απλά μισώ αυτά τα άσχημα πράγματα που κάνει». Όμως εάν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι είναι υπερβολικά δύσκολο να διαχωρίσουμε ένα άτομο από τις πράξεις του. Εγώ, πρώτος απ' όλους, δυσκολεύομαι πολύ να κάνω ένα τόσο λεπτό διαχωρισμό. Βρίσκω τον εαυτό μου όχι μόνο να μισεί αυτά που κάνει ένας μοχθηρός άνθρωπος, αλλά τον ίδιο τον άνθρωπο επίσης. Εάν ακούσω ότι του συνέβη κάτι άσχημο - όπως ότι κατέστρεψε το νέο αυτοκίνητό του σε ένα ατύχημα - νιώθω μια εσωτερική χαρά. Ξέρω πως η Βίβλος λέει ότι θα πρέπει να έχω διαφορετική νοοτροπία, αλλά ειλικρινά δεν μπορώ.

Συχνά καταλήγουμε να παίζουμε παιχνίδια του μυαλού για να πείσουμε τον εαυτό μας ότι πράγματι υπακούμε τον Θεό και αγαπάμε εκείνους που είναι αντιπαθητικοί. Εάν προσπαθήσουμε αρκετά, μπορούμε να πείσουμε τον εαυτό μας ότι πράγματι αγαπάμε και συγχωρούμε. Κι, όμως, η αλήθεια της εσωτερικής μας κατάστασης γίνεται ξεκάθαρη όταν αυτό το δύσκολο άτομο εμφανίζεται, μας χτυπά φιλικά στην πλάτη και με δυνατή φωνή σχολιάζει μπροστά σε όλους τους παριστάμενους, «Πραγματικά, αδελφέ μου, μάλλον δεν είχες χρόνο να βάλεις αποσμητικό σήμερα!». Η πρώτη αντίδραση είναι να σκεφτούμε, «*Τι ηλίθιος! Τώρα όλοι θα κοιτάζουν γύρω τους και θα με χαζεύουν. Γιατί δεν πας να πνιγείς, γελοίο!*». Πραγματικά θέλουμε να αγαπήσουμε αυτό το άτομο, αλλά η σάρκα μας δεν το επιτρέπει!

Σαν τον Παύλο, κι εμείς βρίσκουμε έναν ειρωνικό νόμο να εργάζεται μέσα μας. Κάθε φορά που θέλουμε να κάνουμε το καλό, εμφανίζεται το κακό. Καταλήγουμε να απογοητευόμαστε με τον εαυτό μας, να αηδιάζουμε με τις αποτυχίες μας, να μας καταβάλλει η αποθάρρυνση. Νιώθουμε μια έντονη αίσθηση πνευματικής ήττας και μαζί με τον Παύλο κράζουμε, «*Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ, ποιος θα με ελευθερώσει από το σώμα αυτού τού θανάτου;*».

ΚΑΝΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΚΑΥΧΗΣΗ

Μόνο όταν παραδεχτούμε ότι είμαστε ανίκανοι να ελευθερώσουμε τον εαυτό μας από το νόμο της αμαρτίας και του θανάτου, τότε οι πόρτες θα ανοίξουν για να εργαστεί μέσα μας η ένδοξη δύναμη του Θεού και να

κάνει για μας αυτά που εμείς αδυνατούμε να κάνουμε για τον εαυτό μας. Καθώς η δύναμη του Θεού μας μεταμορφώνει προς τα μέσα και προς τα έξω, το μόνο που εμείς μπορούμε να κάνουμε είναι να Του δώσουμε ευχαριστία και δοξολογία. Είμαστε ανίκανοι να πούμε σε άλλους ανθρώπους, «Παλιά ήμουν βουτηγμένος στην αμαρτία. Όμως μια μέρα αποφάσισα ότι ο Ιησούς δεν ήθελε να είμαι έτσι, και έτσι επιστράτευσα την θέληση και την πειθαρχία μου και αποφάσισα απλώς ότι δεν θα τα έκανα πια όλα αυτά». Δεν υπάρχει χώρος για καύχηση, σχετικά με το πόσο καλοί, αυτό-ελεγχόμενοι άνθρωποι είμαστε. Όπως διακηρύττουν οι Γραφές, *«Σε μένα, όμως, μη γένοιτο να καυχώμαι, παρά μονάχα στον σταυρό τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού.....»* (Γαλάτες 6:14).

Έχετε συναντήσει ποτέ ανθρώπους που έμοιαζαν πιο πνευματικοί από αυτό που ήταν στην πραγματικότητα; Μία ξεκάθαρη αποκάλυψη αυτής της μορφής ανειλικρίνειας προκύπτει όταν κάποιος μιλάει για μια πνευματική μάχη. Εάν ένα άτομο παραδεχτεί ότι πολεμάει με τη σάρκα, τότε αυτοί οι «πνευματικοί» άνθρωποι αμέσως παίρνουν ένα ύφος αυτό-δικαίωσης και υπέρ-αγιότητας. Χωρίς να πουν τίποτα, υπονοούν ότι η μάχη με τη σάρκα είναι μια τρομακτική ανωμαλία για κάθε πιστό: *«Πραγματικά, αν προσευχόσουν περισσότερο, αν αφιέρωνες περισσότερο χρόνο στο Λόγο, αν είχες πιο πνευματικό νου (σαν και μας), τότε δεν θα είχες προβλήματα με τη σάρκα».*

Ενώ τέτοιου είδους συμπεριφορές υπέρ-πνευματικής τελειότητας είναι πολύ συνηθισμένες, σίγουρα δεν συμβαδίζουν με την ξεκάθαρη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Εγώ δεν πιστεύω ότι θα βιώσουμε ποτέ μια στιγμή, όσο ζούμε εδώ στη γη, όπου δεν θα έχουμε κάποιο πρόβλημα με το σαρκικό σώμα μας. Ξέρω, μέσα από προσωπική εμπειρία, ότι η σάρκα μου εξακολουθεί να είναι τόσο προβληματική, όσο ήταν από το ξεκίνημα της ζωής μου.

Όταν ο Θεός αποκαλύπτει σε μένα έναν τομέα της σάρκας τον οποίο Εκείνος θέλει να αλλάξει, για παράδειγμα, πάντα ξεκινώ με τις καλύτερες προθέσεις. Βλέπω την ασχήμια της αμαρτίας μου και υπόσχομαι να μην αποτύχω ποτέ ξανά μ' αυτό τον τρόπο. Έτσι λοιπόν, ανακαλύπτω διάφορες νοοτροπίες και στρατηγικές για να αντιμετωπίσω το πρόβλημα. Αναζητώ κάθε είδους συμβουλή για να αντιμετωπίσω πρακτικά την κατάσταση.

Όμως, αργά ή γρήγορα βλέπω όλα αυτά τα καλοδουλεμένα σχέδιά μου να καταρρέουν. Απογοητεύομαι τόσο πολύ, ώστε κράζω, «Θεέ μου, βοήθησέ με!». Και τότε, προς μεγάλη μου έκπληξη, Εκείνος το κάνει. Το Πνεύμα Του με θαυμαστό τρόπο αρχίζει να αλλάζει τη ζωή μου.

Καθώς ξεχειλίζω από ευγνωμοσύνη, βλέπω πως ο τρόπος του Θεού για να με αλλάξει είναι τόσο υπέροχα απλός και όμως τόσο καλύτερος από τις δικές μου ασύνετες προσπάθειες. Κουνάω το κεφάλι και λέω, «Πότε επιτέλους θα κατανοήσω αυτή την απλή έννοια της χάριτος;». Πώς μπορούσα να φανταστώ ότι κάπου στην πορεία της ζωής μου θα μπορούσα να κάνω κάτι αξιόλογο, ώστε να αποδείξω στον Θεό ότι δεν είμαι απόλυτα άθλιος; Κι όμως, ακριβώς αυτό φαντάζομαι.

Ο σκοπός του Θεού δεν ήταν να κυριαρχήσει η σάρκα στη ζωή μας, αντιθέτως έχει προμηθεύσει όλους τους πόρους και την ισχύ ώστε να βιώσουμε τον θρίαμβο. Όμως, όσο είμαστε αφοσιωμένοι στην προσπάθεια να αντιμετωπίσουμε μόνοι μας τις μάχες μας, ακόμη και οι καλύτερές μας προσπάθειες στέκονται ως εμπόδιο. Κάθε προσπάθεια προς αγιοσύνη που προκύπτει από τις δικές μας δυνάμεις, αποτελεί έργο της σάρκας και είναι τόσο απεχθές στα μάτια του Θεού όσο αυτό ακριβώς που προσπαθούμε να μην κάνουμε. Όταν ο θρίαμβος έρχεται από την μεσολάβηση του Θεού και μόνο, έξω από τους δικούς μας πόρους, τότε το τελικό αποτέλεσμα είναι δόξα και λατρεία προς τον Θεό.

ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗ

Εκείνες τις στιγμές που νιώθουμε κοντά στον Κύριο, είναι πειρασμός να πούμε, «Αυτό είναι τόσο όμορφο. Δεν πρόκειται ποτέ ξανά να ζήσω σύμφωνα με τη σάρκα, γιατί είναι κάτι άσκοπο και κενό!». Δυστυχώς, όμως, το αύριο έρχεται και εμείς ξεχνάμε όλες τις καλές προθέσεις μας. Καθώς σερνόμαστε προς το κρεβάτι μας στο τέλος μιας μακράς και απογοητευτικής ημέρας, ξαφνικά συνειδητοποιούμε ότι παρά τις καλύτερες προσπάθειες μας, παραστρατήσαμε, κάναμε τα δικά μας, βρεθήκαμε κάτω από τον έλεγχο της σάρκας. Προς μεγάλη μας έκπληξη, η σάρκα πήρε τα ηνία άλλη μια φορά και καταλήξαμε να κάνουμε αυτά που υποσχεθήκαμε ότι ποτέ ξανά δεν θα κάνουμε.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή συχνά κάνουμε το μεγαλύτερο λάθος. Αρχίζουμε να κατηγορούμε και να καταδικάζουμε τον εαυτό μας, υποσχόμαστε ότι θα προσπαθήσουμε περισσότερο την επόμενη φορά. Βλέπετε το πρόβλημα; Με το που δίνουμε αυτές τις υποσχέσεις, έχουμε αποφασίσει να εμπιστευτούμε τη σάρκα μας. Ουσιαστικά λέμε ότι οι δικές μας προσπάθειες μας καθιστούν πνευματικά δυνατούς και εισερχόμαστε ξανά στον κόσμο της σάρκας. Σαν τον Πέτρο, κι εμείς λέμε, «Ποτέ δεν θα σε απαρνηθώ!».

Συχνά εκνευριζόμαστε όταν φαίνεται ότι συνεχώς δίνουμε τις ίδιες μάχες, ξανά και ξανά. Κι όμως, αυτό δεν θα έπρεπε να μας ξαφνιάζει. Όλοι περνάμε από κάποια προβλεπόμενα βήματα, στα οποία πρέπει να φτάσουμε στο τέλος της αντοχής μας και να συνειδητοποιήσουμε ότι με τις δικές μας δυνάμεις δεν μπορούμε να ζήσουμε με ένα τρόπο που ευαρεστεί τον Θεό. Κράζουμε στον Θεό με απόγνωση και Εκείνος εργάζεται απελευθέρωση, μέσα στη χάρη Του. Θα ήθελα να πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος τρόπος με τον οποίο δεν θα χρειαζόταν να φτάνω στον πάτο τόσο συχνά, αλλά δυστυχώς, μένει ακόμη να τον ανακαλύψω.

ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ

Μέσα στη χάρη Του, ο Θεός μας έχει δώσει τη δυνατότητα να απολαμβάνουμε έναν συνεχή θρίαμβο. Και πάλι όμως, σ' αυτή τη πλευρά του ουρανού η μάχη δεν σταματά ποτέ. Η κάθε μέρα μας δίνει μια επιλογή, την οποία όλοι πρέπει να κάνουμε. Θα ζήσουμε για τις επιθυμίες της σάρκας, ή θα παραδώσουμε τη ζωή μας στην μεταμορφωτική δύναμη του Πνεύματος του Θεού;

Είναι ένδοξο όταν φτάνουμε στο τέλος των δικών μας πόρων και βλέπουμε τον Θεό να αλλάζει τη ζωή μας μέσω της χάρης Του! Η μόνη μας καύχηση ως πιστοί είναι το ολοκληρωμένο έργο του Ιησού Χριστού εκ μέρους μας. Εάν δεν υπήρχε ο σταυρός, όλοι θα ήμασταν απελπιστικά χαμένοι για πάντα. Όμως, εξαιτίας της απέραντης αγάπης του Θεού για μας, εμείς που ήμασταν κάποτε χαμένοι, τώρα έχουμε σωθεί και έχουμε βαπτιστεί εν Χριστώ.

Τώρα μπορούμε να έχουμε μια τόσο θαυμαστή σχέση με τον Θεό, ώστε δεν ζούμε πια εμείς, αλλά ο Χριστός μέσα μας. Η ζωή που ζούμε τώρα, είναι μια ζωή πίστεως στον Υιό του Θεού, ο οποίος μας αγάπησε και έδωσε τον εαυτό Του για χάρη μας. Εξαιτίας της χάρης του Θεού, ο κάθε ένας από εμάς είναι τώρα ένα νέο δημιούργημα εν Χριστώ Ιησού. Τα παλιά έχουν όλα τελειώσει, τα πάντα έχουν γίνει καινούργια.

Όταν γινόμαστε παιδιά Θεού, η πνευματική φύση μας ζωοποιείται. Ξαφνικά συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει κάτι περισσότερο στη ζωή από την απλή υπακοή στα ένστικτα της σάρκας. Αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ότι η εσωτερική πείνα, την οποία η σάρκα ποτέ δεν θα μπορούσε να καλύψει, μπορεί να ικανοποιηθεί μέσα σε μια σχέση αγάπης με τον Θεό. Όσο περισσότερο γνωρίζουμε τον Θεό, τόσο περισσότερο βιώνουμε την ειρήνη Του και τη χαρά Του και ανακαλύπτουμε ότι το επίπεδο ικανοποίησης που βιώνουμε με το Πνεύμα, είναι απεριόριστα πιο υψηλό από τα στενά πλαίσια της σάρκας.

Είναι τόσο όμορφο όταν απελευθερωνόμαστε από τις δικές μας φρούδες προσπάθειες και επιτρέπουμε στο Πνεύμα να εργαστεί! Διότι η νίκη του Ιησού ξεκινά από τον εσωτερικό μας κόσμο και βγαίνει προς τα έξω, όχι ανάποδα. Ακριβώς αυτό το είδος θριάμβου έχει διάρκεια.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ!

Κανείς άνθρωπος σε ολόκληρο τον κόσμο δεν είναι αληθινά τόσο ελεύθερος, όσο ένας πιστός εν Χριστώ Ιησού. Όπως είπε ο Παύλος στους Γαλάτες 5:1, *«Στην ελευθερία, λοιπόν, με την οποία μας ελευθέρωσε ο Χριστός, να μένετε σταθεροί, και μη υποβληθείτε ξανά σε ζυγό δουλείας»* (Γαλάτες 5:1).

Ελευθερία σημαίνει ότι βρισκόμαστε σε μια κατάσταση ελεύθερης ηθικής κρίσης - δηλαδή έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε αληθινές επιλογές στη ζωή μας. Ενώ οι πιστοί είναι αληθινά ελεύθεροι, είναι λάθος να χρησιμοποιούμε αυτό τον όρο για να περιγράψουμε έναν αμαρτωλό άνθρωπο. Ο αμαρτωλός έχει μόνο μια αληθινή επιλογή - αν θα θέσει ή δεν θα θέσει τη πίστη του στον Χριστό. Βρίσκεται τόσο ασφυκτικά δεμένος με τη σάρκα του, ώστε δεν μπορεί να σταματήσει αυτό που κάνει.

Πολλοί άνθρωποι σήμερα κάνουν αμαρτίες χωρίς να γνωρίζουν το λόγο. Λένε, «Το μισώ, δεν θέλω να το κάνω. Δεν καταλαβαίνω γιατί το κάνω. Μισώ τον εαυτό μου γι' αυτό, αλλά το κάνω έτσι κι αλλιώς». Είναι σε δεσμά και κυριαρχούνται από μια δύναμη - τη δύναμη του Σατανά.

Πριν έρθουμε στον Χριστό, ήμασταν όλοι παιδιά της οργής και ολόκληρη η ζωή μας περιστρεφόταν γύρω από την προσπάθεια να εκπληρώσουμε τις επιθυμίες της σάρκας και του νου (Εφεσίους 2:3). Η μόνη μας επιλογή ήταν ποία μορφή αμαρτίας θα επιλέγαμε. Δεν ήμασταν ελεύθεροι, διότι δεν είχαμε τη δυνατότητα να στραφούμε μακριά από την αμαρτία. Μπορεί να ανταλλάσαμε τη μια μορφή ασέβειας με μια άλλη, αλλά ήμασταν ανίκανοι να ζήσουμε με δικαιοσύνη. Δεν υπάρχει καμία ελευθερία σε τέτοιες τρομακτικές συνθήκες.

Είναι τρομερή αντίθεση όλο αυτό σε σχέση με την ένδοξη ελευθερία που μας έχει δοθεί εν Χριστώ Ιησού! Ως αποδέκτες της αγάπης και της συγχώρεσης του Θεού, έχουμε λάβει ελευθερία από την εξουσία της σάρκας μας. Δεν χρειάζεται πια να ζούμε ως σκλάβοι των σαρκικών επιθυμιών μας. Έχουμε λάβει την ικανότητα να στραφούμε μακριά από την αμαρτία, ώστε να υπηρετούμε και να λατρεύουμε τον Θεό. Έχουμε ελευθερωθεί από τις αλυσίδες του σκότους που κάποτε μας κρατούσαν δέσμιους. Μέσω της πίστης και της εμπιστοσύνης μας στον Ιησού Χριστό, ελευθερωθήκαμε από την υποχρέωση μιας ζωής που συμβαδίζει με τα κριτήρια του νόμου έτσι ώστε να γίνουμε αποδεκτοί από τον Θεό. Ως παιδιά Θεού, έχουμε γευτεί μια ελευθερία και μια λύτρωση, που δεν μοιάζουν με τίποτα που μπορεί να ξέραμε μέχρι σήμερα.

Είμαστε ελεύθεροι εν Χριστώ, και η έκταση της ελευθερίας μας είναι τόσο μεγάλη ώστε ο Παύλος μπορούσε ένα πει, «Όλα είναι στην εξουσία μου» (Α Κορινθίους 10:23). Καμία παγκόσμια φιλοσοφία δεν εμπεριέχει πιο εκτενή ηθική! Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος που μπορεί να πει «Όλα είναι στην εξουσία μου», είναι ο πιο ελεύθερος άνθρωπος που έζησε ποτέ. Όμως ο Παύλος επέμενε επίσης ότι ενώ όλα τα πράγματα είναι στην εξουσία μας, «.....αλλά όλα δεν συμφέρουν» (εδάφιο 23). Αυτό σημαίνει πως, αν και υπάρχουν τομείς ελευθερίας που θα μπορούσαμε να επιδιώξουμε και που δεν θα έθεταν την πίστη μας σε κίνδυνο, εντούτοις σίγουρα θα εμπόδιζαν την αύξηση στην πορεία μας με τον Θεό. Πρέπει να

αποφεύγουμε τομείς που θα μπορούσαν να αποσπάσουν την προσοχή μας από μια απλή, εγκάρδια αφοσίωση στον Θεό. Εάν θέλουμε να παραμείνουμε ελεύθεροι, τότε θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί ώστε να μην χρησιμοποιούμε αυτή την ελευθερία σε οποιονδήποτε τομέα της ζωής μπορεί να μας φέρει ξανά κάτω από δεσμό.

ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΧΡΗΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Τόσες πολλές φορές οι άνθρωποι παρεξηγούν την Χριστιανική ελευθερία, σκεπτόμενοι ότι ελευθερία εν Χριστώ σημαίνει πως μπορούν ελεύθερα να κάνουν κάθε είδους αμαρτία. Χρησιμοποιούν την ελευθερία τους ως ευκαιρία για τη σάρκα. Πρόκειται για απόλυτη διαστρέβλωση κάθε διδασκαλίας της Βίβλου σχετικά με την Χριστιανική ελευθερία. Η ελευθερία μας δεν μας δίνει ποτέ δικαίωμα να αμαρτήσουμε, δεν είναι ποτέ διαβατήριο για την αμαρτία.

Η ένδοξη ελευθερία που έχουμε λάβει εν Χριστώ Ιησού είναι πρώτα απ' όλα ελευθερία από τη σάρκα και την κυριαρχία που αυτή είχε κάποτε στη ζωή μας. Στο Ρωμαίους 6, ο Παύλος μας λέει πως αυτή η ελευθερία εν Χριστώ είναι ελευθερία για να υπηρετήσουμε και να λατρεύσουμε τον Θεό. Είμαστε ελεύθεροι, για να μην ζούμε πια την αμαρτωλή, σαρκική ζωή την οποία κάποτε ζούσαμε.

Στον Κήπο της Εδέμ, ο Αδάμ έλαβε τρομερή ελευθερία. Μπορούσε να φάει από κάθε δέντρο στον κήπο, εκτός από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού. Ο Θεός γνώριζε από το ξεκίνημα ότι ο Αδάμ επρόκειτο να παρακούσει την εντολή Του, να φάει από τον απαγορευμένο καρπό και επομένως να επιφέρει αμαρτία και θλίψη σε όλο τον κόσμο. Ακόμη και έτσι, όμως, ο Θεός δεν απέτρεψε τον Αδάμ από το να φάει τον καρπό. Ο Αδάμ χρησιμοποίησε με λάθος τρόπο την ελευθερία του και έτσι εμείς σήμερα υποφέρουμε από τις καταστροφικές συνέπειες αυτής της επιλογής του. Η αμαρτία ήρθε στον κόσμο μέσω της λανθασμένης χρήσης της ελευθερίας από έναν άνθρωπο.

Κατά παρόμοιο τρόπο, εμείς μπορούμε να επιλέξουμε να κάνουμε λανθασμένη χρήση της ελευθερίας μας εν Χριστώ. Είναι δυνατόν να πάρουμε αυτή την ένδοξη ελευθερία και να την χρησιμοποιήσουμε με ένα

τρόπο που θα μας οδηγήσει ξανά σε δεσμά. Όλοι έχουμε ακούσει ανθρώπους που λένε, «Ως Χριστιανός, έχω ελευθερία. Επομένως σκοπεύω να ικανοποιήσω την παρόρμηση της σάρκας μου, επειδή έχω την ελευθερία να το κάνω». Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι έχουμε επίσης την ελευθερία να μην το κάνουμε. Ποτέ δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε την ελευθερία μας ως ευκαιρία για τη σάρκα - να υποκύπτουμε στις παρορμήσεις της. Το Εβραίους 12:1-2 λέει, «*Κι εμείς, λοιπόν, καθώς είμαστε περικυκλωμένοι από ένα τόσο μεγάλο σύννεφο μαρτύρων, ας απορρίψουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει, και ας τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα που είναι μπροστά μας· αποβλέποντας στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης.....*».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Είναι ξεκάθαρος ο τρόπος με τον οποίο δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε την ελευθερία μας εν Χριστώ. Το αληθινό ερώτημα είναι: πώς πρέπει να την χρησιμοποιούμε; Πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την ελευθερία μας με ένα τρόπο που τιμά τον Θεό και μας βοηθά να αυξηθούμε στη χάρη Του; Ο Παύλος είχε την απάντηση στους Γαλάτες 5:13. Είπε ότι θα πρέπει να χρησιμοποιούμε την ελευθερία μας έτσι ώστε να υπηρετούμε αλλήλους με αγάπη: «*Επειδή, εσείς, αδελφοί, προσκληθήκατε σε ελευθερία· μονάχα, μη μεταχειρίζεστε την ελευθερία για αφορμή της σάρκας, αλλά με την αγάπη υπηρετείτε, ως δούλοι, ο ένας τον άλλον*».

Η Αγία Γραφή συνεχώς μας υπενθυμίζει την μεγάλη αξία που δίνει ο Θεός στην ταπεινή υπηρεσία.

Η Βίβλος, ξανά και ξανά, μας υπενθυμίζει ότι εάν θέλουμε να είμαστε αληθινά σπουδαίοι μέσα στην Βασιλεία του Θεού, θα πρέπει να υπηρετούμε. Ο Ιησούς έκανε μια υπέροχη δήλωση προς τους μαθητές Του στο ξεκίνημα αυτού που εμείς ονομάζουμε «μεγάλη αποστολή». Τους είπε, «*Δόθηκε σε μένα κάθε εξουσία στον ουρανό και επάνω στη γη*» (Ματθαίος 28:18). Φαντάζεστε πόση εξουσία είναι αυτή; Όλη η εξουσία του σύμπαντος δόθηκε σ' Εκείνον. Η ίδια εξουσία που έδωσε φως στα αστέρια και που κρατά κάθε μοριακό άτομο, ανήκει στον Ιησού .

Και τι έκανε Εκείνος με αυτή την εξουσία; Μήπως ταρακούνησε το σύμπαν; Μήπως δημιούργησε κάποιους νέους γαλαξίες; Όχι! Ο Ιησούς

έβγαλε τον μανδύα Του, παρουσιάστηκε ως υπηρέτης και έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του. Αφότου είχε πλύνει και τα τελευταία βρώμικα δάχτυλα, στην ουσία ρώτησε τους μαθητές Του, «Ξέρετε τι σας έκανα;.....Αν, λοιπόν, εγώ, ο Κύριος και ο δάσκαλος, σας έπλυνα τα πόδια, κι εσείς χρωστάτε να πλένετε ο ένας τα πόδια τού άλλου» (Ιωάννης 13:12, 14).

Τι θα γινόταν εάν αυτή τη στιγμή μπορούσατε να πείτε, «Όλη η εξουσία του σύμπαντος είναι δική μου»; Τι θα κάνατε με τόση εξουσία; Ο Ιησούς πήρε μια πετσέτα και μια λεκάνη με νερό και έπλυνε τα βρώμικα πόδια των μαθητών Του. Όλη η εξουσία του σύμπαντος ήταν δική Του - και τι έκανε Εκείνος; Έπλυνε τα πόδια των μαθητών.

Πολλοί λίγοι από εμάς θέλουν πραγματικά να υπηρετήσουν. Αντιθέτως, μας αρέσει πολύ να δίνουμε εντολές και να μας υπηρετούν: «Πήγαινε φέρε μου αυτό, δώσε μου εκείνο το εργαλείο, πρέπει να πας εκεί». Μας αρέσει τόσο πολύ να δίνουμε εντολές, και δυσανασχετούμε έντονα όταν αυτές δεν τηρούνται. Πληγώνονται τα αισθήματά μας, κατσοφιάζουμε. Απολαμβάνουμε να είμαστε μέρος της ηγετικής τάξης - όμως οι μεγαλύτερες ευλογίες του Θεού δεν κρύβονται εκεί. Έχουμε ελευθερωθεί, όχι για να κάνουμε κουμάντο σε άλλους ανθρώπους, αλλά για να υπηρετούμε αλλήλους με αγάπη.

Αναμφισβήτητα, αυτή η ευλογία απαιτεί ένα έργο από το Πνεύμα του Θεού μέσα στην καρδιά μας. Η σάρκα μου σίγουρα επαναστατεί στην ιδέα του να υπηρετήσω κάποιον άλλον άνθρωπο με αγάπη. Συχνά, η άμεση αντίδρασή μου ακόμη και στο πιο μικρό αίτημα είναι, «Αν θέλεις ένα ποτήρι νερό, πήγαινε να το πάρεις μόνος σου. Νομίζεις πως είμαι δούλος σου;». Η σάρκα μου αρέσκεται στο να δέχεται φροντίδα. Όμως εγώ έχω ελευθερωθεί από τα δεσμά της σάρκας και τώρα μπορώ να υπηρετήσω άλλους ανθρώπους με αγάπη. Είναι τόσο μεγάλη χαρά να υπηρετούμε με αγάπη! Στον Ματθαίο 22:39 , όλος ο νόμος περικλείεται σε μία φράση: «Θα αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΑΜΕ

Διακόσια χρόνια πριν τη γέννηση του Χριστού, ο Βούδας είπε, «Μην κάνετε στους άλλους, αυτά που δεν θέλετε να κάνουν σε σας». Παρατηρήστε ότι το έθεσε με αρνητικό τρόπο. Εάν δεν θέλετε κάποιος να σας χτυπήσει στο πρόσωπο, μην τον χτυπήσετε κι εσείς. Πρόκειται για μια αρνητική εντολή.

Πολλοί άνθρωποι σήμερα θεωρούν λανθασμένα πως η συμβουλή του Βούδα είναι ο χρυσός κανόνας. Πιστεύουν ότι είναι δίκαιοι εξαιτίας όλων αυτών που δεν κάνουν. Λένε, «Λοιπόν, εγώ δεν πείραξα κανέναν, δεν σκότωσα κανέναν, δεν ξενοκοιμάμαι». Η ζωή τους εξαρτάται τόσο πολύ από τα αρνητικά, ώστε κυριολεκτικά γίνονται ανίκανοι για οτιδήποτε θετικό.

Παρατηρήστε, όμως, πως ο Ιησούς πλαισίωσε αυτή την ηθική με απόλυτα θετικούς όρους. Είπε, «Και καθώς θέλετε οι άνθρωποι να κάνουν σε σας, κι εσείς να κάνετε τα ίδια σ' αυτούς» (Λουκάς 6:31).

Έτσι όπως εγώ θα ήθελα να με υπηρετούν, έτσι πρέπει να υπηρετώ. Έτσι όπως εγώ θα ήθελα να με αγαπούν, έτσι πρέπει να αγαπάω. Έτσι όπως εγώ θα ήθελα να λαμβάνω δώρα, έτσι πρέπει να δίνω δώρα.

Το να αγαπάμε τον πλησίον όπως τον εαυτό μας σημαίνει ότι παίρνουμε την πρωτοβουλία να κάνουμε για τους άλλους πράγματα με έναν δημιουργικό, δραστήριο και χαρούμενο τρόπο. Ο χρυσός κανόνας δεν είναι απλά να αποφεύγουμε το κακό, αλλά καλύτερα να αναζητούμε ενεργά κάθε πρακτικό τρόπο για να εκφράσουμε την αγάπη μας.

Ο Ιησούς λέει πως εκπληρώνουμε το νόμο πρώτα εάν αγαπάμε τον Θεό και μετά εάν αγαπάμε τους άλλους, εάν τους φερόμαστε έτσι όπως θα θέλαμε αυτοί να φέρονται σε μας. Μας αρέσει οι άλλοι να μιλάνε για μας με καλά λόγια, έτσι λοιπόν πρέπει κι εμείς να μιλάμε για άλλους με καλά λόγια. Μας αρέσει οι άλλοι να παραβλέπουν τα ελαττώματά μας, έτσι κι εμείς πρέπει να δείχνουμε την ίδια σπλαχνική συμπεριφορά απέναντι σ' αυτούς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ

Γιατί όταν κάποιος πει κάτι μη-ευγενικό σχετικά με μας, συχνά η πρώτη αντίδρασή μας είναι να τους επιπλήξουμε έντονα; Κάνουμε κάποια σχόλια, τα οποία υπονοούν πως αυτοί που μας ασκούν κριτική δεν είναι τόσο άγιοι, όσο θα ήθελαν να νομίζει ο κόσμος. Μπορεί να πούμε, «Εμένα μου αρέσει να λέω μόνο την αλήθεια, και θέλω να σου πω γι αυτό το άτομο». Στη συνέχεια, όταν ακούσουν αυτά που λέμε, ξεκινά ένας ακόμη γύρος κρίσεων, και οδηγούμαστε σε έναν ατελείωτο κύκλο πισώπλατων μαχαιρωμάτων και εχθρικών συναισθημάτων.

Από την άλλη, εάν μάθω πως κάποιος πραγματικά με συμπαθεί και λέει καλά πράγματα για μένα, μπορεί να πω, «Πραγματικά, είναι υπέροχος κριτής χαρακτήρων. Είναι θαυμάσιος άνθρωπος».

Παλιότερα, εάν κάποιος ήταν αποφασισμένος να ξεσκίσει λεκτικά κάποιον άλλο άνθρωπο, εγώ αρχικά θα του έριχνα το δόλωμα. Αφότου είχε ξεστομίσει ένα σωρό σκουπίδια, θα έλεγα, «Ξέρεις, αυτό είναι πολύ περίεργο. Φαντάζομαι δεν ήξερες ότι μιλάς για τον θείο μου, έτσι δεν είναι;». Μου άρεσε να βλέπω τις αντιδράσεις!

Ο Παύλος μας προειδοποίησε, *«Αν, όμως, δαγκώνετε και κατατρώντε ο ένας τον άλλον, προσέχετε μήπως ο ένας από τον άλλον αφανιστείτε»* (Γαλάτες 5:15).

Εάν συνηθίζουμε να ξεσκίζουμε και να κατασπαράζουμε ο ένας τον άλλο - μιλώντας με κοφτερά, καταστροφικά, ακόμη και σαρκαστικά λόγια μεταξύ μας - τότε περπατάμε στον αντίθετο δρόμο από εκείνον της αγάπης. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι ένα είδος κανιβαλισμού της σχέσης αρχίζει να λαμβάνει χώρα. Βρισκόμαστε παγιδευμένοι σε ένα καταστροφικό, βίαιο κύκλο. Αναπτύσσονται ζηλοφθονία, πικρία, διχασμός και σύντομα η εκκλησία τρώει τα σωθικά της. Αφανίζουμε ο ένας τον άλλον.

Κάποτε διάβασα την ιστορία ενός άντρα στην Αγγλία, ο οποίος με επιτυχία εξέτρεφε ένα ιδιαιτέρως βίαιο είδος πουλερικού για κοκορομαχίες. Οι κόκορές του ήταν σχεδόν ανίκητοι την ώρα του αγώνα, και αυτός πραγματικά υπερηφανευόταν για το κοινωνικό εκτόπισμα και τη φήμη που

είχε κερδίσει, ως αποτέλεσμα των προσπαθειών του. Κάθε πρωί έβγαινε έξω και θαύμαζε τα πολεμοχαρή πτηνά του.

Μια μέρα βγήκε έξω να επιθεωρήσει τους κόκορες και, τρομοκρατημένος, βρήκε το κοτέτσι γεμάτο φτερά, αίματα και πτώματα. Το πολύτιμο φορτίο του κείτονταν νεκρό, κομματιασμένο. Γρήγορα κάλεσε έναν από τους βοηθούς τους και ρώτησε τι είχε συμβεί. Είπε με έντονο ύφος, «Ποιος ήταν τόσο ανόητος, ώστε έβαλε αυτά τα επιθετικά πτηνά όλα μαζί στο ίδιο κοτέτσι;». Ο υπηρέτης είπε με ταπεινό ύφος, «Εγώ το έκανα, κύριε». Το αφεντικό απαίτησε να μάθει: «Γιατί έκανες κάτι τόσο ανόητο;». Και ο υπάλληλος απάντησε, «Απλά σκέφτηκα ότι ως τώρα όλα τα πτηνά θα ήξεραν ότι είναι σύμμαχοι». Όμως, φυσικά, τα πτηνά ήταν τόσο ανόητα ώστε δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν τον αληθινό εχθρό .

Δυστυχώς κάποιες φορές, και εμείς στην εκκλησία συμπεριφερόμαστε με έναν τόσο ανόητο τρόπο. Συχνά ξεχνάμε ποιος είναι ο αληθινός εχθρός. Ο εχθρός δεν είναι κάποια ομάδα Βαπτιστών ή Πρεσβυτεριανών. Ο αληθινός εχθρός είναι η δύναμη του σκότους, η οποία κρατά τους ανθρώπους δέσμους της πλάνης και της αμαρτίας. Χρειάζεται να εγκαταλείψουμε τις αυτό-καταστροφικές διαμάχες και να αρχίσουμε να εργαζόμαστε όλοι μαζί για το κοινό καλό της βασιλείας του Θεού. Διότι, εάν ξεσκίζουμε και καταβροχθίζουμε ο ένας τον άλλον, σύντομα θα αφανιστούμε όλοι μαζί. Μια μέρα θα βρούμε την εκκλησία γεμάτη αίματα και διαλυμένη και όλος ο κόσμος θα πει, «Κοιτάξτε, αυτός είναι ο Χριστιανισμός!» .

Είναι τραγικό ότι πολύ μεγάλο μέρος της ιστορίας της εκκλησίας έχει αφιερωθεί στο κατασπάραγμα και τον αφανισμό μεταξύ των πιστών. Είμαστε υπερβολικά απασχολημένοι με το να δίνουμε ταμπέλες άδικα και να μειώνουμε εκείνους που ανήκουν σε άλλες συναθροίσεις, αλλά τίποτε δεν θα μπορούσε να είναι πιο αντιπαραγωγικό για την πρόοδο της βασιλείας του Θεού, απ' ότι αυτή η συμπεριφορά.

Ως ελεύθεροι άντρες και γυναίκες εν Χριστώ, χρειάζεται να περπατάμε εν Πνεύματι - με το Πνεύμα της αγάπης, της συγχώρεσης, της καλοσύνης. Πρέπει να κοιτάζουμε προς τον Κύριο για την χάρη Του και την ενδυνάμωση Του. Αυτό δεν είναι επιλογή για μας. Πού αλλού μπορούμε να βρούμε τη δύναμη που χρειάζεται, ώστε να τρέξουμε ενάντια σ' αυτή

την καταστροφική παλίρροια και να επικεντρωθούμε σε αυτά που είναι καλά και άξια επαίνου στους άλλους, ακόμη και σ' εκείνους με τους οποίους διαφωνούμε;

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Μαζί με την ελευθερία έρχεται μια μεγάλη ευθύνη. Πάντα! Κάποιος κάποτε είπε, «Το τίμημα της ελευθερίας είναι η αιώνια επαγρύπνηση». Πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα για να διατηρήσουμε την ελευθερία μας, διότι είναι πολύ εύκολο να την χάσουμε.

Μην παραπλανάστε ώστε να χρησιμοποιήσετε λανθασμένα την ελευθερία σας, με σκοπό να ικανοποιήσετε τη σάρκα. Πράγματι, είμαστε ελεύθεροι εν Χριστώ να συμπεριφερθούμε όπως επιλέγουμε. Και πράγματι, ενώ ο Θεός μπορεί να μην καταδικάζει την ψυχή μας στην κόλαση εξαιτίας κάποιας αμφισβητήσιμης ενέργειας, όμως αναρωτηθείτε, «Μήπως αυτό με καθυστερεί; Μήπως με εμποδίζει από το να προοδεύσω και να φτάσω στο στόχο;».

Ο κύριος στόχος και η κύρια επιθυμία της ζωής μου πρέπει να είναι εν Χριστώ, αποκλειστικά εν Χριστώ. Ο Παύλος είπε, «Δεν ξέρετε ότι, αυτοί που τρέχουν μέσα στο στάδιο, όλοι μιν τρέχουν, ένας όμως παίρνει το βραβείο; Έτσι να τρέχετε, ώστε να το πάρετε» (Α Κορινθίους 9:24).

Εγώ σκοπεύω να «τρέχω προς τον σκοπό, για το βραβείο της άνω κλήσης τού Θεού εν Χριστώ Ιησού» (Φιλιππησίους 3:14). «Κι εμείς, λοιπόν, καθώς είμαστε περικυκλωμένοι από ένα τόσο μεγάλο σύννεφο μαρτύρων, ας απορρίψουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει, και ας τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα που είναι μπροστά μας. Αποβλέποντας στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης, ο οποίος, εξαιτίας της χαράς που ήταν μπροστά του, υπέφερε σταυρό, καταφρονώντας τη ντροπή, και κάθησε στα δεξιά τού θρόνου τού Θεού» (Εβραίους 12:1-2).

Δεν θέλω τίποτα να με καθυστερήσει. Δεν θέλω τίποτα να εμποδίσει την πρόοδο μου. Κάποιος μπορεί να μου πει, «Όμως, Τσακ, δεν είναι κακό να το κάνεις αυτό. Ένας Χριστιανός μπορεί να το κάνει». Σίγουρα μπορεί. Όμως μπορεί επίσης να εμποδίσει την πρόοδο του και την πορεία του προς

τον στόχο! «Όλα είναι στην εξουσία μου, όμως όλα δεν συμφέρουν.....» (Α Κορινθίους 6:12). Κάποια πράγματα, που είναι στην εξουσία μου, με γκρεμίζουν και βλάπτουν τη σχέση μου με τον Χριστό. «.....όλα είναι στην εξουσία μου, αλλά εγώ δεν θα εξουσιαστώ από τίποτε» (εδάφιο 12).

Εάν θέλω να παραμείνω ελεύθερος, θα πρέπει να προσέξω ώστε να μην χρησιμοποιώ την ελευθερία μου με σκοπό να κυνηγήσω οτιδήποτε θα μπορούσε να με φέρει ξανά κάτω από την κυριαρχία του. Από τη στιγμή που έχω υποκύψει στην ισχύ του, δεν είμαι πια ελεύθερος. Εάν θέλω να βιώσω την ελευθερία μου μέσα σε δραστηριότητες που με καταλαμβάνουν και δεν με αφήνουν να απαγκιστρωθώ, τότε δεν είμαι πια ελεύθερος. Έχω φερθεί αρκετά ανόητος ώστε να χρησιμοποιώ την ελευθερία μου με λάθος τρόπους και έχω οδηγήσει τον εαυτό μου ξανά σε δεσμά. Και αυτός δεν είναι ένας καλός τρόπος ζωής.

Ευχαριστούμε το Θεό, όμως, διότι έχουμε λάβει ελευθερία εν Χριστώ! Ευχαριστούμε τον Θεό, διότι έχουμε λάβει τα εφόδια ώστε να διατηρήσουμε αυτή την ελευθερία! Τα απλά λόγια δεν μπορούν να εκφράσουν τί σημαίνει το να είναι κανείς αληθινά ελεύθερος.

Μακάρι ο Κύριος να μας βοηθήσει να αγαπάμε ελεύθερα, να υπηρετούμε ελεύθερα, να επιζητούμε ελεύθερα το καλύτερο συμφέρον των άλλων ανθρώπων. Διότι τότε, επιτέλους, θα μπορέσουμε να απολαύσουμε πλήρως την ασύγκριτη χαρά της παρουσίας στην ελευθερία της θαυμαστής χάρης του Θεού.

ΔΕΝ ΘΑ ΒΓΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ;

Πολλοί άνθρωποι έχουν τον μεγάλο, αβάσιμο φόβο ότι η χάρη του Θεού θα τους οδηγήσει σε μια ζωή αμαρτίας. Φοβούνται πως εάν οι πιστοί συνειδητοποιήσουν ότι ο Θεός δεν τους κρίνει από τα έργα αλλά από την πίστη τους στον Χριστό, τότε θα ξεφύγουν από κάθε έλεγχο. Συχνά μου λένε, «Μα, Τσακ, αν ανοίξει μια τέτοια πόρτα, οι άνθρωποι θα αρχίσουν να κάνουν ένα σωρό πονηρά και απαίσια πράγματα και θα τα δικαιολογούν λέγοντας, “Η Χάρη του Θεού καλύπτει όλα όσα κάνω”».

Αυτή η ένσταση δεν είναι κάτι καινούργιο. Το κήρυγμα του Παύλου ανάμεσα στους Εθνικούς, σχετικά με το ευαγγέλιο της χάρης, προκάλεσε άμεσες διαμαρτυρίες από τους Ιουδαίους. Νόμιζαν πως εάν λάμβαναν μια τόσο μεγάλη ελευθερία, οι Εθνικοί θα τρελαινόntonτουσαν. Ο Πέτρος, επίσης, μπορούσε να δει τους κινδύνους από μια παρερμηνεία του ευαγγελίου που κήρυττε ο Παύλος, και γι' αυτό ανέφερε στην επιστολή του, *«Και θεωρείτε σωτηρία τη μακροθυμία τού Κυρίου μας· όπως σας έγραψε και ο αγαπητός μας αδελφός Παύλος, σύμφωνα με τη σοφία που του δόθηκε, καθώς και σε όλες τις επιστολές του, μιλώντας γι' αυτά μέσα σ' αυτές· ανάμεσα στα οποία είναι και μερικά δυσνόητα, τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλώνουν, όπως και τις υπόλοιπες γραφές, για τη δική τους απώλεια»* (1 Β Πέτρου 3:15-16).

Δυστυχώς, υπάρχουν πάντα εκείνοι που διαστρεβλώνουν το Λόγο του Θεού και αλλάζουν το περιεχόμενό του, οδηγώντας τους εαυτούς τους στην καταστροφή. Χρησιμοποιούν το ευαγγέλιο του Παύλου ως δικαιολογία για τη ταραχώδη, αμαρτωλή ζωή που διάγουν. Όμως, το ευαγγέλιο δεν μπορεί ποτέ να κατανοηθεί αληθινά μ' αυτό τον τρόπο.

ΕΙΣΤΕ ΝΕΚΡΟΙ!

Στο Ρωμαίους 5, ο Παύλος αναλύει τη σχέση μας με τον Θεό μέσω της χάρης με δυνατούς, ένδοξους όρους. Στο εδάφιο 20 δηλώνει, *«Και όπου περίσσευσε η αμαρτία, υπερπερίσσευσε η χάρη»*. Στο πρώτο εδάφιο του επόμενο κεφαλαίου υποθέτει ότι κάποιοι άνθρωποι λένε, *«Εντάξει, λοιπόν, ας πάμε να κάνουμε πολλές αμαρτίες ώστε να έρθει η χάρη με ακόμη περισσότερη αφθονία. Η άφθονη χάρη του Θεού είναι υπέροχη. Ας της δώσουμε την ευκαιρία να φανερωθεί με αληθινή αφθονία»*. Ο Παύλος απαντάει σ' αυτό, *«Μη γένοιτο· εμείς που πεθάναμε ως προς την αμαρτία, πώς θα ζήσουμε πλέον μέσα σ' αυτή;»*. Η απάντησή του περιέχει ένα σημαντικό στοιχείο-κλειδί για την Χριστιανική πορεία και εμπειρία.

Ας υποθέσουμε ότι με πιάνουν να ληστεύω μια τράπεζα. Με στέλνουν στη φυλακή και με οδηγούν σε δίκη. Μετά από πολλές εβδομάδες, το σώμα ενόρκων βγάζει την ετυμηγορία: *«Τον κρίνουμε ένοχο»*. Ο δικαστής μετά ορίζει την ημερομηνία, κατά την οποία θα ανακοινωθεί η ποινή μου. Με περιμένει από πέντε χρόνια έως ισόβια κάθειρξη, διότι χρησιμοποίησα

όπλο και οι σφαίρες τρύπησαν το ταβάνι και τρομοκράτησαν τους ταμίες της τράπεζας. Τελικά, έρχεται η μέρα κατά την οποία πρέπει να εμφανιστώ μπροστά στον δικαστή για να ακούσω την ποινή μου.

Ο νόμος έχει κάνει τη δουλειά του. Έχει συλλάβει και έχει καταδικάσει τον ένοχο. Πηγαίνω στο δικαστήριο και ο δικαστής λέει, «Παρακαλώ, ο κατηγορούμενος να σταθεί όρθιος». Πράγματι, στέκομαι όρθιος και εκείνος μου λέει, «Το δικαστήριο σε κηρύσσει ένοχο και η ποινή σου είναι από πέντε χρόνια έως ισόβια κάθειρξη σε δημόσια φυλακή». Τα νέα είναι τόσο άσχημα, ώστε παθαίνω καρδιακή προσβολή και πεθαίνω επί τόπου. Άραγε, το δικαστήριο κρατάει το άψυχο σώμα μου στην φυλακή γι' αυτά τα πέντε χρόνια; Όχι. Ο θάνατός μου αυτομάτως με καθιστά ελεύθερο από την καταδίκη του νόμου. Η ποινή μου δεν έχει πια καμία ισχύ πάνω στη ζωή μου, διότι είμαι νεκρός.

Ακριβώς αυτή είναι η ουσία, την οποία θέλει να τονίσει ο Παύλος σχετικά με όλους όσους, μέσω πίστης στον Ιησού Χριστό, έχουν δικαιωθεί ενώπιον του Θεού και ζουν τώρα μέσα στην ένδοξη χάρη Του. Δεν ζούμε πια σύμφωνα με τη σάρκα, καθώς ο παλιός εαυτός μας έχει πεθάνει. Ο νόμος μας είχε καταδικάσει σε θάνατο. Οι απαιτήσεις του νόμου εκπληρώθηκαν, όταν σταυρωθήκαμε μαζί με τον Χριστό. Ο παλιός εαυτός μας σταυρώθηκε. Έτσι λοιπόν, εφόσον ο παλιός εαυτός μας είναι νεκρός, πώς μπορούμε να ζούμε ακόμη μέσα στην αμαρτία; Έχουμε πεθάνει ως προς αυτό τον παλιό τρόπο ζωής.

Ο Παύλος γράφει, «Μαζί με τον Χριστό έχω συσταυρωθεί· ζω δε όχι πλέον εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα σε μένα» (Γαλάτες 2:20). Δεν ζούμε πια μια παλιά, σαρκική ζωή. Οι εγωκεντρικές μέρες μας τελείωσαν. Δεν ζούμε πια σύμφωνα με τη σάρκα. Είμαστε τώρα ελεύθεροι από το νόμο, από την αμαρτωλή φύση μας και από την τρομερή ενοχή, διότι ο παλιός, ένοχος εαυτός μας σταυρώθηκε μαζί με τον Ιησού Χριστό. Τώρα πια περπατάμε μαζί με τον Θεό, μέσω της πίστης μας στον Ιησού.

ΕΦΟΣΟΝ ΕΙΣΤΕ ΝΕΚΡΟΙ, ΦΕΡΘΕΙΤΕ ΑΝΑΛΟΓΑ

Το είδος της πίστης που μου δίνει μια δίκαιη θέση ενώπιον του Θεού, είναι το είδος εκείνο που φανερώνεται μέσα από τα έργα του Θεού. Εάν

εξακολουθώ να ζω στη βρωμιά και την διαφθορά της παλιάς μου σάρκας - χρησιμοποιώντας τη χάρη του Θεού ως μανδύα για να σκεπάσω τον λάγνο τρόπο ζωής μου - τότε απλώς εξαπατώ τον εαυτό μου. Δεν είμαι αληθινά παιδί Θεού. Ο Ιάκωβος στο 2:26 μας λέει, «Επειδή, όπως το σώμα χωρίς πνεύμα είναι νεκρό, έτσι και η πίστη χωρίς τα έργα είναι νεκρή».

Ένας άνθρωπος που έχει γεννηθεί δια του Πνεύματος του Θεού, θα φανερώνει αυτή την αλήθεια στον τρόπο ζωής του. Ο Ιησούς είπε, «Γιατί με αποκαλείτε: Κύριε, Κύριε, και δεν κάνετε όσα λέω; Καθénας που έρχεται σε μένα, και ακούει τα λόγια μου, και τα κάνει, θα σας δείξω με ποιον είναι όμοιος· Είναι όμοιος με άνθρωπον, που κτίζει ένα σπίτι, ο οποίος έσκαψε και βάθυνε, και έβαλε θεμέλιο επάνω στην πέτρα· και όταν έγινε πλημμύρα, ο ποταμός έπεσε με ορμή επάνω σ' αυτό το σπίτι, και δεν μπόρεσε να το σαλεύσει· επειδή, ήταν θεμελιωμένο επάνω στην πέτρα. Όποιος, όμως, ακούσει και δεν κάνει, είναι όμοιος με άνθρωπον, που έκτισε το σπίτι επάνω στη γη χωρίς θεμέλιο· στο οποίο ο ποταμός έπεσε επάνω του με ορμή, κι αμέσως κατέρρευσε, και η κατάρρευση του σπιτιού εκείνου υπήρξε μεγάλη» (Λουκάς 6:46-49).

Επίσης, ο απόστολος Ιωάννης έγραψε, «Και με τούτο γνωρίζουμε ότι τον γνωρίσαμε, αν τηρούμε τις εντολές του. Εκείνος που λέει ότι: Τον γνώρισα, και δεν τηρεί τις εντολές του, είναι ψεύτης, και μέσα σ' αυτόν η αλήθεια δεν υπάρχει» (Α Ιωάννου 2:3-4).

Δύο φορές στην ίδια επιστολή προσθέτει ότι οποιοσδήποτε γεννηθεί εκ του Θεού δεν μπορεί να ζει στην αμαρτία (Α Ιωάννου 3:9, 5:18). Μην δυσαρεστείτε τη χάρη του Θεού. Πιστέψτε και εμπιστευτείτε τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα σας, πορευτείτε σ' αυτή τη νέα σχέση.

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΚΑΙ ΚΑΝΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ

Σ' αυτό το σημείο κάποιος μπορεί να ρωτήσει, «Και πάλι, εφόσον τα καλά μας έργα δεν μας σώζουν, τότε τί μας εμποδίζει από το να κάνουμε τη ζωή μας καπνίζοντας, γλεντώντας, συχνάζοντας σε βρώμικα μέρη;». Δεν είπε κανείς πως δεν μπορώ να τα κάνω όλα αυτά, απλώς δεν έχω πια την επιθυμία να τα κάνω. Η αγάπη του Χριστού με συγκρατεί, ώστε να ζω μια ζωή που Τον ευαρεστεί. Έχοντας δοκιμάσει την καλοσύνη της αγάπης Του,

δεν θέλω πια να περπατώ μακριά από Εκείνον. Θέλω να ελκύομαι όσο πιο κοντά Του γίνεται, διότι Τον αγαπώ και Εκείνος αγαπά εμένα. Δεν θέλω να μπλέξω σε οτιδήποτε μπορεί να φέρει ντροπή στο όνομα του Ιησού.

Κατά έναν ειρωνικό τρόπο, βιώνω μία πολύ καλύτερη ζωή μέσα στη χάρη σε σχέση με τη ζωή που έκανα μέσα στο νόμο. Κάτω από μια σχέση νόμου περπατώ πάντα στην κόψη του ξυραφιού. Πάντα προσπαθώ να προσδιορίσω εάν κάποιες πράξεις μου είναι σωστές ή λανθασμένες. Πάντα ψάχνω τρόπους για να ξεφύγω. Εκλογικεύω και δικαιολογώ όλα αυτά που κάνω. Ζω μέσα στα όρια του νόμιμου, αλλά και κάτι τις παραπάνω.

Μια σχέση αγάπης με τον Θεό διαφέρει πολύ από αυτό. Δεν αναρωτιέμαι πια αν κάτι είναι σωστό ή λάθος. Αντιθέτως, βρίσκω τον εαυτό μου να ρωτάει, «Αυτό που κάνω, ευαρεστεί τον Πατέρα μου; Τον αγαπώ και θέλω να Τον ευαρεστήσω. Εκείνος με αγαπάει τόσο πολύ, ώστε δεν θέλω να Τον πληγώσω. Άραγε, ο Πατέρας μου θα ήταν ευχαριστημένος εάν το έκανα αυτό;». Κάποιες φορές, ακόμη κι αν ο νόμος σιωπά, η καρδιά μου λέει πως ο Θεός θα ήταν θλιμμένος εάν αποφάσιζα να κάνω αυτό που σκέφτομαι.

Μια σχέση αγάπης είναι αυτό που ο Θεός επιζητά από κάθε άνθρωπο. Δεν θέλει να μας δέσει με κάποιο νόμο. Θέλει να μας ελκύσει κοντά Του μέσω της αγάπης Του. Αυτό είναι το ευαγγέλιο της χάρις του Θεού, η δικαιοσύνη που έχει προσδώσει ο Θεός σε μας για να μας ξεχωρίσει από το νόμο.

Πολλοί άνθρωποι αδυνατούν να κατανοήσουν ότι η αγάπη είναι το μόνο αληθινό κίνητρο για την καλοσύνη. Ο φόβος δεν μπορεί ποτέ να είναι η κυρίαρχη, κινητήριο δύναμη στη ζωή ενός Χριστιανού. Εάν είμαστε καλοί απλά επειδή φοβόμαστε να είμαστε μοχθηροί, τότε αυτό δεν είναι αληθινή δικαιοσύνη. Μπορούμε να έχουμε μια επιφυλακτική συμπεριφορά προς τα έξω, ως κάλυμμα για κάθε είδους άσχημα και διεστραμμένα κίνητρα. Εάν ο φόβος των συνεπειών είναι το μόνο πράγμα που μας κρατά υπό έλεγχο, τότε μπορεί να είμαστε απλά ένα παράδειγμα του κακού υπό περιορισμό. Αυτή δεν είναι αληθινή καλοσύνη. Η αληθινή καλοσύνη είναι πάντα και αποκλειστικά υποκινούμενη από την αγάπη. Εάν οι ηθικές επιλογές μας βασίζονται στην ένθερμη αγάπη και σε μια

επιθυμία να μείνουμε μακριά από όλα αυτά που θλίβουν την καρδιά του Θεού, τότε έχουμε ανακαλύψει το αληθινό κίνητρο της δικαιοσύνης.

Ο καρπός το Πνεύματος είναι αγάπη. Ένα από τα πιο έντονα χαρακτηριστικά της αγάπης είναι η καλοσύνη. Όταν έχουμε συνείδηση της αγάπης, βιώνουμε την απόλυτη χαρά. Όταν η αγάπη κυριεύει τη ζωή μας, βιώνουμε την ειρήνη. Η φανέρωση της αγάπης είναι πάντα η υπομονή και η καρτερικότητα. Ο χαρακτήρας της αγάπης είναι καλοσύνη και ευσπλαχνία. Η ουσία του ζητήματος είναι πως όταν το Πνεύμα παράγει τον καρπό Του στη ζωή μας, τότε η ανάγκη για δυσβάσταχτα εξωγενή κριτήρια, όπως ο νόμος, παύει να υπάρχει. *Ο νόμος εκπληρώνεται μέσω της αγάπης.* Έτσι λοιπόν, ανακαλύπτουμε κάτι υπέροχο: ότι μια δίκαιη ζωή δεν είναι πια βάρος σε μας αλλά χαρά, διότι έχουμε μια σχέση αγάπης με τον Ιησού.

ΕΝΑ ΕΠΙΜΟΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Είναι δυνατόν να γνωρίσουμε και να βιώσουμε τη χάρη του Θεού. Μπορούμε να ζούμε μέσα στη χαρά και την ειρήνη της δικαίωσης διαπίστεως στον Ιησού Χριστό και στην απόλυτη βεβαιότητα της δίκαιης θέσης μας ενώπιον του Θεού, εν Χριστώ. Αυτή η βεβαιότητα έρχεται μέσω της γνώσης ότι σταυρωθήκαμε μαζί με τον Χριστό. Η ζωή, στην οποία κάποτε κυριαρχούσε η σάρκα, έχει πεθάνει και τώρα ζω μια νέα ζωή στην οποία κυριαρχεί το Πνεύμα του Ιησού Χριστού. Έχω μια νέα φύση, τη φύση του Ιησού Χριστού. *«Γι' αυτό, αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι καινούργιο κτίσμα· τα αρχαία πέρασαν, δέστε, τα πάντα έγιναν καινούργια»* (Β Κορινθίους 5:17). Πρόκειται για μια θαυμαστή, απελευθερωτική αλήθεια.

Όμως και πάλι έχω ένα πρόβλημα. Εξακολουθώ να ζω μέσα σ' αυτό το σώμα, και όσο βρίσκομαι σ' αυτή την κατάσταση είμαι έρμαιο των ισχυρών δυνάμεων των σαρκικών επιθυμιών μου. Επομένως, εξελίσσεται μια μάχη μέσα μου. Η σάρκα παίρνει τα όπλα και αρχίζει να ρίχνει πυρ. Η σάρκα μου - ο παλιός εαυτός μου - έχει πεθάνει, αλλά φαίνεται ότι θα πρέπει να συνεχίσω να κουβαλάω το παλιό σαρκίο μαζί μου.

Είναι πολύ σημαντικό να θυμόμαστε ότι οι Γραφές κάνουν ένα σημαντικό διαχωρισμό: το πνεύμα μου έχει λυτρωθεί, αλλά όχι και το σώμα μου. Αυτό δημιουργεί μια τρομερή διαμάχη. Ο Παύλος διακήρυξε στην

Επιστολή προς Ρωμαίους: *«Επειδή, ξέρουμε καλά ότι ολόκληρη η κτίση συστενάζει, και συμπάσχει με ωδίνες, μέχρι και τώρα. Και όχι μονάχα αυτή, αλλά και εμείς οι ίδιοι που έχουμε την απαρχή του Πνεύματος, και εμείς οι ίδιοι στενάζουμε μέσα μας, περιμένοντας την υιοθεσία, την απολύτρωση του σώματός μας»* (Ρωμαίους 8:22-23).

Πόσο συχνά στενάζω και κλαίω μπροστά στον Θεό, εξαιτίας της αδυναμίας της σάρκας μου! Αφότου ο Ιησούς είχε προσευχηθεί στον Κήπο της Γεσθημανή, πήγε στους μαθητές Του και τους βρήκε να κοιμούνται. Είπε στον Πέτρο, *«Σίμωνα, κοιμάσαι; Δεν μόρεσες μία ώρα να αγρυπνήσεις; Αγρυπνεείτε, και προσεύχεστε, για να μη μπίτε σε πειρασμό· το μεν πνεύμα είναι πρόθυμο, η σάρκα όμως είναι ασθενής»* (Μάρκος 14:37-38). Ποτέ δεν έχουν ειπωθεί πιο αληθινά λόγια από αυτά. Το πνεύμα μου πράγματι είναι πρόθυμο, όμως η σάρκα αδύναμη. Στενάζω, ταλαιπωριέμαι και λέω, *«Ω Θεέ μου, επιτάχυνε αυτή την ημέρα, κατά την οποία θα με λυτρώσεις από αυτό το σώμα της διαφθοράς!»*. Αγωνιώ να απαγκιστρωθώ από αυτό το παλιό σαρκίο.

Μια μέρα όλοι θα λυτρωθούμε από την πεσμένη φύση μας. Οι Γραφές λένε, *«Επειδή, πρέπει τούτο το φθαρτό να ντυθεί αφθαρσία, και τούτο το θνητό να ντυθεί αθανασία. Όταν τούτο το φθαρτό ντυθεί αφθαρσία, και τούτο το θνητό ντυθεί αθανασία, τότε θα πραγματοποιηθεί ο λόγος, που είναι γραμμένος: «Καταβροχθίστηκε ο θάνατος με νίκη». «Θάνατε, πού είναι το κεντρί σου; Άδη, πού είναι η νίκη σου;»*. Το δε κεντρί τού θανάτου είναι η αμαρτία· και η δύναμη της αμαρτίας ο νόμος. Αλλά, ευχαριστία ανήκει στον Θεό, ο οποίος μάς δίνει τη νίκη διαμέσου τού Κυρίου μας *Ιησού Χριστού»* (1^η Α Κορινθίους 15:53-57).

Στο μεταξύ, δεν έχουν χαθεί όλα. Στην στιγμή της αδυναμίας μου, το Πνεύμα φέρνει έλεγχο και δύναμη, ο νους μου στρέφεται προς τον Κύριο. Εκζητώ την βοήθειά Του, τη δύναμή Του. Αρχίζω να βιώνω τον θρίαμβό Του. Έχω διαπιστώσει ότι πρέπει καθημερινά να βασίζομαι στη δύναμη και την ισχύ του Ιησού Χριστού, για να μπορέσω να ζήσω τη ζωή μου έτσι όπως Εκείνος επιθυμεί. Δεν υπάρχει χώρος όπου μπορώ να βάλω τη ζωή μου στη νεκρά και απλώς να προχωρώ μηχανικά. Τη στιγμή που θα το κάνω αυτό, η σάρκα αρχίζει να ενεργοποιείται και να λαμβάνει ισχύ και εξουσία. Πρέπει, λοιπόν, να κρατήσω τις ορέξεις μου περιορισμένες,

αλλιώς θα κυριαρχήσουν στη ζωή μου. Ο Παύλος έγραψε, «.....αλλά, *δαμάζω το σώμα μου και το δουλαγωγώ, μήπως, ενώ κήρυξα σε άλλους, εγώ γίνω αδόκιμος*» (‘Α Κορινθίους 9:27).

Εάν, όμως, αιφνιδιαστώ και βρεθώ άλλη μια φορά να πλησιάζω προς τη σάρκα, μήπως αυτό σημαίνει ότι δεν είμαι πια σωσμένος; Μήπως πρέπει να αναγεννηθώ ξανά; Όχι! Εξακολουθώ να πιστεύω στον Ιησού Χριστό. Εξακολουθώ να αγαπώ τον Κύριο και η πίστη μου αποδίδει δικαιοσύνη. Ακριβώς εξαιτίας της πίστης μου και της νέας ζωής μου εν Χριστώ, η σάρκα δεν μπορεί πια να κυριαρχήσει πάνω μου.

Αν και μπορεί κάποιες φορές να πέφτω σε λάκκο, δεν μπορώ να μείνω εκεί. Ο Θεός δεν θα με αφήσει να παραμείνω σε αυτή την κατάσταση. Δεν θα με αφήσει να τη γλυτώσω έστω με κάποια από αυτά που μπορεί να μου αρέσουν, τα οποία και όλοι οι άλλοι κάνουν. Εκείνοι μπορεί να τα κάνουν και να τη γλυτώνουν, όμως εγώ δεν θα τη γλυτώσω: Ο Θεός θα φροντίσει γι’ αυτό! Εάν προσπαθήσω να ακολουθήσω τους τρόπους του κόσμου και να κάνω όλα αυτά που κάνουν οι λάτρεις της καλής ζωής, τότε θα αποτύχω, θα τα μισήσω ή θα βρω τον μπελά μου. Επειδή ο Θεός μας αγαπάει και είμαστε τα παιδιά Του, δεν μπορούμε να τη γλυτώνουμε με την αμαρτία έτσι όπως κάνει όλος ο κόσμος.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ, ΑΡΑΓΕ, ΚΡΙΤΗΡΙΑ;

Κάποιος μπορεί και πάλι να αναρωτιέται, «*Αν, λοιπόν, ζούμε μέσα στη χάρη, δεν μπορούμε απλώς να αγνοήσουμε τα κριτήρια του Θεού σχετικά με την προσωπική μας συμπεριφορά;*». Σε καμία περίπτωση! Μέσα σ’ αυτή τη νέα σχέση, έχουμε λάβει τη δυναμική της ισχύος του Θεού και την συνεχή παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα μας. Εν Χριστώ λαμβάνουμε μια νέα φύση, η οποία λαχταρά να ζήσει αρμονικά με την αγάπη και την αγιότητα του Θεού. Μέσω της δύναμης του Αγίου Πνεύματος, δεν χρειάζεται πια να στενάζουμε και να δίνουμε μάχη ώστε να κάνουμε το σωστό. Ακριβώς αυτό εννοούσε ο Ιωάννης όταν έγραφε, «*Επειδή, αυτή είναι η αγάπη τού Θεού, στο να τηρούμε τις εντολές του· και οι εντολές του δεν είναι βαριές*» (‘Α Ιωάννου 5:3).

Η παρουσία του Θεού μέσα μας, μας ενδυναμώνει ώστε να διαλέγουμε αυτό που είναι το σωστό και να μένουμε μακριά από το πονηρό.

Εκείνοι που έχουν διαβάσει κλασικά έργα μάλλον γνωρίζουν την ιστορία του Οδυσσέα (**Ulysses** στην Ρωμαϊκή μυθολογία). Στη διάρκεια των πολλών ταξιδιών του, αυτός ο αρχαίος λάτρης της περιπέτειας άκουγε ιστορίες σχετικά με το νησί των σειρήνων - θανάσιμες πλανεύτρες που έπαιζαν τόσο όμορφη μουσική ώστε όποιος ναυτικός περνούσε από εκεί, έριχνε το πλοίο του πάνω στην ακτή και τα βράχια το κατέστρεφαν. Κανείς ποτέ δεν έζησε, έχοντας ακούσει το τραγούδι τους. Αυτό έμοιαζε με μια πρόκληση αρκετά αξιόλογη για ένα τολμηρό άντρα, σαν τον Οδυσσέα. Έτσι αποφάσισε να γίνει ο πρώτος που θα άκουγε αυτή τη μουσική και θα επιζούσε.

Για να μπορέσει να πραγματοποιήσει το στόχο του, ο Οδυσσέας έβαλε κεριά στα αυτιά των μελών του πληρώματός του και τους έδωσε εντολή να τον δέσουν στα κατάρτια του πλοίου. Καθώς κωπηλατούσαν δίπλα από το νησί των σειρήνων, άρχισε να ακούγεται αυτή η σαγηνευτική μουσική. Ο Οδυσσέας άρχισε να αντιστέκεται στα σχοινιά που τον έδεσαν, πολεμώντας να ελευθερωθεί για να κολυπήσει ως την ακτή. Έριχνε κατάρτες προς τους ναύτες του ώστε να στρέψουν το πλοίο προς την ακτή, αλλά το κεριά στα αυτιά τους εμπόδιζε από το να ακούσουν τις κραυγές του. Ο Οδυσσέας συνέχισε να μάχεται ενάντια στα δεσμά του μέχρι που το πλοίο απομακρύνθηκε αρκετά ώστε να είναι πια ασφαλές. Ο Οδυσσέας είχε ακούσει το τραγούδι των σειρήνων και είχε ζήσει - κι όμως, για την υπόλοιπη ζωή του τον κυνηγούσε αυτή η ανάμνηση της σαγηνευτικής μουσικής.

Η ελληνική μυθολογία, επίσης, μας λέει για ένα άλλο πλοίο που πέρασε από αυτό το νησί και οι άνθρωποι επέζησαν. Καθώς το πλήρωμα ελκυόταν από αυτή την θανάσιμη μελωδία προς την ολοκληρωτική καταστροφή, ένας χαρισματικός άντρας του πληρώματος με το όνομα Ορφέας πήρε μια λύρα και άρχισε να παίζει. Η μουσική του Ορφέα ήταν τόσο καλύτερη από εκείνη των σειρήνων, ώστε οι άντρες απομακρύνθηκαν από τα βράχια και, έπλευσαν προς έναν ασφαλή τόπο, μαγεμένοι από αυτή τη νέα, υπέροχη μελωδία που τους χάρισε ζωή.

Όταν αντιμετωπίζουμε την έλξη του πειρασμού, οι περισσότεροι μπορούμε να καταλάβουμε πώς ένιωθαν ο Οδυσσέας και ο Ορφέας. Για κάποιους, το τραγούδι των σειρήνων του κόσμου είναι ένα ακαταμάχητο θέλημα. Βρίσκονται δέσμιοι του νόμου, κι όμως παλεύουν ενάντια στους κανόνες καθώς ξεμυαλίζονται από την ισχύ της σάρκας. Η μόνη τους ελπίδα είναι αυτός ο νόμος που τους περιορίζει.

Όμως υπάρχουν κάποιοι άλλοι που έχουν ακούσει ένα νέο τραγούδι - τη μουσική του ουρανού μέσα στην καρδιά τους. Ανακαλύπτουν ότι η αγάπη του Ιησού Χριστού είναι τόσο δυνατή και χορταστική ώστε, αν και ο κόσμος είναι ακόμη θελκτικός, εκείνοι με χαρά τον εγκαταλείπουν για να ελκυσθούν με δύναμη προς την υπέροχη παρουσία του Θεού. Δεν χρειάζεται πια να είναι δεμένοι ή περιορισμένοι. Δεν παλεύουν ενάντια σε περιοριστικά σχοινιά. Έχουν ανακαλύψει τη δόξα της πορείας με τον Θεό, σε μια πολύ προσωπική και στενή σχέση.

Η χαρά μιας τέτοιας ενότητας εν Χριστώ υπερκαλύπτει οτιδήποτε μπορεί να προσφέρουν ο κόσμος ή η σάρκα. Η γοητεία της αμαρτίας έχει χάσει την δύναμή της. Όσοι έχουν ανακαλύψει αυτού του είδους την πληρότητα, δεν χρειάζονται νόμους. Αντί να ακολουθούν δουλοπρεπώς έναν κανονισμό που λέει, «Μην σπάσεις το κεφάλι του διπλανού σου!», δεν έχουν καμία επιθυμία πια να κάνουν κάτι τέτοιο, διότι η καρδιά τους έχει αγγιχτεί από την αγάπη του Θεού. Θέλουν απλώς να δουν τον διπλανό τους αναγεννημένο!

Μόλις πριν λίγες μέρες είδα αυτή την πνευματική αρχή να τίθεται σε εφαρμογή. Καθώς οδηγούσα σε έναν δρόμο με κίνηση κοντά στην εκκλησία μας, ένα αυτοκίνητο μπήκε μπροστά μου ξαφνικά και με ανάγκασε να φρενάρω πολύ απότομα. Μια μικροκαμωμένη κυρία με γκρίζα μαλλιά ήταν η οδηγός. Δεν είδε εμένα ούτε αρκετούς άλλους, τους οποίους παραλίγο να χτυπήσει. Εάν οι άλλοι οδηγοί δεν είχαν δείξει ιδιαίτερη προσοχή, σίγουρα θα είχε συμβεί ένα τρομερό ατύχημα. Αυτή η ηλικιωμένη γυναίκα έκανε τόσες πολλές λανθασμένες κινήσεις, ώστε βρήκα τον εαυτό μου να προσεύχεται, «Κύριε, σε παρακαλώ βοήθησε αυτή την γυναίκα να φτάσει σπίτι της με ασφάλεια». Όσοι με γνωρίζουν, θα ομολογήσουν ότι αυτή η νοοτροπία ενδιαφέροντος στη συγκεκριμένη κατάσταση ήταν κάτι σαν θαύμα! Είναι ένδοξο να μπορούμε να βιώνουμε

τις αλλαγές που φέρνει η σχέση αγάπης που αναπτύσσουμε με τον Θεό, μέσω του Ιησού Χριστού.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΓΑΠΗ

Εξαιτίας του Χριστού μπορούμε να βιώσουμε αληθινή ενότητα με τον Θεό. Ο Θεός δεν είναι κοντά μας τη μια στιγμή και απόμακρος την επόμενη. Ακόμη κι αν αποτύχουμε, παρά το γεγονός ότι είμαστε ακόμη αδύναμοι σε τόσους τομείς, η δίκαιη θέση μας ενώπιον του Θεού δεν αλλάζει ανάλογα με τις δικές μας εναλλασσόμενες συμπεριφορές και διαθέσεις. Η σχέση μας με τον Θεό είναι σταθερή και ασφαλής, διότι δεν βασίζεται στην δική μας συμπεριφορά ή σε αυτό που είμαστε. Η σχέση μας βασίζεται στο έργο του Ιησού Χριστού για μας. Εκείνος πήρε τις αμαρτίες μας πάνω Του και πέθανε στη θέση μας, ώστε να κάνει την σωτηρία μας δια πίστεως πραγματικότητα. Μπορούμε να αφήσουμε πίσω μας τη νοοτροπία που λέει πως ο Θεός μας αγαπάει μόνο όταν είμαστε καλοί και μας απορρίπτει όταν είμαστε κακοί.

Τηλεφωνώ στην εγγονή μου αρκετά συχνά. Μου αρέσει να της μιλάω το πρωί και να τη ρωτάω πώς πάνε τα πράγματα. Κάποιες φορές εκείνη μου λέει, «Σήμερα είμαι γκρινιάρρα, παππού». Άραγε, την αγαπώ λιγότερο όταν μου λέει κάτι τέτοιο; Η ίδια γνωρίζει ότι είναι γκρινιάρρα εκείνη τη στιγμή. Όμως αυτό δεν αλλάζει την αγάπη μου για κείνη, ούτε στο ελάχιστο. Ούτε την αγαπώ περισσότερο, όποτε φέρεται σαν ένα γλυκό αγγελούδι. Απλώς την αγαπώ. Την αγαπώ όταν γκρινιάζει και την αγαπώ όταν είναι γλυκιά.

Ο Θεός μας βλέπει με τον ίδιο τρόπο. Όταν είμαστε γκρινιάρηδες, έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε, «Ο Θεός δεν με αγαπάει σήμερα. Ούτε εγώ αγαπώ τον εαυτό μου. Είμαι δυστυχημένος. Δεν θέλω κανένα κοντά μου». Επίσης, έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε ότι ο Θεός δεν μας αγαπάει, όταν αποτυγχάνουμε. Δεν είναι έτσι! Εάν η θέση μας ενώπιον του Θεού βασιζόταν στην δική μας συμπεριφορά, τότε δεν θα ήταν εξαρχής απαραίτητο να πεθάνει ο Ιησούς Χριστός.

Όταν ο Ιησούς λογίζει την πίστη μας ως δικαιοσύνη, τότε μας χαρίζει μια όμορφη, σταθερή, γεμάτη αγάπη σχέση με τον εαυτό Του.

Απολαμβάνουμε μια σχέση, στην οποία Εκείνος μας λέει, «Έλα μέσα και κάθισε. Άφησέ Με να σε βοηθήσω, άφησέ Με να σε ενδυναμώσω».

Ο Θεός σας αγαπάει. Είστε τόσο πολύτιμοι στα μάτια Του, ώστε σας επέλεξε και σας κάλεσε να είστε δικοί Του αιωνίως. Γι' αυτό το λόγο, η χάρη του Θεού δεν οδηγεί σε ένα ξέφρενο τρόπο ζωής. Σαφώς υπάρχει πολύ μεγαλύτερη χαρά στη ζωή με τον Σωτήρα, παρά με την αμαρτία.

ΠΑΓΙΔΕΣ ΚΑΙ ΝΑΡΚΕΣ

Φαίνεται πως πάντα υπάρχουν εκείνοι που είναι έτοιμοι να εισέλθουν σε ξένα θερισμένα χωράφια, έτσι ώστε να μαζέψουν ένα τμήμα από τη σοδιά. Στον χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων της εκκλησίας μας συχνά πιάνουμε επ' αυτοφώρω ανθρώπους να μοιράζουν φυλλάδια, τα οποία προωθούν περίεργα δόγματα. Άλλες φορές, βλέπουμε ανθρώπους να στέκονται στον ιδιωτικό χώρο εισόδου του κτιρίου και να προσπαθούν να πείσουν τα μέλη της εκκλησίας για τις δογματικές τους απόψεις, καθώς εκείνοι εισέρχονται στον χώρο. Πάντα τους ρωτάμε, «Γιατί έρχεστε σε μια εκκλησία να μοιράσετε τα φυλλάδιά σας;». Εάν κάναμε κάποια ιδιαίτερη εκδήλωση και σχεδιάζαμε να μοιράσουμε φυλλάδια για να την προωθήσουμε, τότε θα στέλναμε τα παιδιά στην παραλία ή στα εμπορικά κέντρα - όχι σε μία άλλη εκκλησία! Γιατί να πάει κάποιος σε μια εκκλησία, με σκοπό να προσπαθήσει να προσελκύσει εκείνους που ήδη έχουν καθιερωθεί εκεί;

Εάν έχετε κάποιο ζωντανό δόγμα, το οποίο νιώθετε πως πρέπει και άλλοι άνθρωποι να κατανοήσουν και να πιστέψουν, αντί να προσπαθείτε να μας προσηλυτίσετε, γιατί δεν μας δίνετε το προνόμιο να δούμε από μόνοι μας πώς αυτή η αλήθεια έχει αλλάξει τη δική σας ζωή και την έχει κάνει όμοια με την εικόνα του Ιησού Χριστού; Αφήστε μας να δούμε αυτή την αλήθεια να φανερώνεται στην δική σας ζωή. Όταν δούμε την ένδοξη αφοσίωσή σας και το στενό σας περπάτημα με τον Κύριο, τότε θα σας ρωτήσουμε να μάθουμε τι συμβαίνει, επειδή θα έχετε κάτι που κι εμείς έχουμε ανάγκη.

Δυστυχώς, οι άνθρωποι ποτέ δεν ικανοποιούνται με κάτι τέτοιο. Είναι τραγικό το γεγονός ότι νιώθουν πως έχουν ένα θεϊκό κάλεσμα να κοροϊδέψουν το σώμα του Χριστού προς μία άλλη πεποίθηση. Γι' αυτό το

λόγο η Καινή Διαθήκη είναι γεμάτη προειδοποιήσεις και προτροπές ενάντια σε ψευδό-διδάσκλους και τις πονηρές, γοητευτικές μεθόδους τους.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΣΙΓΟΥΡΟΙ

Όλες οι αιρέσεις διαστρεβλώνουν το ευαγγέλιο του Χριστού. Συνήθως δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στα έργα και την δικαιοσύνη μέσω έργων. Αν ρωτήσετε κάποιον άνθρωπο που συμμετέχει σε κάποια από αυτές τις αιρέσεις εάν είναι αναγεννημένος, συχνά θα σας απαντήσει, «Αδελφέ μου, δεν θα ξέρεις μέχρι να πεθάνεις, διότι δεν ξέρεις ποια θα είναι τα τελευταία σου έργα». Δεν θα ήταν πολύ άσχημο να έπρεπε να περιμένουμε μέχρι εκείνη τη στιγμή για να μάθουμε;

Ο Θεός θέλει να είμαστε σίγουροι για την σωτηρία μας, και εφόσον βασιζόμαστε στον Ιησού Χριστό και το δικό Του έργο, μπορούμε να έχουμε αυτή την σιγουριά. Εάν η σωτηρία μας βασίζεται στα έργα, τότε η βεβαιότητα είναι κάτι που δεν μπορούμε να πλησιάσουμε. Εάν η σωτηρία μας βασίζεται στην πιστότητα μας προς ένα σύστημα ηθικών αξιών ή έργων, τότε δεν θα ξέρουμε ποιος θα είναι ο αιώνιος προορισμός μας μέχρι να πεθάνουμε - και τότε θα είναι πολύ αργά. Όμως, εάν η σωτηρία μας βασίζεται στην πίστη μας στον Ιησού Χριστό και μόνο στο δικό Του έργο, τότε μπορούμε να είμαστε σίγουροι.

Ξέρετε, εγώ δεν είμαι σίγουρος για τα δικά μου έργα. Δεν είμαι σίγουρος για την αυτό-δικαίωσή μου. Είμαι, όμως σίγουρος για το έργο του Ιησού και την δική Του δικαιοσύνη. Όπως λέει ένας ύμνος, «Η ελπίδα μου χτίζεται μόνο στο αίμα και την δικαιοσύνη του Ιησού. Δεν τολμώ να εμπιστευτώ οτιδήποτε άλλο, αλλά βασίζομαι πλήρως στο όνομα του Ιησού» (ελεύθερη μετάφραση). Ο Παύλος είναι τόσο πεπεισμένος σχετικά με αυτή την αλήθεια, ώστε γράφει, «Αλλά, και αν εμείς ή άγγελος από τον ουρανό κηρύττει σε σας ένα άλλο ευαγγέλιο, παρά εκείνο που σας κηρύξαμε, ας είναι ανάθεμα» (Γαλάτες 1:8).

Δυνατά λόγια! Ο Παύλος χρησιμοποιεί τον όρο *ανάθεμα*, που σημαίνει «καταραμένος στην βαθύτερη κόλαση». Ας υποθέσουμε ότι ένας άγγελος κάθεται απόψε στο κρεβάτι σας. Εσείς νιώθετε ανήσυχος, ξυπνάτε και

βλέπετε ένα πανύψηλο, λαμπερό πλάσμα να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού σας. Εάν σας πει, «Μην φοβάσαι! Έχω έρθει για να μοιραστώ μαζί σου κάποια καλά νέα. Είσαι ένα ιδιαίτερο πρόσωπο - ο Θεός σε έχει διαλέξει για να κάνεις ένα ιδιαίτερο έργο. Εάν το πάρεις απόφαση και κάνεις το έργο του Θεού, Εκείνος θα σε σώσει». Ποιο συμπέρασμα θα βγάζατε από όλο αυτό; Ένα πράγμα είναι σίγουρο: αυτός ο άγγελος δεν είναι από τον Θεό. Αφήστε τον να είναι καταραμένος.

Η Βίβλος διδάσκει πως ο δρόμος για την σωτηρία είναι πράγματι ένας στενός δρόμος. Τα λόγια του Παύλου δίνουν ένα θανατηφόρο χτύπημα σ' αυτό το γενικευμένο είδος θρησκείας που είναι τόσο δημοφιλής σήμερα και η οποία πρεσβεύει, «Πιστεύω πως ένα πρόσωπο, το οποίο κάνει αυτά που νιώθει πως είναι σωστά μέσα στην καρδιά του, θα γίνει αποδεκτό από τον Θεό». Όμως, ο Πέτρος μας λέει, *«Αυτός είναι η πέτρα, που εξουθενώθηκε από σας τους οικοδομούντες, η οποία έγινε ακρογωνιαία πέτρα. Και δεν υπάρχει διαμέσου κανενός άλλου η σωτηρία· επειδή, ούτε άλλο όνομα είναι δοσμένο κάτω από τον ουρανό ανάμεσα στους ανθρώπους, διαμέσου τού οποίου πρέπει να σωθούμε»* (Πράξεις 4:11-12).

Πολλοί άνθρωποι σήμερα θα απαντούσαν, «Μα, Πέτρο, είσαι πολύ στενόμυαλος. Θέλεις να μου πεις ότι ο Ιησούς είναι ο μόνος δρόμος; Αυτό είναι πολύ στενόμυαλο, Πέτρο. Δεν μπορώ να ακολουθήσω αυτό τον δρόμο». Εντάξει λοιπόν. Τότε θα παραμείνετε καταραμένοι. Εκείνοι θα πουν πάλι, «Αυτά που λες είναι πολύ σκληρά λόγια. Είναι πολύ στενόμυαλη άποψη. Σίγουρα ο Ιησούς είναι πιο ανοιχτόμυαλος από αυτό!». Ο ίδιος ο Ιησούς είπε, όμως, *«Εγώ είμαι ο δρόμος, και η αλήθεια, και η ζωή· κανένας δεν έρχεται στον Πατέρα, παρά μόνον διαμέσου εμού»* (Ιωάννης 14:6). Επίσης, ο Ιησούς είπε, *«Μπείτε μέσα από τη στενή πύλη· επειδή, πλατιά είναι η πύλη, και ευρύχωρος ο δρόμος που φέρνει στην απώλεια, και πολλοί είναι αυτοί που μπαίνουν μέσα απ' αυτή. Επειδή, στενή είναι η πύλη, και θλιμμένος ο δρόμος που φέρνει στη ζωή, και λίγοι είναι αυτοί που τη βρίσκουν»* (Ματθαίος 7:13-14).

Ο Παύλος είχε δίκιο από την αρχή. Ακόμη και σήμερα μπορούμε σχεδόν να τον ακούσουμε να ικετεύει τους Γαλάτες, «Κοιτάξτε, θα το πω ξανά. Εάν εγώ ή κάποιος άγγελος του ουρανού ή οποιοσδήποτε άνθρωπος έρθει και σας ασκήσει κάποιου τύπου κριτική - η οποία θα σας κάνει να βασιστείτε

στον εαυτό σας, στα δικά σας έργα, στην δική σας καλοσύνη, στην δική σας δικαιοσύνη, στην διατήρηση του νόμου, στην περιτομή, στην τήρηση κάποιου τελετουργικού, στην συμμετοχή σας σε κάποια ομάδα, στην πολύ μεγάλη προσφορά σας - τότε αφήστε τους να παραμείνουν καταραμένοι!». Γιατί ήταν τόσο απόλυτος ο Παύλος; Διότι ο Θεός μας έχει αποδεχτεί ακριβώς έτσι όπως είμαστε - καθώς θέτουμε την πίστη μας στο Υιό Του, τον Ιησού Χριστό. Με την πίστη μας σ' Εκείνον, ο Θεός μας καθάρισε από τις αμαρτίες και μας αποδέχτηκε. Ο Θεός επιθυμεί να μας απονεμίσει τον πλούτο και την πληρότητα της αγάπης Του - όχι επειδή το αξίζουμε, αλλά επειδή μας αγαπάει. Αυτό είναι το ευαγγέλιο της χάρης, εν Χριστώ Ιησού.

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ γιατί όλα τα δόγματα που διδάσκουν τα καλά έργα ως βάση για την σχέση μας με τον Θεό, μοιάζουν να κερδίζουν τόσο έδαφος στις ζωές των ανθρώπων; Ομολογώ πως εγώ έχω αναρωτηθεί.

Χωρίς αμφιβολία ο Παύλος αναρωτιόταν επίσης, και γι' αυτό είπε στους Γαλάτες, *«Θαυμάζω ότι τόσο γρήγορα μεταφέρεστε από εκείνον, που σας κάλεσε με τη χάρη του Ιησού Χριστού, σε άλλο ευαγγέλιο»* (Γαλάτες 1:6). Είναι αξιοπερίεργο ότι οι άνθρωποι μπορεί να εγκαταλείψουν τη χάρη του Θεού για να ακολουθήσουν κάποιο άλλο ευαγγέλιο - ειδικά όταν αυτό το «ευαγγέλιο» δεν είναι καθόλου καλά νέα!

Κάθε φορά που κάποιος λέει, «Είναι καλό να πιστεύουμε στον Ιησού Χριστό, αλλά χρειάζεται κάτι παραπάνω», να προσέχετε! Τη στιγμή που θα μου πείτε ότι πρέπει να είμαι δίκαιος και να αποδεικνύω την αγιότητά μου ενώπιον του Θεού, τότε δεν με φέρνετε στον Θεό. Αντιθέτως, με απομακρύνετε από Εκείνον. Εγώ δεν είμαι δίκαιος και δεν είμαι άγιος, ούτε υπάρχει κάποιος τρόπος για να γίνω, άρα αυτά που μου λέτε δεν είναι καλά νέα. Είναι το ακριβώς αντίθετο από καλά νέα. Είναι μια προκήρυξη θανάτου.

Ο Παύλος δεν μπορούσε να κατανοήσει το λόγο για τον οποίο κάποιος άνθρωπος θα ήθελε να αφήσει μια σχέση αγάπης με τον Θεό, με σκοπό να προσπαθήσει να κτίσει μια σχέση βασισμένη στα έργα, την περιτομή ή την διατήρηση του νόμου. Ο ίδιος έγραψε, *«.....αλλά, υπάρχουν μερικοί που*

σας ταράζουν, και θέλουν να μετατρέψουν το ευαγγέλιο του Χριστού» (Γαλάτες 1:7).

Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΟΠΛΟ

Προκαλεί εντύπωση πως οι άνθρωποι θα ήθελαν να αφήσουν το αληθινό ευαγγέλιο για να στραφούν σε κάτι πλαστό, όμως δεν είναι άγνωστο το πώς συχνά ψευδο-διδάσκαλοι στρατολογούν τους νέους μαθητές τους. Ο Παύλος τονίζει ότι μία κοινή τακτική είναι η ένθερμη έκφραση τρυφερότητας: *«Δείχνουν σε σας ζήλο, όχι όμως καλόν· αλλά, θέλουν να σας αποκλείσουν, για να έχετε εσείς ζήλο προς αυτούς» (Γαλάτες 4:17).*

Εκείνοι που έχουν παραπλανηθεί από αιρέσεις, αναφέρουν ότι υπήρξε ένας απίστευτος βομβαρδισμός αγάπης και προσοχής προς το πρόσωπό τους, όσο η αίρεση σκεφτόταν να τους εντάξει στο δυναμικό της. Από τη στιγμή που το άτομο αυτό αφοσιώνεται στην αίρεση, αυτός ο ζήλος μετατρέπεται από αγάπη σε πλύση εγκεφάλου. Αντί να καταπιέζεται από υπερβολική τρυφερότητα, ο νέος προσήλυτος υπόκειται σε επίπονη σωματική πειθαρχία και τελικά εξουθενώνονται σε σημείο υπερκόπωσης. Κάθε αίσθημα αυτοπεποίθησης εξαφανίζεται, και το άτομο αυτό μένει υπερβολικά εκτεθειμένο σε κάθε πνευματική διαστρέβλωση της αίρεσης.

Η αγάπη που τόσο γρήγορα φανερώθηκε στο ξεκίνημα, είναι ουσιαστικά μόνο ένα μέσο για να απομονωθεί το άτομο αυτό και να έρθει κάτω από δεσμό. Εάν κάποιος δεν συμφωνήσει με το πρόγραμμα, τότε η αγάπη πολύ γρήγορα τελειώνει και το άτομο αυτό βρίσκεται απομονωμένο και αποκομμένο. Εάν αποτύχει να συμμορφωθεί, τότε η «αγάπη» γρήγορα μετατρέπεται σε φανερή εχθρικότητα.

Στα πρώτα χρόνια διακονίας μου στην πόλη Tucson, είχα μια δυσάρεστη συνάντηση με μια αιρετική ομάδα, που λεγόταν «Ιησούς Μόνο». Αυτή η αίρεση διδάσκει ότι ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι απλώς τρεις διαφορετικοί όροι που περιγράφουν τον Ιησού. (Φυσικά, δυσκολεύονται πολύ να εξηγήσουν σε ποιον μιλούσε ο Ιησούς όταν προσευχήθηκε στον Πατέρα, ή ποιος μίλησε από τον ουρανό στη διάρκεια της βάπτισης του Ιησού. Μήπως η φωνή στον Ματθαίο 3:17, που είπε, *«Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο ευαρεστήθηκα»*, ήταν

απλώς η έξυπνη ατάκα ενός εγγαστρίμυθου;). Η αδυναμία αυτής της θέσης είναι προφανής, κι όμως οι ακόλουθοι της συγκεκριμένης πεποιθήσης λαχταρούν να γίνονται πειστικοί και να δημιουργούν κάθε είδους διαμάχες.

Δυστυχώς ορισμένες οικογένειες με επιρροή, από την εκκλησία μας, πίστεψαν αυτό το δόγμα. Σύντομα έγινα ο επόμενος στόχος τους σ' αυτό το σχέδιο προσηλυτισμού και άρχισαν να με πολιορκούν με ζήλο. Με πήγαιναν για φαγητό, μιλούσαν συνεχώς για το πόσο ικανός ήμουν και πόσο αγαπούσαν την εκκλησία.

Προσωπικά, πάντα μισούσα τις αντιπαραθέσεις σχετικά με την Αγία Γραφή. Συνήθως αφήνω τους άλλους να παραθέτουν τις λανθασμένες θέσεις τους χωρίς να προσπαθώ να τους ξεσκίσω. Έτσι λοιπόν, αυτοί οι άνθρωποι μου ανέφεραν εδάφια από τη Γραφή όπου ο Ιησούς έλεγε, «*Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα*» (Ιωάννης 10:30) και μετά εγώ έλεγα, «Αυτό είναι σωστό. Ακριβώς αυτό είπε ο Ιησούς». Κάθε φορά που ανέφεραν εδάφια, εγώ τους έλεγα, «Ναι, αυτό είναι σωστό». Απλά δεν διαφωνούσα μαζί τους.

Φυσικά, γνώριζα πολλά εδάφια που μπορούσαν να ξεκαθαρίσουν το ζήτημα, αλλά δεν έκανα καν τον κόπο να διαφωνήσω μ' αυτούς τους τύπους. Ο Ιησούς είπε, «*Έλα σε ειρήνη με τον αντίδικό σου γρήγορα, ενόσω είσαι μαζί του καθ' οδόν*» (Ματθαίος 5:25), και έτσι, λοιπόν, εγώ συμφωνούσα με τα εδάφια που εκείνοι ανέφεραν. Ενώ διαφωνούσα με τις πολύ περίεργες ερμηνείες τους, πάντα συμφωνούσα με το ίδιο το εδάφιο. Από τη στιγμή που δεν ερχόμουν σε αντιπαράθεση μαζί τους, εκείνοι νόμιζαν ότι με είχαν πείσει.

Μια μέρα προέβαλαν το δόγμα τους σε ένα μάθημα του Κυριακού σχολείου ενηλίκων. Όταν ο δάσκαλος με αποτελεσματικότητα ανέτρεψε όλες τις θέσεις τους, ορισμένοι προσπάθησαν να υποστηρίξουν ότι κι εγώ ήμουν μέλος της ομάδας τους. Ο δάσκαλος αμέσως με κάλεσε για να διευθετήσω το ζήτημα. Όταν είπα στην τάξη ότι πίστευα πως ο Θεός είναι ένας, αλλά ότι φανερώνεται στα ξεχωριστά πρόσωπα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, τότε η κλίκα της αίρεσης «Ιησούς Μόνο» εξοργίστηκε.

Την επόμενη μέρα με κάλεσαν στο τηλέφωνο και μου είπαν, «Θέλουμε να σε συναντήσουμε απόψε, στο σπίτι μας». Εκείνο το απόγευμα τους επισκέφτηκα και αυτοί απαίτησαν να μάθουν, «Ποια είναι αυτή η μεγάλη ιδέα που έχεις, ώστε να απορρίπτεις την αλήθεια; Πώς μπόρεσες να απαρνηθείς αυτά που πραγματικά πιστεύεις;». Εγώ τους απάντησα, «Δεν το έκανα αυτό. Δεν αρνήθηκα την αλήθεια, ούτε αρνούμαι αυτά που πιστεύω. Δήλωσα μπροστά στους μαθητές ακριβώς αυτά που πιστεύω. Δεν νομίζω πως ο Ιησούς εφάρμοζε φτηνά κόλπα εγγαστρίμουθου και δεν πιστεύω ότι προσπαθούσε να εξαπατήσει τον κόσμο όταν προσευχόταν στον Πατέρα. Πιστεύω ότι ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι ξεχωριστές προσωπικότητες, αν και υπάρχει μόνο ένας Θεός». Ακριβώς σε εκείνο το σημείο άρχισα να βλέπω το καταφανές τέλος της ιστορίας. «Αδελφέ μας», με απείλησαν, «ο Θεός μας έχει δώσει μια αποκάλυψη, και είχαμε ένα όραμα όπου εσύ μεταφερόσουν με ένα μαύρο φέρετρο, εκτός αν σταθείς μπροστά σε όλη την εκκλησία και πεις ότι εμείς έχουμε δίκιο!». Καθώς άκουγα έναν καταγισμό από τρομερές απειλές, άρχισα να αναρωτιέμαι, *«Τι απέγινε όλη εκείνη αγάπη που είχαν για μένα αυτοί οι άνθρωποι;»*.

Στο τέλος μου είπαν, «Σου δίνουμε διορία μέχρι το Σάββατο για να αποφασίσεις εάν θα παραδεχτείς το λάθος σου». Εγώ απάντησα, «Δεν χρειάζεται να περιμένω ως το Σάββατο. Μπορώ να σας πω αυτή τη στιγμή». Εκείνοι είπαν, «Μην πεις τίποτε άλλο. Απλά να προσεύχεσαι γι' αυτό το θέμα, αδελφέ, και εάν μέχρι το Σάββατο βράδυ δεν έχεις δώσει υπόσχεση ότι θα κάνεις αυτό που σου λέμε, τότε δεν θα επιστρέψουμε ποτέ ξανά στην εκκλησία σου». Όπως είναι φυσικό, ο ηγέτης αυτής της ομάδας είχε έντεκα παιδιά, από τα πενήντα τρία που πήγαιναν στο Κυριακό, και τα πήρε μαζί του όταν έφυγε. Αυτό με δυσκόλεψε αρκετά, από τη στιγμή που προσπαθούσα να αυξήσω το Κυριακό σχολείο.

Εκείνο το Σάββατο βράδυ έλαβα το τηλεφώνημα από τον αρχηγό τους. Μου είπε, «Λοιπόν, αδελφέ, τι αποφάσισες;». Του απάντησα, «Δεν έχω αλλάξει γνώμη ή σκεπτικό». Κι εκείνος είπε, «Εντάξει τότε, εμείς σε προειδοποιήσαμε», και αμέσως μου έκλεισε το τηλέφωνο. Ο άνθρωπος αυτός χάθηκε, και μαζί χάθηκαν και τα έντεκα παιδιά του.

Αυτός ο άντρας και η κλίκα του είχαν ζήλο ως προς την επίδειξη αγάπης, όσο εγώ ήμουν πιθανός προσήλυτος. Μετά όμως ανακάλυψαν ότι δεν επρόκειτο να υποκύψω στα δεσμά τους και στις πεποιθήσεις τους, και έτσι εγκατέλειψαν την εκκλησία και εμένα σαν να ήμασταν απλώς μια κακή συνήθεια.

Αυτή δεν ήταν αληθινή αγάπη, ήταν μόνο μια υποκριτική επίδειξη με σκοπό να με προσηλυτίσουν. Όπως είπε κάποτε ο Σαίξπηρ, «Η αγάπη δεν είναι αγάπη που αλλάζει, όταν βρίσκει αλλαγή». Όταν δεν προσηλυτίστηκα, φανερώθηκαν τα αληθινά τους συναισθήματα.

Αυτή είναι μια προσφιλής τακτική όλων των ψευδό-διδάσκαλων. Θα επιδείξουν μεγάλο ζήλο και ενδιαφέρον, για να μπορέσουν να προσηλυτίσουν κάποιο άτομο που συναντούν. Όμως εάν αυτό το άτομο δεν υποταχτεί στην πειθώ τους, τότε σύντομα θα το αποκλείσουν.

Οι άνθρωποι μπορεί να γίνουν πολύ πειστικοί και να μοιάζουν γεμάτοι αγάπη, τόσο συμπαθητικοί - αλλά μόνο επειδή επιθυμούν να σας κερδίσουν προς όφελος των πεποιθήσεών τους. Εάν δεν τα καταφέρουν, τότε πρέπει να προσέχετε! Σίγουρα θα σας αποδώσουν κάθε πιθανό χαρακτηρισμό και θα σας επιτεθούν με κρίση και καταδίκη. Αυτό δεν είναι το ευαγγέλιο της χάριτος!

ΜΗΝ ΣΚΟΝΤΑΨΕΤΕ

Είναι πάντα δύσκολο να βλέπουμε ανθρώπους να εγκαταλείπουν την αλήθεια για ένα ψέμα. Τους αγαπάμε και θέλουμε να τους γλυτώσουμε από τον πόνο που ξέρουμε ότι τους περιμένει, αλλά πραγματικά μπορούμε να κάνουμε πολύ λίγα. Ο Παύλος ήξερε καλά αυτό το συναίσθημα. Οι Γαλάτες 5:7 είναι ένα γλυκόπικρο εδάφιο που υπενθυμίζει τη σχέση του απόστολου με τους Γαλάτες. Γράφει ο ίδιος, *«Τρέχατε καλά· ποιος σας εμπόδισε στο να μη πείθεστε στην αλήθεια;»*.

Οι Γαλάτες προηγουμένως είχαν περπατήσει μέσα σε πολύ μεγάλη αγάπη για τον Θεό και αλλήλους, ώστε διακόνησαν τον Παύλο ανοιχτά και άδοξα σε μια εποχή που βίωνε ιδιαίτερες καταστάσεις. Είχαν ακόμη και τη θέληση να χάσουν τα μάτια τους για χάρη του. Όμως τώρα είχαν συναντήσει τόσα πολλά εμπόδια στην πνευματική πορεία τους, έτσι ώστε

ορισμένοι θεωρούσαν τον Παύλο εχθρό τους. Γιατί; Διότι νοιαζόταν αρκετά ώστε να τους πει την αλήθεια.

Κάνοντας μια αναλογία από τον κόσμο του αθλητισμού, ο Παύλος παρομοίασε τους Γαλάτες με αθλητές που κάνουν ένα καλό ξεκίνημα, αλλά που χάνουν τον βηματισμό τους καθώς τρέχουν στον αγώνα. «Αυτή η ισχυρογνωμοσύνη δεν είναι από εκείνον που σας καλεί» (Γαλάτες 5:8). Ο Παύλος επέμενε ότι «οι νέες, βαθύτερες αλήθειες» που προέρχονταν από τους Ιουδαϊστές, δεν ήταν από τον Θεό.

Κι όμως, τόσοι πολλοί άνθρωποι παρασύρονται από αυτές τις ψευδείς πεποιθήσεις! Συχνά, ακόμη και ειλικρινείς πιστοί του Θεού παραπλανούνται από τις έξυπνες ιστορίες κάποιου ευαγγελιστή. Πιστεύουν τις ψευδείς διδασκαλίες, όχι επειδή έχουν ψάξει τις Γραφές, αλλά επειδή η δύναμη μιας προσωπικότητας με πειθώ τους έχει επηρεάσει.

Το λυπηρό αποτέλεσμα μια τέτοιας αθεόφοβης επιρροής είναι ότι τα θύματα καταλήγουν σε δεσμά, σχεδόν ξεγυμνωμένοι από την δική τους προσωπικότητα.

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ πώς φαινομενικά φυσιολογικοί άνθρωποι μπορούν να φτάσουν στα άκρα, κάτω από την επιρροή μιας αίρεσης, ώστε καταλήγουν να πουλάνε λουλούδια ή φιστίκια στην άκρη του δρόμου για να ικανοποιήσουν τον ηγέτη τους; Αυτού του είδους η πειθώ σίγουρα δεν προέρχεται από τον Θεό. Στην πραγματικότητα, σε όλα αυτά τα συστήματα που στοχεύουν στα δεσμά, οι άνθρωποι αργά ή γρήγορα βρίσκονται κάτω από την κυριαρχία ανθρώπων.

Η καλύτερη προστασία ενάντια σε αυτού του είδους την πλάνη είναι «Όλα να τα εξετάζετε, το καλό να κατέχετε» (Α Θεσσαλονικείς 5:21). Όσο αξιосέβαστο κι αν είναι ένα άτομο, όσο σημαντικό ή μεγάλο σε αριθμό το πλήθος που τον ακολουθεί, δεν μπορούμε να δεχτούμε τα λόγια οποιοδήποτε ανθρώπου ως την αλήθεια του ευαγγελίου. Κάθε πιστός έχει την ευθύνη να διερευνήσει τις Γραφές, ώστε να μάθει ποια είναι η αλήθεια.

Είναι τραγικό ότι παύουμε να είμαστε προσεκτικοί και πιστεύουμε όλα όσα ένας συγκεκριμένος δάσκαλος μπορεί να μας πει, απλά επειδή έχει ένα ιδιαίτερο ύφος ή τρόπο ομιλίας ή κάποια διακονία στην τηλεόραση ή το ραδιόφωνο. Όταν δεν καταφέρνουμε να ελέγξουμε τις διδασκαλίες που μας παρουσιάζονται, τότε αφήνουμε τον εαυτό μας εκτεθειμένο σε πεποιθήσεις που δεν προέρχονται από Εκείνον που μας κάλεσε. Ο Θεός δεν αλλάζει γνώμη, δεν διορθώνει την αλήθεια Του, ούτε τη «νοστιμεύει» με νέες αποκαλύψεις. Το ευαγγέλιο της χάρης δεν αλλάζει - κι όμως, δεν είναι δύσκολο να βρούμε κήρυκες που υποστηρίζουν ότι έχει αλλάξει.

ΔΕΣΜΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ ΟΝΟΜΑ

Ακόμη και σήμερα υπάρχουν διάφοροι τύποι ανθρώπων που κηρύττουν τυπολατρία. Κάνουν ερωτήσεις του τύπου, «Πώς βαπτίστηκες εσύ, αδελφέ; Ποιος σε βάπτισε; Τι είπαν όταν σε βάπτισαν;». Κάποιοι άλλοι λένε, «Εάν δεν βαπτίστηκες με τον σωστό τρόπο, τότε δεν είναι πραγματικό βάπτισμα. Μήπως απλά σε έβρεξαν με λίγες σταγόνες ή σε βούτηξαν κάτω από το νερό;».

Το τραγικό της υπόθεσης είναι ότι αυτές οι διδασκαλίες σκοπό έχουν μόνο να μας αποξενώσουν από το έργο που ο Θεός έχει κάνει στην καρδιά μας, μέσω της πίστης μας στον Ιησού Χριστό. Κάθε τελετουργικό, είτε βάπτισμα, κοινωνία ή πλύσιμο ποδιών, δεν μπορεί να χρησιμεύσει για να μας χαρίσει δικαιοσύνη. Η σωστή θέση απέναντι στον Θεό είναι δική μας ολοκληρωτικά και μόνο μέσω πίστεως, η οποία εργάζεται μέσα από την αγάπη. Αυτό είναι το κλειδί για αληθινή δύναμη και ειρήνη, στο περπάτημά μας με τον Θεό. Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, ότι ο σπουδαίος απόστολος είπε, «Ξαφνιάζομαι που τόσο σύντομα στραφήκατε μακριά από την αλήθεια, προς ένα άλλο ευαγγέλιο που δεν είναι καν ευαγγέλιο!».

Τα αληθινά ευαγγέλια είναι καλά νέα. Είναι τα καλά νέα της χάρης του Θεού και της συγχώρεσης των αμαρτιών μέσω του ολοκληρωμένου έργου του Ιησού Χριστού. Η σχέση σας με τον Θεό δεν βασίζεται στη δική σας δικαιοσύνη ή στα δικά σας έργα ή στη διατήρηση συγκεκριμένων κανόνων, αλλά πάνω στην πίστη σας στην θυσία του Θεού για χάρη σας. Εάν απλώς πιστέψετε σ' αυτό το έργο του Θεού, τότε μέσω του Ιησού Χριστού μπορείτε να έχετε μια υπέροχη, αδιάσπαστη σχέση με τον Θεό. Όλες οι

αμαρτίες σας θα ξεπλυθούν και η ενοχή για τα ανομήματα, τις αποτυχίες και τις λανθασμένες συμπεριφορές σας θα εξαφανιστεί. Δεν θα υπάρχουν πια όλα αυτά, διότι θα έχετε δικαιωθεί μέσω πίστης στον Ιησού Χριστό.

Ο Παύλος γνώριζε πόσο μάταιη είναι η προσπάθεια να πλησιάσουμε τον Θεό με βάση τα έργα. Μπορούσε να δει το τελικό αποτέλεσμα, διότι ακριβώς σ' αυτό το σημείο ξεκίνησε ο ίδιος. Θα μπορούσε να πει, «Μην μου μιλάτε για το νόμο. Ξέρω τα πάντα. Ξέρω την δικαιοσύνη, που ήταν του νόμου. Ήμουν ένας Φαρισαίος, ήμουν ζηλότυπος. Ήμουν πιο ζηλότυπος από τους αδελφούς μου. Μην μου λέτε όλες αυτές τις ανοησίες για το νόμο, τα ξέρω όλα. Όμως ευχαριστώ τον Θεό γιατί λυτρώθηκα από όλα αυτά, όταν εισήλθα σε μια νέα σχέση με τον Θεό μέσω πίστης στον Ιησού Χριστό».

Το ίδιο ισχύει και για μας. Επομένως, έχοντας ισχυροποιηθεί στο ευαγγέλιο της χάριτος, δεν πρέπει να επιτρέπετε στους ανθρώπους να θέτουν προβληματισμούς και ενοχές πάνω σας ή την ιδέα της δικαιοσύνης μέσω έργων. Δεν αξίζει τον κόπο. Κανείς δεν χρειάζεται μια λέξη όπως το *ανάθεμα* να συνδεθεί με το όνομά του.

ΟΛΑ Η ΤΙΠΟΤΑ

Πριν από αρκετό καιρό συμμετείχα σε ένα δείπνο ποιμένων στο Όρεγκον. Πριν ξεκινήσει το πρόγραμμα, κάποιος ρώτησε εάν είχα ακούσει για έναν άντρα που έκανε ωτοστόπ και μιλούσε σχετικά με την επιστροφή του Κυρίου, αλλά μετά εξαφανίστηκε. Του είπα ότι είχα ακούσει την ιστορία. Η πρώτη φορά που άκουσα γι' αυτόν ήταν το μακρινό 1944 στην πόλη Burbank της Καλιφόρνια. Η ιστορία πάντα είχε το ίδιο τέλος. Το ζευγάρι που μετέφερε τον άνθρωπο αυτό με το αυτοκίνητό του σταματούσε σε ένα βενζινάδικο όπου μάθαινε από τον υπάλληλο ότι ήταν οι ένατοι εκείνη την ημέρα που έλεγαν την ίδια ιστορία. Ο ποιμένας που με ρωτούσε για το συγκεκριμένο ζήτημα γέλασε και είπε, «Αυτό δείχνει πόσο ερημικό είναι το Όρεγκον - χρειάστηκε πάνω από πενήντα χρόνια για να φτάσει αυτή η φήμη μέχρι εδώ!».

Τι μεγάλη τάση έχουμε όλοι να αναστατωνόμαστε σχετικά με ζητήματα που είναι ουσιαστικά ένα τίποτα! Και πόσο ευγνώμων είμαι για το γεγονός

ότι η πίστη μας βασίζεται πάνω στα στέρεα θεμέλια του Λόγου του Θεού. Θα προτιμούσα σαφώς να μου μιλάει ο Κύριος μέσα από τις δοκιμασμένες και αληθινές σελίδες της Βίβλου, παρά να λαμβάνω κάποια υπερφυσική, ιδιαίτερη αποκάλυψη. Ακόμη κι αν ένας άγγελος ερχόταν σε μένα και υποστήριζε ότι είχε κάποια πρωτοποριακή αλήθεια, εγώ και πάλι θα εξέταζα εάν πράγματι αυτό το μήνυμα ήταν από τον Θεό.

Οι ατελείωτες προβλέψεις εκ των προτέρων δεν είναι πρόβλημα όταν στρεφόμαστε στον Λόγο. Η Βίβλος είναι το μόνο στέρεο θεμέλιο για την πίστη μας και την Χριστιανική πορεία μας. Όταν η ζωή μας είναι θεμελιωμένη πάνω στην αλήθεια του Λόγου του Θεού, τότε δεν μπορούμε να παρασυρθούμε από τις σύγχρονες δογματικές τρέλες ή τις «νέες και βελτιωμένες» εκδόσεις του ευαγγελίου. Είναι τόσο σημαντικό να μείνουμε ακλόνητοι στην αλήθεια του Λόγου του Θεού! Είναι ο μόνος τρόπος για να διατηρήσουμε την ένδοξη ελευθερία που παρέχεται σε μας με αφθονία, εν Χριστώ.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΚΛΟΝΗΤΟΙ;

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι εκείνοι που δεν καταφέρνουν να σταθούν να μείνουν ακλόνητοι, απομακρύνονται από την απλή πίστη εν Χριστώ εξαιτίας της αδυναμίας κατανόησης του Λόγου του Θεού. Μόνο μία πολύ δυνατή αντίληψη των Γραφών μπορεί να επιφέρει αληθινή σταθερότητα στη ζωή μας.

Ο Παύλος κάποτε παρατήρησε ότι ο Θεός έχει προμηθεύσει στην εκκλησία αποστόλους, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες και δασκάλους για «.....την τελειοποίηση των αγίων» (Εφεσίους 4:11-12). Ένα σημάδι αυτής της τελειότητας είναι η ενότητα της πίστης, τόσο σταθερή ώστε.....

«.....να μη είμαστε πλέον νήπιοι, με το να κυματιζόμαστε και να περιφερόμαστε με κάθε άνεμο της διδασκαλίας, μέσα στη δολιότητα των ανθρώπων, μέσα στην πανουργία προς μεθόδευση της πλάνης» (Εφεσίους 4:14).

Είναι πολύ σημαντικό για μας να θεμελιωθούμε πάνω στο Λόγο, ιδιαίτερα σ' αυτή την εποχή της απόλυτης πλάνης!

Από τις υλιστικές υπερβολές του κινήματος ευημερίας («Φυσικά ο Θεός θέλει όλα τα παιδιά Του να οδηγούν αυτοκίνητο Μερσεντές. Εσύ οδηγείς Τογιότα; Μα πόσο μη-πνευματικός είσαι!») ως τις «νέες» αποκαλύψεις σχετικά με τον μόνο σωστό τρόπο για να βαπτιστεί κανείς, όλα αυτά τα μυστήρια δόγματα που κυριαρχούν στις μέρες μας είναι ο κανόνας, όχι η εξαίρεση.

Ο Παύλος προτρέπει τους φίλους του στους Γαλάτες 5:1: *«Στην ελευθερία, λοιπόν, με την οποία μας ελευθέρωσε ο Χριστός, να μένετε σταθεροί, και μη υποβληθείτε ξανά σε ζυγό δουλείας».*

Αυτό το μήνυμα είναι απόλυτα σχετικό με μας σήμερα, ακριβώς όπως ήταν τότε που έγραψε την επιστολή. Συχνά η εκκλησία η ίδια είναι η πρώτη που επιβάλλει στους πιστούς ένα τυπολατρικό κριτήριο δικαιοσύνης. Αυτοί οι κανόνες και οι νόμοι συνήθως γίνονται εύκολα αποδεκτοί, διότι υπάρχει μια σχετική ασφάλεια στους ξεκάθαρους περιορισμούς, τους οποίους προωθεί ο νόμος. Οι αιρέσεις προσφέρουν στους ανθρώπους ένα υπερβολικό μέτρο προσωπικής καθοδήγησης και την «ασφάλεια» που προέρχεται από την τυφλή υπακοή στην εξουσία.

Όμως εκείνοι που παραδίδουν τους εαυτούς τους σε ένα τόσο αυστηρά πειθαρχημένο τρόπο ζωής, το κάνουν με το κόστος της προσωπικής τους ελευθερίας. Δεν μπορούν να συνειδητοποιήσουν ότι μαζί με την αίσθηση ασφάλειας που παρέχουν αυτές οι ομάδες, επιφέρουν και ένα έντονο επίπεδο καταδίκης μόλις κάποιος απομακρυνθεί από τα κριτήρια. Πολλοί άνθρωποι που ήταν εγκλωβισμένοι σε αυτού του είδους τα συστήματα μας λένε ότι πίστευαν πως εάν έφευγαν από την ομάδα, θα ήταν σαν να εγκαταλείπουν το Θεό. Εάν ένας προσηλυτισμένος αρχίσει να αμφισβητεί την ομάδα ή θέλει να πάει κάπου αλλού, του λένε ότι κινδυνεύει να πάει στην κόλαση. Αυτού τους είδους οι πιεστικές τακτικές και οι εξοργιστικοί ισχυρισμοί σχετικά με την αποκλειστικότητα της αλήθειας, αποτελούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ομάδων που βασίζονται στα δεσμά που επιβάλλουν.

Από την άλλη, μια εκκλησία που ενθαρρύνει τους ανθρώπους να βρουν ένα τόπο όπου θα μπορούν να αυξηθούν στην πορεία τους με τον Κύριο, δείχνει σημάδια πνευματικής υγείας. Στην εκκλησία Calvary Chapel συχνά

προτείνουμε στους ανθρώπους να ψάξουν αρκετά για να βρουν ένα τόπο όπου μπορούν να λάβουν αποτελεσματική διακονία. Κάποια άτομα που έρχονται στις συναθροίσεις μας, θα ήθελαν να βλέπουν μεγαλύτερο συναισθηματισμό ή να βλέπουν συναρπαστικές καταστάσεις. Ενθαρρύνουμε αυτούς τους ανθρώπους να εξασκήσουν την ελευθερία τους, βρίσκοντας έναν τόπο που ταιριάζει περισσότερο με τις επιθυμίες τους. Δεν μας ενδιαφέρει να βλέπουμε οποιοδήποτε άτομο δεμένο με την εκκλησία μας.

Η χρήση από τον Παύλο της φράσης «ζυγό δουλείας», αποτελεί μάλλον αναφορά στα λόγια του Σίμωνα Πέτρου κατά την διάρκεια του πρώτου συμβουλίου στην Ιερουσαλήμ. Στις Πράξεις 15, ο Πέτρος περιέγραψε το κάλεσμα του Θεού στη ζωή του για να διακονήσει στους εθνικούς, όταν ήταν στο σπίτι του Κορνήλιου. Πρότεινε στο συμβούλιο να μην θέσουν πάνω στους Εθνικούς έναν ζυγό δουλείας «που ούτε οι πατέρες μας ούτε εμείς δεν μπορέσαμε να βαστάξουμε» (εδάφιο 10). Ο Παύλος αναφέρει τα λόγια του Πέτρου για να τονίσει ότι το μήνυμα της ελευθερίας μέσα στη χάρη δεν ήταν κάτι που ο ίδιος ανέπτυξε μόνος του. Αυτή η ελευθερία εν Χριστώ ήταν η σταθερή θέση της εκκλησίας.

ΤΑ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ ΔΕΝ ΣΩΖΟΥΝ

Ένα σημείο - κλειδί της διδασκαλίας που απορρίφτηκε από το συμβούλιο της Ιερουσαλήμ, ήταν η επιμονή ότι οι Εθνικοί περνάνε από το τελετουργικό της περιτομής για να μπορέσουν να λάβουν σωτηρία. Το συμβούλιο συμφώνησε με τον Παύλο ότι τα έργα δεν θα μπορούσαν σε καμία περίπτωση να καταστήσουν κάποιον δίκαιο. Ο Παύλος αργότερα δήλωσε ότι η πίστη μας σε οποιοδήποτε τελετουργικό εναντιώνεται στο ευαγγέλιο. Ο ίδιος έγραψε, «Προσέξτε, εγώ ο Παύλος σας λέω ότι, αν κάνετε την περιτομή, ο Χριστός δεν θα σας ωφελήσει σε τίποτε» (Γαλάτες 5:2).

Αυτό το γεγονός επιτρέπει σε μας να πούμε με ασφάλεια ότι εάν θέσουμε την πίστη μας σε οποιοδήποτε έργο, τότε απομακρυνόμαστε από τη χάρη του Θεού. Έχει πολύ μεγάλη σημασία να ενστερνιστούμε αυτή την αλήθεια. Λίγοι διδάσκαλοι υποστηρίζουν την περιτομή ως προϋπόθεση σωτηρίας, όμως τόσες πολλές φορές ακούμε πολύ ειλικρινείς ανθρώπους

να επιμένουν ότι πρέπει να περάσουμε από το τελετουργικό του βαπτίσματος για να μπορέσουμε να σωθούμε.

Κάποιοι παίρνουν αυτή την πνευματική αρχή και την τραβάνε στα άκρα. Υπάρχουν αιρέσεις που διδάσκουν ότι πρέπει να βαπτιστούμε για να σωθούμε, όπως και ότι πρέπει να βαπτιστούμε «σωστά». Κάποιες επιμένουν ότι πρέπει να βαπτιστούμε μόνο στο όνομα του Ιησού. Άλλες ισχυρίζονται ότι μόνο ένας χειροτονημένος εργάτης ενός συγκεκριμένου δόγματος πρέπει να κάνει βαπτίσεις. Κάποιοι άλλοι άνθρωποι παθαίνουν σχεδόν εμμονή με όλες αυτές τις τεχνικές λεπτομέρειες, ώστε φέρνουν διάσπαση σε εκκλησίες με αφορμή τις σταγόνες νερού και την εμβύθιση, ή ακόμη και το αν πρέπει οι πιστοί να βαπτίζονται ανάσκελα ή μπρούμυτα!

Η ρίζα όλης αυτής της διαμάχης είναι η λανθασμένη εμπιστοσύνη σε ένα συγκεκριμένο καλό έργο που επιτρέπει να έχουμε σωστή θέση ενώπιον του Θεού. Η ξεκάθαρη διδασκαλία της Βίβλου είναι ότι εάν εμπιστευόμαστε οποιοδήποτε καλό έργο για να λάβουμε σωτηρία, τότε ο Χριστός δεν έχει καμιά αξία για μας. Δεν μπορούμε να τα έχουμε όλα δικά μας, να εμπιστευόμαστε τον Χριστό αλλά και τα καλά μας έργα. Εάν εμπιστευόμαστε το βάπτισμα ως βάση για την σωτηρία μας, τότε θέτουμε την πίστη μας στα έργα. Χτίζουμε τον πνευματικό οίκο μας πάνω σε αμώδη θεμέλια, τα οποία δεν θα μπορέσουν να μας κρατήσουν.

Πριν λίγα χρόνια ένας νεαρός άντρας μου είπε ότι δεν ήταν πια Χριστιανός, αλλά είχε γίνει μέλος της Εκκλησίας των Μορμόνων. Όταν τον ρώτησα πού είχε θέσει την ελπίδα του για αιώνια ζωή, εκείνος απάντησε πως η ελπίδα του βασιζόταν στην πίστη του στο Ιησού Χριστό και στη συνεχή συμμετοχή στην Εκκλησία των Μορμόνων. Με κάθε ειλικρίνεια του είπα ότι η απόφασή του ήταν τραγική. Από τη στιγμή που είχε θέσει την εμπιστοσύνη του σε οτιδήποτε άλλο εκτός από το ολοκληρωμένο έργο του Ιησού Χριστού, είχε φτάσει στα άκρα.

Το μόνο που χρειαζόμαστε για να σταθούμε δίκαιοι ενώπιον του Θεού, είναι η πίστη μας στον Χριστό. Εάν επιμένουμε να εμπιστευόμαστε τον Χριστό αλλά και την περιτομή, το βάπτισμα, τα δέκατα ή την διαρκή συμμετοχή σε κάποια συνάθροιση, τότε ο Χριστός δεν θα έχει πια καμιά αξία για μας.

ΟΛΑ Ή ΤΙΠΟΤΑ

Όσοι βασίζονται στα δικά τους έργα για να λάβουν δικαιοσύνη, δεν μπορούν να έχουν μια προσέγγιση του τύπου «διαλέγω και παίρνω». Εάν αποδεχόμαστε έστω και ένα καλό έργο ως προϋπόθεση σωτηρίας, τότε γινόμαστε χρεώστες σε όλο το νόμο και πρέπει να τον τηρούμε στην ολότητά του. Όπως τόνισε ο Παύλος στους Γαλάτες 3:10, *«Δεδομένου ότι, όσοι είναι από έργα του νόμου, είναι κάτω από κατάρα· επειδή, είναι γραμμένο: «Επικατάρατος καθένας που δεν εμμένει σε όλα τα γραμμένα μέσα στο βιβλίο του νόμου, ώστε να τα πράξει».*

Ο Ιάκωβος απλοποίησε αυτή την αλήθεια όταν δήλωσε, *«.....όποιος φυλάξει ολόκληρο τον νόμο, φταίξει όμως σε ένα, έγινε ένοχος σε όλα»* (Ιάκωβος 2:10).

Εάν επιζητούμε να λάβουμε δικαιοσύνη μέσω του νόμου, τότε όχι μόνο δεν έχει καμιά αξία πια για μας ο Χριστός, αλλά επίσης πρέπει να τηρούμε κάθε εντολή στην τελειότητά της. Η σχέση μας με τον Θεό σ' αυτή την περίπτωση θα βασίζεται στην τυπολατρία και όχι στη χάρη.

Ο Παύλος δεν μασούσε τα λόγια του όταν απέρριπτε αυτή την ψευδή διδασκαλία των Ιουδαϊστών. Έγραψε, (Γαλάτες 5:4). *«Αποχωριστήκατε από τον Χριστό, όσοι ανακηρύσσετε δίκαιοι από τον νόμο· ξεπέσατε από τη χάρη»* Εκείνοι που έρχονται στον Χριστιανισμό με ένα ύφος που λέει «είμαι αγιότερος όλων», έχουν απορρίψει τη χάρη.

Βοηθάει να θυμόμαστε ότι κανείς δεν θα βρεθεί στον ουρανό εξαιτίας των καλών έργων του. Δεν θα χρειάζεται να ακούσουμε τον Αβραάμ, τον Δαβίδ ή τον Παύλο να μιλάνε για όλα τα υπέροχα πράγματα που έκαναν, έτσι ώστε να λάβουν μια θέση δικαιοσύνης ενώπιον του Θεού. Αυτοί οι άντρες απλώς πίστεψαν στον Θεό και η πίστη τους προσμετρήθηκε ως δικαιοσύνη. Κανείς από μας δεν θα σταθεί στον ουρανό συγκρίνοντας τα δικά του καλά έργα με αυτά κάποιου άλλου, διότι θα υπάρχει μόνο Ένας του οποίου τα έργα θα τιμηθούν ενώπιον του θρόνου του Θεού - ο Κύριός μας, Ιησούς Χριστός. Ο Ιησούς και μόνο ο Ιησούς, θα λάβει όλη τη δόξα για την δική μας σωτηρία. Εάν δεν ήταν Εκείνος, κανείς από μας δεν θα έφτανε καν στον ουρανό.

Όπως είπε ο Παύλος, «Σε μένα, όμως, μη γένοιτο να καυχώμαι, παρά μονάχα στον σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Γαλάτες 6:14). Όσα καλά έργα κι αν κάνουμε για Εκείνον, όσους ανθρώπους κι αν οδηγήσουμε στον Χριστό ή όσες εκκλησίες κι αν στήσουμε για Εκείνον, η μόνη μας δόξα είναι εν Χριστώ Ιησού, ο οποίος πέθανε για μας. Η δικαιοσύνη μας δεν είναι ζήτημα καλών έργων, ανθρώπινων προσπαθειών, διατήρησης τελετουργικών ή ελεγκτικών νόμων. Η δικαιοσύνη μας - αυτή τη στιγμή αλλά και για όλη την αιωνιότητα - είναι αποτέλεσμα της απλής πίστης μας στον Υιό του Θεού, τον Ιησού.

Η δικαιοσύνη δια πίστεως απομακρύνει κάθε διαχωρισμό ανάμεσα σε εκείνους που ανήκουν στον Χριστό. Εγώ δεν είμαι καλύτερος από σας, ούτε εσείς καλύτεροι από μένα. Είμαστε όλοι αμαρτωλοί, σωσμένοι μόνο μέσω της ένδοξης χάρης του Θεού. Δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος για να λάβουμε μια σωστή θέση ενώπιον του Θεού. Υπάρχει μόνο ένα είδος δικαιοσύνης την οποία αποδέχεται ο Θεός: η δικαιοσύνη του Ιησού Χριστού που προσμετρείται σε μας.

Δεν πρόκειται για δευτερεύον ζήτημα για μας, τους πιστούς. Πρέπει να μείνουμε ακλόνητοι στην ελευθερία, μέσα από την οποία μας ελευθέρωσε ο Χριστός. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε σε καταδικαστικούς νόμους να έρθουν και να κυριεύσουν τη ζωή μας μέχρι του σημείου που να νιώσουμε ότι, εκτός εάν προσευχόμαστε εφτά ώρες την ημέρα ή διαβάζουμε εικοσιπέντε Κεφάλαια της Βίβλου στον προσωπικό μας χρόνο, τότε δεν είμαστε αληθινά δίκαιοι. Η δικαιοσύνη μας δεν βασίζεται στο χρόνο που διαθέτουμε για διάβασμα, προσευχή, νηστεία ή προσφορά. Η δικαιοσύνη μας βασίζεται στην απλή πίστη ότι ο Ιησούς θα μας πλύνει, θα μας καθαρίσει από τις αμαρτίες και θα μας εξαγνίσει μπροστά στα μάτια του Πατέρα.

Το έργο της σωτηρίας έχει ήδη γίνει. Δεν υπάρχει τίποτα που μπορούμε να κάνουμε για να το βελτιώσουμε. Τα καλά έργα μας προέρχονται από την αποδοχή και την αγάπη του Θεού, δεν κάνουμε εμείς τα καλά έργα για να κερδίσουμε την αγάπη Του. Το περπάτημα σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού δεν μας κάνει πιο δίκαιους - απλά πιο χαρούμενους και ικανοποιημένους. Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για να ζήσω από το να δώσω την ύπαρξή μου στον Έναν που με αγαπάει τόσο πολύ εδώ και τώρα

και ο οποίος έχει υποσχεθεί ότι θα με φροντίζει για πάντα! Η καθοδήγησή μας από τον Θεό είναι η πιο ικανοποιητική εμπειρία όλης της ζωής μας.

ΜΟΝΟ ΔΥΟ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Όλοι μας, είτε προσπαθούμε να εργαστούμε και να είμαστε αρκετά καλοί ώστε να ευαρεστήσουμε τον Θεό, ή πιστεύουμε και εμπιστευόμαστε τον Θεό για να κάνει για μας αυτά που εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε μόνοι μας. Σε κάθε στιγμή της ζωής μας βρίσκουμε τον εαυτό μας να πορεύεται στον έναν ή τον άλλο δρόμο. Εάν ακόμη προσπαθούμε να ευαρεστήσουμε τον Θεό μέσω της πολύ καλής συμπεριφοράς μας, τότε η ήττα και ο θυμός θα είναι το τυχερό μας λαχείο. Εάν έχουμε εμπιστευτεί τη χάρη του Θεού για να μας αλλάξει και να διαμορφώσει τον Χριστό μέσα μας, τότε θα απολαμβάνουμε ζωή και ειρήνη.

Θυμάμαι ένα περιστατικό, όπου η οικογένειά μου πολύ άστοχα προσπάθησε να φέρει μια πιο Χριστιανική ατμόσφαιρα στο σπίτι μας. Καθώς μεγάλωναν τα παιδιά μας, ήρθε μια στιγμή όπου η αδελφική αντιπαράθεση έμοιαζε να είναι στο χειρότερο σημείο της. Με κάποιο τρόπο τα παιδιά μας είχαν αποκτήσει το συνήθειο να αποκαλούν ο ένας τον άλλο με άσχημους χαρακτηρισμούς. Είδαμε ότι καθώς έλεγαν «χαζός, ανόητος, ηλίθιος», αυτό δημιουργούσε συνεχείς εντάσεις. Έτσι λοιπόν, προσπαθήσαμε να φέρουμε μια μορφή πειθαρχίας στην κατάσταση και να θέσουμε κάποιους κανόνες.

Φυσικά, σε ένα διώροφο σπίτι, μια από τις πιο άχαρες δουλειές είναι το σκούπισμα της σκάλας με την ηλεκτρική σκούπα. Έτσι λοιπόν, για να βελτιώσουμε τους ρυθμούς της οικογενειακής ζωής, αποφασίσαμε να καταγράψουμε τις στιγμές όπου κάποιο μέλος της οικογένειας προσέβαλε κάποιο άλλο. Εκείνος με τις περισσότερες παραβιάσεις του κανονισμού, έπρεπε να βάλει ηλεκτρική σκούπα. Όλα αυτά έμοιαζαν πολύ λογικά εκείνη την εποχή, αλλά μέχρι και σήμερα έχω την αίσθηση ότι μου την είχαν στημένη.

Μια μέρα τα δύο αγόρια μας άρχισαν να κάνουν αταξίες. Όταν μπήκα στο δωμάτιο τους, εκείνοι ήταν στη προσπάθεια καταστροφής ενός αντικειμένου, και τα πρώτα λόγια που βγήκαν από το στόμα μου ήταν,

«Ποιος ανόητος τα έκανε όλα χάγια;». Χωρίς αμφιβολία μπορείτε να φανταστείτε ποιος κατέληξε να σκουπίζει τις σκάλες εκείνη τη μέρα!

Ένα καλό, βέβαια, βγήκε από όλο αυτό. Έμαθα ξανά ένα διαχρονικό μάθημα: ότι οι νόμοι και η διατήρηση κανόνων ποτέ δεν μπορούν να αλλάξουν την καρδιά μας. Τα κίνητρά μας ήταν καλά, προσπαθούσαμε όλοι στην οικογένεια να είμαστε δίκαιοι - κι όμως, αποτυγχάναμε οικτρά.

Φαίνεται πως όσο σκληρά κι αν προσπαθούμε να είμαστε άγιοι, πρέπει να αντιμετωπίσουμε την αλήθεια ότι η δικαιοσύνη μας μοιάζει με βρώμικες λινάτσες στα μάτια του Κυρίου. Ο Θεός έχει προμηθεύσει μια διαφορετική ελπίδα δικαιοσύνης για μας - μια θέση και μια σχέση με τον εαυτό Του, την οποία πρέπει να λάβουμε ως δώρο. Δικαιοσύνη προσδίδεται σε μας, μέσω πίστης στον Ιησού Χριστό και μέσω της γνώσης ότι δεν μπορούμε να ανταποκριθούμε σε κάποιο τέλειο κριτήριο. Αυτή είναι η πολύ σημαντική επιλογή που έχουμε μπροστά μας. Μπορούμε να προσπαθήσουμε να καθαρίσουμε τα παλιά, κουρελιασμένα, βρώμικα ρούχα μας και να προσπαθήσουμε να είμαστε ευπαρουσίαστοι στον ουρανό. Ή μπορούμε να επιλέξουμε να ενδυθούμε την πλήρη δικαιοσύνη του Χριστού, διαπίστεως.

Η ηλεκτρική σκούπα μου υπενθυμίζει ότι η μόνη μου ελπίδα είναι να επιλέξω τη χάρη.

ΕΚΤΟΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΟΠΤΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

Ποτέ δεν παύει να με εκπλήσσει το πόσο εύκολο είναι να ξεφύγουμε από την πορεία μας στην Χριστιανική ζωή. Ακόμη και ένα φαινομενικά ασήμαντο ελάττωμα σε έναν σχετικά μικρό τομέα της πίστης μας ή της συμπεριφοράς μας μπορεί να μας βγάλει εκτός στόχου σχεδόν σε κάθε κομμάτι της Χριστιανικής πορείας μας. Επομένως, η κάθε προσπάθεια για να διατηρήσουμε την δογματική αγνότητα, γίνεται πιο σημαντική κάθε μέρα που περνάει.

Πρόσφατα, είχα την ευκαιρία να συζητήσω για πνευματικά θέματα με έναν άνθρωπο που πίστευε ότι η εκκλησία θα περάσει μέσα από την μεγάλη δοκιμασία. Αναρωτιόταν γιατί έπαιρνα τόσο σταθερή θέση πάνω σε αυτό

που εκείνος θεωρούσε ένα ασήμαντο κομμάτι της εσχατολογίας. Έτσι λοιπόν, του απάντησα με το εξής ερώτημα: «Εάν η εκκλησία πρόκειται να περάσει από την μεγάλη δοκιμασία, τότε ποιοι είναι οι 144.000 που αναφέρονται στο βιβλίο της Αποκάλυψης;». Εκείνος απάντησε ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι μέρος της εκκλησίας, καθώς η εκκλησία είναι ο πνευματικός Ισραήλ. Τότε τον ρώτησα εάν πίστευε ότι όλες οι υποσχέσεις του Θεού προς το έθνος Ισραήλ εκπληρώνονται με κάποιο τρόπο πνευματικά μέσα από την εκκλησία. Συμφώνησε ότι έτσι γίνεται. Εγώ είπα, «Έχει πολύ ενδιαφέρον ότι ένας τόσο *ασήμαντος* τομέας της εσχατολογίας έχει επηρεάσει τόσο ολοκληρωτικά το δόγμα σου σχετικά με την εκκλησία». Για να το θέσω με τους όρους του Παύλου, *«Λίγη ζύμη κάνει ολόκληρο το φύραμα ένζυμο»* (Γαλάτες 5:9).

Ας το πούμε κάπως αλλιώς. Φανταστείτε ότι ταξιδεύετε με αεροπλάνο από το Λος Άντζελες στην Χαβάη. Πριν από την απογείωση ο πιλότος μιλάει στο megάφωνο και λέει, «Λοιπόν, φίλοι μου, έχουμε ένα μικρό πρόβλημα με το σύστημα πλοήγησης, αλλά μην ανησυχείτε. Δεν θα βγούμε παραπάνω από δύο μοίρες εκτός πορείας». Δύο μοίρες δεν θα ήταν και πολύ μακριά από το Λος Άντζελες, αλλά μέχρι να φτάσουμε στα 3.000 μίλια πάνω από τον Ειρηνικό, σίγουρα θα ήμασταν απελπιστικά χαμένοι. Το Μεγάλο Νησί δεν θα φαινόταν πουθενά!

Ξεκάθαρα, η καλύτερη προσέγγιση είναι να αποφύγουμε το να είμαστε έστω και ένα εκατοστό εκτός πορείας. Σε ζητήματα δόγματος, είναι καθοριστικής σημασίας να ψάχνουμε τις Γραφές, να αποδεικνύουμε τα πάντα, και να αποφεύγουμε να επηρεαζόμαστε από τα πειστικά επιχειρήματα των ανθρώπων. Μόνο έτσι μπορούμε να σταθούμε μέσα στη χάρη.

ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΗ ΜΕ ΚΟΣΤΟΣ

Μη απατάστε – αυτή η επαγρύπνηση κοστίζει κάτι. Η αντιπαράθεση και ο διωγμός έχουν περικυκλώσει το κήρυγμα του ευαγγελίου από το ξεκίνημα. Όπως σημείωσε ο Παύλος, *«Και εγώ, αδελφοί, αν κηρύττω ακόμα την περιτομή, γιατί κατατρέχομαι πλέον; Άρα, καταργήθηκε το σκάνδαλο του σταυρού»* (Γαλάτες 5:11).

Εάν ο Παύλος κήρυττε ότι η σωστή θέση ενώπιον του Θεού μπορούσε να κερδηθεί μέσα από μια σειρά καλών έργων, τότε κανείς δεν θα εναντιωνόταν στον Χριστιανισμό. Όμως ο σταυρός του Χριστού ανέκαθεν ήταν μια προσβολή για τον κόσμο.

Ο σταυρός μας δείχνει ότι υπάρχει μόνο ένας τρόπος για να είμαστε δίκαιοι ενώπιον του Θεού. Το αληθινό μήνυμα της σωτηρίας μόνο εν Χριστώ προσβάλλει τους ανθρώπους, διότι είναι στενό και αποκλειστικό. Ο σταυρός διακηρύττει σε όλο τον κόσμο ότι υπάρχει μόνο μια ελπίδα για την αιώνια ζωή, δηλαδή ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού Χριστού. Ο Παύλος στην ουσία λέει, «Εάν θέλω να είμαι ελεύθερος και να πω 'Η περιτομή είναι καλή εφόσον λειτουργεί για σένα', τότε κανείς δεν θα με καταδιώξει. Όμως εγώ καταδιώκομαι επειδή νοιάζομαι αρκετά ώστε να σταθώ για την αλήθεια».

Ο Παύλος ποτέ δεν μάσαγε τα λόγια του. Μπορούμε να δούμε την συναισθηματική του αφοσίωση προς την αλήθεια, στην λεκτική επίθεση που εξαπολύει ενάντια σε όσους ασχολούνται υπερβολικά με το ζήτημα της περιτομής. Στους Γαλάτες 5:12 έγραψε, *«Είθε να αποκοπούν αυτοί που σας αναστατώνουν»*. Η λέξη *«αποκόβω»* κυριολεκτικά σημαίνει *«ευνουχίζω»*. Ο Παύλος εννοούσε, *«Εάν αυτοί οι ψευδό-διδάσκαλοι πιστεύουν ότι ένας μικρός ακρωτηριασμός της σάρκας μας κάνει δίκαιους, τότε γιατί δεν το φτάνουν ως το τέλος και να ξεκινήσουν από τους ίδιους!»*. Ένας σύγχρονος παραλληλισμός στη δήλωση του Παύλου μπορεί να είναι ο εξής: *«Μακάρι όσοι σας λένε πως η δικαιοσύνη έρχεται μέσω του βαπτίσματος, να έφταναν στα άκρα και να πήγαιναν να πνιγούν!»*. Ο Παύλος εξέφρασε με έντονο τρόπο τα συναισθήματά του προς εκείνους που τολμούσαν να διαστρεβλώσουν το ένδοξο ευαγγέλιο της χάρης.

Σκεφτείτε πόσο πόνο καρδιάς πρέπει να προκαλούσαν στον απόστολο αυτές οι εξελίξεις. Επρόκειτο για μια συνάθροιση πιστών όπου το Πνεύμα εργαζόταν, οι άνθρωποι αγαπούσαν τον Θεό και αλλήλους. Υπήρχε ενότητα και ενθουσιασμός με τον Κύριο, μέχρι τη στιγμή που αυτοί οι ψευδό-διδάσκαλοι εμφανίστηκαν στο προσκήνιο. Με την εισαγωγή της δικής τους εκδοχής του ευαγγελίου, προκάλεσαν διαχωρισμό και σύντομα άρχισαν να δημιουργούνται κλίκες. Η υπέροχη αγάπη και κοινωνία που είχε γνωρίσει αυτό το σώμα πιστών, σύντομα έγινε μια μακρινή ανάμνηση.

Έτσι λοιπόν δεν είναι περίεργο ότι ο Παύλος αποδοκίμασε την διδασκαλία τους με τόσο ευθύ τρόπο!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΠΑΥΛΟ!

Εμείς, που έχουμε πλησιάσει στην ένδοξη, σωτήρια χάρη του Ιησού Χριστού, χρωστάμε στον Παύλο πολλές ευχαριστίες. Εάν δεν ήταν εκείνος, πολλοί μέσα στην εκκλησία θα μπορούσαν εύκολα να γίνουν κομμάτι μιας ακόμη Ιουδαϊκής αίρεσης. Όμως ο Παύλος ήταν εκείνος που στάθηκε ακλόνητος και δημιούργησε νέους πιστούς για χάρη του Ιησού Χριστού. Αυτή η σταθερή θέση του κόστισε κάτι. Τον καταδίωξαν, τον λοιδόρησαν και με πολύ επιθετικό τρόπο εναντιώθηκαν στο μεγαλύτερο κομμάτι της διακονίας του. Όμως άξιζε την προσπάθεια! Στο τέλος της ζωής του μπορούσε να γράψει αυτά τα λόγια που μας εμπνέουν: *«Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκα, τον δρόμο τελείωσα, την πίστη διατήρησα· τώρα, πλέον, μου απομένει το στεφάνι της δικαιοσύνης, το οποίο ο Κύριος θα μου αποδώσει κατά την ημέρα εκείνη, ο δίκαιος κριτής· και όχι μονάχα σε μένα, αλλά και σε όλους όσους επιποθούν την επιφάνειά του»* (΄Β Τιμοθέου 4:7-8).

Μακάρι ο Θεός να μας δώσει τη χάρη για να σταθούμε ακλόνητοι στην αλήθεια, καθώς και τη σοφία για να την μοιραστούμε με αγάπη. Μακάρι να μας δώσει τη δυνατότητα να σταθούμε ακλόνητοι εν Χριστώ Ιησού και μέσα στη γνώση της αλήθειας. Μακάρι να καταλάβουμε το απίθανο βάθος της ευλογίας και της ελευθερίας που ο Θεός με τόση αφθονία μας έχει χαρίσει. Και μακάρι να βιώνουμε αυτές τις ευλογίες σε καθημερινή βάση, καθώς περπατάμε μέσα στην υπέροχη αγάπη του Θεού και καθώς στεκόμαστε ακλόνητοι μέσα στην ένδοξη χάρη Του.

ΓΑΛΑΖΟΑΙΜΑΤΟΙ

Ως παιδιά αναρωτηθήκατε ποτέ πώς θα ήταν η ζωή σας αν είχατε γεννηθεί γαλαζοαίματοι; Όσοι από μας προέρχονται από πιο φτωχό παρελθόν, μάλλον περάσαμε αρκετό καιρό σκεπτόμενοι πώς θα ήταν εάν ήμασταν πλούσιοι.

Μπορεί να μην προερχόμαστε από ευκατάστατες οικογένειες, αλλά η Βίβλος ξεκαθαρίζει πως εξαιτίας της σχέσης μας με τον Χριστό, έχουμε γίνει ένα πνευματικό έθνος απογόνων μέσω της πίστης. Όπως γράφει ο Παύλος,

«Και αν είστε τού Χριστού, άρα είστε σπέρμα τού Αβραάμ, και σύμφωνα με την υπόσχεση κληρονόμοι» (Γαλάτες 3:29).

Όταν εντοπίζουμε τα ίχνη της αληθινής μας κληρονομιάς, βρίσκουμε ότι η ταυτότητά μας δεν συνδέεται πια με την Ευρώπη, την Ασία ή την Αφρική. Μέσω της χάρης η γενεαλογία μας ξεκινά από τον Χριστό, δηλαδή την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού προς τον Αβραάμ. Και εξαιτίας αυτής της ιδιαίτερης σχέσης, είμαστε τώρα πια κληρονόμοι της βασιλείας του Θεού.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ;

Ένα παιδί έξι ή επτά χρόνων, το οποίο λαμβάνει μια μεγάλη κληρονομιά, είναι πράγματι ένας πολύ πλούσιος άνθρωπος. Κι όμως, μέχρι να φτάσει στην ηλικία της ωριμότητας, όπως ορίζεται στην διαθήκη που του αφήνουν οι γονείς του, αυτό το παιδί δεν διαφέρει καθόλου σε ότι αφορά την θέση που κατέχει σε πρακτικό επίπεδο από έναν μισθωτό υπηρέτη του σπιτιού. Σίγουρα όλες οι φυσικές ανάγκες του κληρονόμου θα ικανοποιηθούν, όμως δεν θα έχει καμιά εξουσία ώστε να αποφασίζει πώς θα χρησιμοποιηθεί η κληρονομιά, μέχρι να φτάσει στην κατάλληλη ηλικία.

Οι συνθήκες ζωής ενός κληρονόμου δεν έχουν αλλάξει και πολύ από την εποχή του Παύλου, όπως γράφει ο ίδιος: *«Λέω δε ότι, για όσον χρόνο ο κληρονόμος είναι νήπιος, δεν διαφέρει από τον δούλο, αν και είναι κύριος όλων· αλλά, είναι κάτω από επιτρόπους και οικονόμους, μέχρι την προθεσμία που έβαλε ο πατέρας του» (Γαλάτες 4:1-2).*

Ο Παύλος εξηγεί ότι ο κληρονόμος βρέθηκε κάτω από την εξουσία ενός φροντιστή, ο οποίος είχε λάβει πλήρη ευθύνη να διατηρήσει την περιουσία. Συνήθως, ο κηδεμόνας θα είχε επίσης την ευθύνη να επιβλέπει το μέγαλωμα του παιδιού και να του διδάξει το σωστό και το λάθος, μέχρι τη στιγμή της ενηλικίωσης.

Στην Ρωμαϊκή κοινωνία, ένα παιδί θεωρούνταν μωρό μέχρι τα επτά του χρόνια. Από εκείνη τη στιγμή και μέχρι τα δεκαεπτά, ένα μικρό, μωβ

βραχιόλι κοσμούσε τον μανδύα του, το οποίο προσδιόριζε ότι ήταν ακόμη παιδί. Στα δεκαεπτά του δινόταν ένας άλλος μανδύας χωρίς το μωβ βραχιόλι, έτσι ώστε να σηματοδοτεί ότι έπρεπε να θεωρείται πια άντρας. Και πάλι, μόνο όταν έφτανε τα εικοσιπέντε μπορούσε να αρχίσει να απολαμβάνει το νόμιμο δικαίωμά του να ασχολείται με τις επιχειρήσεις. Τα πράγματα ήταν κάπως πιο απλά στην κουλτούρα των Ιουδαίων. Στην ηλικία των δώδεκα, ένα αγόρι περνούσε από μια τελετή γνωστή ως *bar mitzvah*, μέσα από την οποία θα γινόταν ένας πλήρως ενηλικιωμένος «γιος της διαθήκης». Ο πατέρας του παιδιού στεκόταν όρθιος και έκανε μια προσευχή ευχαριστίας, διότι δεν ήταν πια υπεύθυνος για τις πράξεις του γιου του. Το αγόρι με τη σειρά του έκανε μια προσευχή, αποδεχόμενο την προσωπική του ευθύνη για τη ζωή του ως άντρας.

Ο Παύλος χρησιμοποιεί αυτή τη πολύ γνωστή μετάβαση προς την ενηλικίωση, για να δείξει τη σχέση του νόμου με το λαό του Θεού. Όταν ο Ισραήλ τέθηκε υπό το νόμο, έγινε κληρονόμος των υποσχέσεων του Θεού. Όμως, όσο καιρό το έθνος βρισκόταν κάτω από το νόμο, οι υποσχέσεις της ένδοξης κληρονομιάς δεν μπορούσαν να εκπληρωθούν. Έπρεπε να περιμένουν μέχρι τη μέρα που ονομαζόταν «το πλήρωμα του χρόνου», όταν ο Θεός θα εκπλήρωνε κάθε υπόσχεση που είχε δώσει μέσω της προσφοράς του Υιού Του. Μέχρι να έρθει εκείνη η στιγμή, ο Ισραήλ ήταν σαν το μικρό αγόρι που βρίσκεται κάτω από την εξουσία του νόμου.

ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ο νόμος κάλυπτε σχεδόν κάθε συγκυρία της καθημερινής ζωής, από την διατροφή μέχρι τις επιχειρηματικές συναλλαγές και τις συζυγικές σχέσεις. Ο νόμος εφάρμοζε αυστηρή επίβλεψη πάνω στο λαό του Θεού, μέχρι τη στιγμή που εκείνοι «αποφοιτούσαν» από την παιδική ηλικία και προχωρούσαν στην ενήλικη ζωή, και επιτέλους μπορούσαν να απολαμβάνουν όλα τα προνόμια της κληρονομιάς που τους είχε δοθεί ως υπόσχεση. Η υπόσχεση μιας νέας, υπέροχης σχέσης με τον Θεό μέσω του ερχομού του Μεσσία είχε δοθεί στον Ισραήλ, αλλά αυτή η υπόσχεση δεν μπορούσε να εκπληρωθεί προτού έρθει η στιγμή που είχε ορίσει ο Πατέρας.

Ο νόμος παρείχε ένα πλαίσιο για κάθε άτομο ξεχωριστά αλλά και για μια ολόκληρη κοινωνία, ώστε να ζουν σε τάξη και αρμονία. Εάν αυτό το τόσο αυστηρό σύστημα κανόνων είναι το μόνο που εμείς έχουμε στη σχέση μας με τον Θεό, πάντως, τότε βρισκόμαστε σε ένα είδος δεσμών. Γι' αυτό το λόγο ο Παύλος έγραψε, «Έτσι κι εμείς, όταν ήμασταν νήπιοι, ήμασταν δουλωμένοι κάτω από τα στοιχεία τού κόσμου» (Γαλάτες 4:3).

Όταν ο Παύλος αναφέρεται στα «στοιχεία του κόσμου», μιλάει γι' αυτά που εμείς θα ονομάζαμε τα βασικά της ζωής. Ο νόμος του Μωυσή ήταν αρκετά αποτελεσματικός σε ότι είχε σχέση με αυτού του είδους τα θεμελιώδη «πρέπει» και «δεν πρέπει» της καθημερινής ζωής.

Εγώ πίστευα πάντα πως είναι ειρωνικό το γεγονός ότι το συμβούλιο της πρώτης εκκλησίας (που περιγράφεται στις Πράξεις 15) ασχολήθηκε τόσο έντονα με το ζήτημα ενός σύνθετου κώδικα συμπεριφοράς, ο οποίος κυβερνούσε τις ζωές των πιστών. Αν και συμπέραναν ότι οι πιστοί δεν ήταν πια υποχρεωμένοι να τηρούν δουλοπρεπώς έναν κώδικα εξωτερικής συμπεριφοράς, εν τούτοις υπάρχουν πολλές εκκλησίες ακόμη και σήμερα που προσπαθούν να επιβάλλουν έναν παρόμοιο έλεγχο στους πιστούς.

Προσωπικά, μεγάλωσα σε μια εκκλησία που πίστευε ότι είχε ένα θεϊκό κάλεσμα να λέει στις γυναίκες πώς πρέπει να ντύνονται και τι ήταν σωστό ή λάθος στον τρόπο που χτένιζαν τα μαλλιά τους. Οι ηγέτες της εκκλησίας έμοιαζαν επίσης να πιστεύουν ότι είχαν αποκάλυψη από τον Θεό, σχετικά με τη γνώμη Του για το μακιγιάζ. Ως παιδιά ακούγαμε ατελείωτες εντολές γι' αυτά που μπορούσαμε και δεν μπορούσαμε να κάνουμε. Δεν θα φτάσω στο σημείο να πω ότι η εκκλησία μας έβαλε ξανά κάτω από το νόμο του Μωυσή, αλλά σίγουρα έθεσε πάνω μας ένα τόσο βαρύ φορτίο καταδίκης και δεσμών ώστε δεν μπορούσα να αντέξω το βάρος. Συνεχώς αναγκαζόμουν να μετανιώ, επειδή απλώς δεν μπορούσα να ανταποκριθώ στα κριτήρια που εκείνοι είχαν θέσει.

Ο νόμος δεν θα μπορούσε ποτέ να μας οδηγήσει στην πλούσια, πλήρη, ελεύθερη ζωή που θέλει για μας το Άγιο Πνεύμα. Αντιθέτως, φέρνει μόνο ενοχή, καταδίκη και απογοήτευση. Ευτυχώς, ο νόμος δεν είναι το τέλος της ιστορίας για μας!

ΟΤΑΝ ΕΦΤΑΣΕ Η ΩΡΑ

Την εποχή του Παύλου, οι νομικές διαδικασίες που κυβερνούσαν την χορήγηση μιας κληρονομιάς ήταν απολύτως ξεκάθαρες. Όταν ένα παιδί έφτανε στην ηλικία που όριζε κάποια διαθήκη, δεν υπήρχε πια η ανάγκη να επιβλέπει κάποιος κηδεμόνας ή φροντιστής. Ο κληρονόμος μπορούσε άμεσα να λάβει αυτά που του είχαν υποσχεθεί, όταν έφτανε στην ηλικία που όριζε «το πλήρωμα του χρόνου».

Ο Παύλος είχε αυτό στο μυαλό του όταν έγραψε, *«Όταν, όμως, ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός εξαπέστειλε τον Υιό του, ο οποίος γεννήθηκε από γυναίκα και υποτάχθηκε στον νόμο»* (Γαλάτες 4:4).

Εφόσον ο Ιησούς έχει έρθει, μπορούμε να βιώσουμε την πληρότητα της ευλογίας που ο Θεός έχει υποσχεθεί σε μας. Όμως, υπάρχει και μια άλλη σημασία σε αυτή την ιδέα που σχετίζεται με «το πλήρωμα του χρόνου». Έχετε αναρωτηθεί ποτέ γιατί επέτρεψε ο Θεός να ζήσει ο λαός Του κάτω από το νόμο για περίπου 1.400 χρόνια, προτού στείλει τον Υιό Του; Για να είμαστε ειλικρινείς, μπορεί ποτέ να μην καταλάβουμε το χρονοδιάγραμμα του Θεού. Οι μέθοδοί Του δεν είναι οι δικές μας, οι σκέψεις Του δεν είναι οι δικές μας. Όμως, εάν ρίξουμε μια ματιά στην πορεία της ιστορίας, θα δούμε πολλούς προφανείς λόγους για τους οποίους το χρονοδιάγραμμα της άφιξης του Ιησού στο προσκήνιο της ανθρωπότητας ήταν το απολύτως ενδεδειγμένο.

Καταρχήν, ο Χριστός γεννήθηκε σε μια εποχή πρωτόγνωρης ειρήνης. Για πάνω από δεκατρία χρόνια πριν τη γέννηση του Χριστού αλλά και σε όλη τη διάρκεια της ζωής Του, οι πύλες του ναού του Ιανού στην Ρώμη ήταν κλειστές. Κάθε φορά που η Ρώμη πήγαινε σε πόλεμο, αυτός ο ναός γέμιζε με προσκυνητές που προσεύχονταν στον Ιανό για να έρθει η νίκη. Όμως στην εποχή του Χριστού, αυτή η κλασική Pax Romana (Ρωμαϊκή Ειρήνη) παρέμενε σταθερά στη θέση της.

Η Ρώμη, επίσης, είχε κάνει τεράστια βήματα προόδου στις μεταφορές, δημιουργώντας ένα καλοσχεδιασμένο σύστημα δρόμων που απλώνονταν σε όλο το μήκος της αυτοκρατορίας. Επίσης, τα Ελληνικά - μια ξεκάθαρη,

εκφραστική, εντυπωσιακά μοναδική γλώσσα - είχαν γίνει η παγκόσμια γλώσσα υπό την Ρωμαϊκή κυριαρχία.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες συνέβαλλαν στην ραγδαία εξάπλωση του ευαγγελίου κατά τον πρώτο αιώνα. Μπορεί να ισχύει το ότι ο Θεός περίμενε να έρθει αυτή η στρατηγικά σημαντική στιγμή, για να μπορέσει το μήνυμα της αγάπης και της συγχώρεσής Του για όλη την ανθρωπότητα να αποκτήσει μια παγκόσμια επιρροή.

Παρατηρήστε, ακόμη, ότι ο Παύλος είπε πως ο Πατέρας «έστειλε» τον Χριστό - υπονοώντας όχι μόνο την αιώνια προ-ύπαρξη του Χριστού, αλλά και ότι ο Ιησούς ήρθε με έναν συγκεκριμένο σκοπό. Ο Ιησούς στάλθηκε μέσα στον κόσμο για να ολοκληρώσει την λύτρωση της ανθρωπότητας. Ήρθε για να καθιερώσει μια νέα διαθήκη, με την οποία ο άνθρωπος θα μπορούσε να πλησιάσει τον Θεό σε μια στενή σχέση και να εισέλθει στην πληρότητα των ευλογιών που ο Θεός έχει υποσχεθεί.

Ο Παύλος επίσης μας λέει ότι ο Ιησούς «δημιουργήθηκε από γυναίκα, κάτω από το νόμο». Αυτή η αναφορά στην γέννησή Του εκ της παρθένου ξεκάθαρα μας οδηγεί στην πρώτη υπόσχεση σχετικά με τον Μεσσία που δόθηκε στην Αγία Γραφή. Στη Γένεση 3:15 ο Θεός υποσχέθηκε ότι το σπέρμα της γυναίκας θα συντρίψει το κεφάλι του όφεως, καταστρέφοντας τα έργα του θανάτου και του διαχωρισμού από τον Θεό, τον οποίο είχε επιφέρει ο Σατανάς στον κήπο της Εδέμ. Ο Ιησούς επίσης, «δημιουργήθηκε κάτω από το νόμο», μια υπενθύμιση ότι γεννήθηκε Ιουδαίος και στάλθηκε για να λυτρώσει τους Ιουδαίους. Ήρθε, έτσι ώστε τα παιδιά του Θεού να πετύχουν πνευματική ωριμότητα και να απολαμβάνουν ολόκληρη την πνευματική κληρονομιά τους. Μόνο μέσω του Ιησού θα μπορούσαν οι άνθρωποι να λάβουν την κληρονομιά από τον ουράνιο Πάτερα.

ΤΙ ΜΠΑΜΠΑΣ!

Συχνά νιώθω να μου λείπει η Iva Newman, μια πολύ αγαπητή αδελφή εν Χριστώ που έχει φύγει από τη ζωή και η οποία ήταν πολύ δραστήρια στην εκκλησία μας από το ξεκίνημα. Μου άρεσε πολύ να την ακούω να προσεύχεται: «Αγαπημένε Πατέρα, λοιπόν.....». Πόσο μου άρεσε!

Απολάμβανε μια στενή, υπέροχη, ιδιαίτερη σχέση με τον Θεό. Πλησίαζε τον Θεό ως τον «Αγαπημένο Πατέρα» της.

Ξέρατε ότι ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού κέρδισε για σας αυτή την ίδια πλούσια, ιδιαίτερη σχέση; Ακριβώς αυτό ήταν το νόημα των λόγων του Παύλου : *«Και επειδή είστε γιοι, ο Θεός έστειλε το Πνεύμα τού Υιού του στις καρδιές σας, το οποίο κράζει: Αββά, Πατέρα»* (Γαλάτες 4:6).

Σ

΄ αυτό το κείμενο βλέπουμε μια υπέροχη εικόνα της συμμετοχής όλης της Αγίας Τριάδας στη ζωή του κάθε πιστού: ο Θεός Πατέρας στέλνει το Πνεύμα του Γιου Του μέσα στην καρδιά μας. Ένα παράλληλο κείμενο υπάρχει στο Ρωμαίους 8:15-16, το οποίο μας λέει πως το Πνεύμα του Θεού μαρτυρεί μέσα στο πνεύμα μας ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Αυτού του είδους η σχέση είναι δυνατή μόνο εάν βιώσουμε μια πλήρη πνευματική αναγέννηση. Όπως είπε ο ίδιος ο Ιησούς, *«Εκείνο που έχει γεννηθεί από τη σάρκα είναι σάρκα· και εκείνο που έχει γεννηθεί από το Πνεύμα, είναι πνεύμα. Μη θαυμάσεις ότι σου είπα: Πρέπει να γεννηθείτε από επάνω»* (Ιωάννης 3:6-7).

Όταν ξαναγεννιόμαστε πνευματικά, λαμβάνουμε την δύναμη ώστε να εισέλθουμε σε μια υπέροχη, πολύ στενή σχέση με τον Θεό, η οποία περιγράφεται μονολεκτικά με τη χρήση από τον Παύλο του όρου Αβά. Αβά είναι ένας ιδιαίτερος προσφιλής όρος που περιγράφει τον «πατέρα». Πρόκειται για μια Αραμαϊκή λέξη, και ακόμη και σήμερα εάν επισκεφτείτε το Ισραήλ θα ακούσετε συνεχώς τα παιδιά να φωνάζουν, «Αβά! Αβά!». Ουσιαστικά λένε, «Μπαμπά! Μπαμπά!».

Ο Ιησούς συχνά χρησιμοποιούσε αυτό τον όρο. Αναμφίβολα, οι μαθητές Του άκουγαν να τον χρησιμοποιεί τόσο συχνά στις προσευχές Του, ώστε δεν χρειαζόταν καν να μεταφράζουν τη λέξη στα Ελληνικά. Διατηρούσαν την Αραμαϊκή έκφραση, επειδή ήθελαν να νιώσουν την ίδια ζεστασιά και οικειότητα, την οποία ο Ιησούς μοιραζόταν με τον Πατέρα Του.

Είναι τόσο υπέροχο να γνωρίζουμε πως ο Θεός θέλει να έχει την ίδια γεμάτη αγάπη, υπέροχη σχέση μαζί μας, μέσα από το περπάτημά μας μαζί Του! Πολύ συχνά έχουμε την τάση να βλέπουμε τον Θεό ως ένα σπουδαίο, απόμακρο, πανίσχυρο Δημιουργό, αλλά σκοπός του Θεού είναι να

μπορέσουμε να Τον γνωρίσουμε ως τον αγαπητό Πατέρα μας, ή ακόμη και ως τον Μπαμπά μας.

Κάποιοι άνθρωποι αντιλαμβάνονται αυτή τη συμπεριφορά ως ασέβεια, κι όμως ο Θεός ο Ίδιος μας κάλεσε σε ένα τέτοιο επίπεδο οικειότητας. Θυμάμαι πως κάποτε είχα την ευκαιρία να συναντήσω μια ομάδα Ιταλών πιστών και να κάνουμε μαζί μια συνάθροιση προσευχής. Για χάρη μου όλοι προσεύχονταν στα Αγγλικά, αλλά ακόμη και έτσι συνεχώς αναφέρονταν στον Θεό ως *Papa*. Στην αρχή νόμιζα πως υπήρχε μια κάπως υπερβολική δόση ανεπισημότητας σε αυτή την έκφραση, όμως μόλις το σκέφτηκα λίγο καλύτερα, αναθεώρησα. Υπήρχε ένα βάθος αγάπης κι οικειότητας στη συγκεκριμένη έκφραση, που ήταν σε αρμονία με την Αγία Γραφή.

Προκαλεί θαυμασμό το γεγονός ότι ο Θεός τώρα μας καλωσορίζει στην παρουσία Του ως τα ιδιαιτέρως αγαπητά Του παιδιά και όχι ως φοβισμένους, υποταγμένους δούλους. Αυτή δεν θα έπρεπε να είναι η σχέση ανάμεσα σε έναν πατέρα και τα παιδιά του; Όταν τα δικά μου παιδιά έρχονται να με επισκεφτούν, δεν στέκονται προσοχή μπροστά μου, δεν χαιρετούν στρατιωτικά, δεν τρέμουν από φόβο καθώς μου μιλάνε. Δεν με πλησιάζουν με προσποιητή τυπικότητα, ούτε μου λένε, «Ω, υπέρτατε Πατέρα, εκπλήρωσε στο παιδί σου σήμερα αυτή την ταπεινή επιθυμία του!». Συνήθως μου μιλάνε κάπως έτσι, «Αχ, μπαμπά, χρειάζομαι πέντε Ευρώ. Δεν έχω χρόνο να σου εξηγήσω γιατί, απλά δώστα μου τώρα και θα σου πω αργότερα!».

Ο Θεός επιθυμεί να ξοδεύουμε χρόνο μαζί Του, με έναν τρόπο που θα είναι ξεκούραστος και εποικοδομητικός για την καρδιά μας. Θέλει να νιώθουμε άνετα σαν στο σπίτι μας όταν είμαστε κοντά Του, να είμαστε ελεύθεροι και ανοιχτοί στην σχέση μας μαζί Του. Μπορούμε να νιώθουμε έτσι, εφόσον η ζωή μας είναι σαν ανοιχτό βιβλίο μπροστά Του έτσι κι αλλιώς. Εκείνος μας γνωρίζει καλύτερα από ότι εμείς γνωρίζουμε τον εαυτό μας.

Ο Θεός δεν θέλει να έχουμε μια κρύα, επιφυλακτική και απόμακρη σχέση μαζί Του. Θέλει να γνωρίσουμε την αγάπη Του σε προσωπικό επίπεδο, μέσα στα βάθη της καρδιάς μας. Η κάθε έκφραση που μεταδίδει μια

τέτοιου είδους οικειότητα είναι απολύτως αποδεκτή: «Πατέρα», «Μπαμπά», ακόμη και *Papa*.

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΜΠΑΜΠΑΣ

Ο Θεός είναι ο Πατέρας μας με την πιο αγνή, αληθινή, άγια έννοια. Είναι ο Πατέρας μας με τον πιο ιδανικό τρόπο. Ο Θεός να μας βοηθήσει, διότι η πεσμένη φύση μας έχει καταστρέψει την πατρική φιγούρα στις καρδιές πολλών παιδιών. Είναι τόσο τραγικό! Ευχαριστώ τον Θεό για τον θεοσεβούμενο πατέρα μου, ο οποίος πάντα με βοηθούσε να πλησιάσω τον Θεό με ένα πολύ οικείο και ένδοξο τρόπο. Λυπάμαι αληθινά τους ανθρώπους που δεν μπορούν να νιώσουν οικεία με την πατρική φιγούρα του Θεού στη ζωή τους, εξαιτίας κάποιου διεφθαρμένου προτύπου.

Όποια κι αν έχει υπάρξει η δική σας εμπειρία, ο Θεός θέλει να Τον πλησιάσετε και να βιώσετε την πιο στενή σχέση μαζί Του, να Τον γνωρίσετε ως έναν γεμάτο αγάπη και δικαιοσύνη Πατέρα, έναν άγιο, καθαρό και προστατευτικό Πατέρα. Το Πνεύμα Του μέσα στην καρδιά μας κράζει προς εμάς, «Αβά! Μπαμπά! Πατέρα!».

Ο Θεός είναι ικανός να μας παρέχει την αγάπη Του, να μας χαρίσει πλουσιοπάροχα την καλοσύνη Του και τη φροντίδα Του, έτσι ώστε να μπορέσουμε κι εμείς να Τον αγαπήσουμε ολοένα και περισσότερο. Αυτός είναι ο σκοπός του Θεού για τον άνθρωπο. Η ζωή σας δεν θα είναι ποτέ πλήρης, μέχρι τη στιγμή που ο σκοπός του Θεού θα εκπληρωθεί μέσα σας - μέχρι τη στιγμή που θα Τον πλησιάσετε με αυτόν τον ιδιαίτερο, προσωπικό τρόπο, μέχρι να πείτε: «Αβά!» και να το νιώθετε από τα βάθη της καρδιάς σας.

Πατεράδες, θυμάστε μήπως την πρώτη φορά που το παιδί σας είπε «Μπαμπά»; Είναι κάτι πολύ χαρακτηριστικό, το αντιληφθήκατε αμέσως. Η δική μου μικρή κόρη ήταν τόσο έξυπνη! Η πρώτη λέξη που είπε ήταν «Μπαμπά». Έτσι είναι - τόσο ξεκάθαρο, ώστε γύρισα το κεφάλι μου προς το μέρος της και φώναξα από χαρά: «Τί;». Λυπήθηκα που δεν ήταν κανείς άλλος εκείνη την ώρα μπροστά, διότι ποιος θα με πίστευε; Προσπάθησα να την κάνω να το ξαναπεί και εκείνη μου χάρισε το πιο γλυκό, συνωμοτικό χαμόγελό της - αλλά αρνιόταν να το επαναλάβει. Κι όμως,

εγώ το είχα ακούσει! Σύντομα άρχισε να το λέει μπροστά σε όλο τον κόσμο και εγώ ήμουν τόσο χαρούμενος!

Εκείνη την ημέρα που λέμε για πρώτη φορά «Αβά!» και Εκείνος μας ακούει, ο Θεός είναι τόσο χαρούμενος! Είναι το ξεκίνημα μιας σχέσης, στην οποία από την καρδιά μας μπορούμε να πούμε, «Αυτός είναι ο Αβάς μου. Είναι ο Μπαμπάς μου». Το θαύμα είναι ότι ακριβώς εκείνη η στιγμή είναι απλώς το ξεκίνημα του πλούτου της ιδιαίτερης σχέσης μας με τον Θεό.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Όσο ασύλληπτα θαυμαστό κι αν είναι το να εισερχόμαστε σε μια σχέση, στην οποία ο Θεός είναι ο «Αβάς» μας, πρέπει να γνωρίζουμε πως δεν είναι το τέλος της ιστορίας. Ο Παύλος μας λέει, *«Ώστε, δεν είσαι πλέον δούλος, αλλά γιος· αν, όμως, είσαι γιος, είσαι και κληρονόμος τού Θεού διαμέσου τού Χριστού»* (Γαλάτες 4:7).

Καθώς εισερχόμαστε σ' αυτή τη σχέση με τον Θεό ως υιοθετημένα παιδιά Του, το Πνεύμα Του κράζει μέσα στην καρδιά μας: «Αβά!» και εμείς γινόμαστε κληρονόμοι Του. Είμαστε κληρονόμοι της αιώνιας βασιλείας του Θεού.

Ο Πατέρας μας αγαπάει τόσο πολύ, ώστε με κάθε γενναιοδωρία μας έχει κάνει κληρονόμους Του, και αυτή η πνευματική κληρονομιά προορίζεται από τον Θεό να αποτελέσει μια πολύ αληθινή και ενεργή ευλογία στη ζωή μας.

Κάποιοι άνθρωποι κάνουν το λάθος να νομίζουν πως ένας πιστός πρέπει να περιμένει μέχρι τον ουρανό για να χαρεί την κληρονομιά του, όμως αυτό είναι τόσο μακριά από την αλήθεια! Η Βίβλος μας λέει πως τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά της βασιλείας του Θεού είναι δικαιοσύνη, ειρήνη, χαρά Αγίου Πνεύματος (Ρωμαίους 14:17). Μπορούμε να εξαργυρώσουμε αυτές τις υπέροχες ευλογίες εδώ και τώρα. Η ειρήνη του Θεού, η οποία ξεπερνά κάθε νόηση, μπορεί να κρατήσει την καρδιά και το νου μας εδώ και τώρα. Η ψυχή μας μπορεί να υπερχειλίσει από ανείπωτη χαρά και πληρότητα δόξας, εδώ και τώρα. Μπορούμε να βιώσουμε μια

λυτρωτική ελευθερία από ενοχές και φόβο, διότι έχουμε διακηρυχτεί απόλυτα δίκαιοι μέσω της πίστης μας στο ολοκληρωμένο έργο του Ιησού Χριστού.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΑΥΤΑ, ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ!

Αυτά είναι μόνο μερικά από τα στοιχεία της ένδοξης κληρονομιάς, η οποία είναι ήδη δική μας, επειδή ο Θεός μας έχει κάνει συν-κληρονόμους με τον Ιησού. Μπορούμε να εισέρθουμε σε ένα τόπο ύψιστης ευλογίας, εξαιτίας της υπέροχης αγάπης και χάρις του ουράνιου «Μπαμπά» μας.

Κι όμως, αυτό δεν είναι το τέλος. Ο Ιησούς είπε ότι έρχεται μια μέρα, κατά την οποία Εκείνος θα πει σε όσους κάθονται στα δεξιά Του, *«Ελάτε, οι ευλογημένοι τού Πατέρα μου, κληρονομήστε τη βασιλεία, που είναι ετοιμασμένη σε σας από τη δημιουργία τού κόσμου»* (Ματθαίος 25:34).

Εγώ είμαι κληρονόμος του Θεού. Είμαι υιοθετημένος γιος του Βασιλιά. Έτσι λοιπόν, εφόσον ο Πατέρας μου είναι ο Βασιλιάς του σύμπαντος, τότε εγώ είμαι Πρίγκιπας!

Και εσείς είστε πρίγκιπες και πριγκίπισσες. Σας καθιστά κληρονόμους της βασιλείας - της βασιλείας που ο Θεός θέλει να απολαμβάνετε και να μοιράζεστε μαζί Του - χωρίς τέλος. Και μόνο τότε μπορούν οι σκοποί του Θεού για τον άνθρωπο να εκπληρωθούν, όταν ο άνθρωπος αποκαθίσταται σε μια πλήρη, ολοκληρωμένη, στενή σχέση με τον Θεό.

Η καρδιά μας υπερχειλίζει από ευχαριστία για την ζεστασιά και ασφάλεια που νιώθουμε τώρα, εφόσον γνωρίζουμε την απύθμενη αγάπη και πρόνοια του Θεού για μας. Υπάρχει τρομερή δύναμη στην ασφαλή γνώση ότι Εκείνος θα μας φροντίζει, θα μας επιβλέπει, θα μας διατηρήσει στην αγάπη Του. Τώρα μπορούμε να ζήσουμε μέσα στην βεβαιότητα και την σιγουριά ότι έχουμε έναν Πατέρα που είναι εδώ για μας, σταθερά πίσω μας σε κάθε βήμα της ζωής μας, που μας χαρίζει τρομερά εφόδια έτσι ώστε να πορευόμαστε μαζί Του σε μια νέα ζωή.

Ο Αβάς μας έχει αφιερωθεί στο να μας κρατάει μακριά από την αποτυχία και να μας παρουσιάζει άμεμπτους, ενώπιον της παρουσίας Του με

απέραντη χαρά (Ιούδας 24). Εκείνος μας έχει δώσει τη δυνατότητα να αποκαλούμαστε τα παιδιά Του, καθώς και μια άφθαρτη κληρονομιά, μέσω του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας. Όχι επειδή το αξίζουμε. Όχι επειδή το έχουμε κερδίσει. Όλα αυτά έχουν πραγματοποιηθεί, μόνο μέσω της πλούσιας χάρης και του ελέους Του.

Είναι πραγματικά υπέροχο το γεγονός ότι όταν αναγεννιόμαστε, ανακαλύπτουμε ότι με ένα μοναδικό τρόπο γινόμαστε πνευματικά πλούσιοι και γαλαζοαίματοι, με την καλύτερη και πιο αληθινή έννοια του όρου. Επειδή είμαστε παιδιά Θεού, γινόμαστε πρίγκιπες και πριγκίπισσες της βασιλείας. Εξαιτίας του έργου που ο Χριστός έκανε για μας, θα λάβουμε μια κληρονομιά που είναι άφθαρτη και ακηλίδωτη και δεν πρόκειται ποτέ να χαθεί - περιμένει κάθε έναν από εμάς, ώστε να την απολαμβάνουμε στην αιωνιότητα.

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΗ

Το μήνυμα της Καινής Διαθήκης είναι απλό, ευθύ, ξεκάθαρο. Είμαστε σωσμένοι μέσω της χάρης του Θεού, δια πίστεως και μόνο, όχι με βάση οποιοδήποτε καλό έργο μπορεί να έχουμε κάνει. Η μοναδική ευθύνη ενός Χριστιανού είναι να πιστέψει στην αγάπη και τη χάρη που ελεύθερα προσφέρει ο Θεός.

Αυτό το ξεκάθαρο μήνυμα έρχεται σε απόλυτη αντίθεση με τις διδασκαλίες όλων εκείνων που θέλουν να εμπιστευτούμε τον Χριστό, αλλά ταυτόχρονα να υπακούμε σε ορισμένους κανόνες ή να εφαρμόζουμε κάποια τελετουργικά. Οι συγκεκριμένοι διδάσκαλοι αποκαλούν το μήνυμά τους ευαγγέλιο, όμως στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου καλά νέα. Υποστηρίζουν ότι για να μπορέσουμε να γίνουμε αποδεκτοί από τον Θεό, χρειάζεται να κάνουμε τα κατάλληλα έργα. Ο νόμος και τα έργα τοποθετούνται δίπλα στην χάρη, ως ένα διπλό εισιτήριο για την δικαιοσύνη. Αντίθετα, όμως, σε αυτές τις διδαχές, η Καινή Διαθήκη επιμένει ότι ούτε ο νόμος ούτε τα έργα, αλλά μόνο η χάρη του Θεού και η δική μας ανταπόκριση πίστεως μπορούν να μας δικαιώσουν.

Αντιμετωπίζουμε μια κλασική είτε/ή κατάσταση. Η δικαιοσύνη πρέπει είτε να έρθει δια πίστεως εν Χριστώ αποκλειστικά, ή μέσω μιας τέλει

διατήρησης του νόμου του Θεού. Η σωστή στάση απέναντι στον Θεό διαπίστεως ή η σωτηρία μέσω έργων είναι δύο αντίστοιχα αποκλειστικότητες. Όταν επιζητούμε δικαιοσύνη ενώπιον του Θεού, πρέπει να κάνουμε την επιλογή μας και να μην ψάχνουμε κάποια συμβιβαστική μέση λύση.

Ο Αβραάμ ήταν ένας άντρας που απλώς πίστευε στον Θεό, και Εκείνος τον θεώρησε δίκαιο. Εμείς στεκόμαστε πάνω στην ίδια βάση με τον Αβραάμ και είμαστε κληρονόμοι των ίδιων ευλογιών και υποσχέσεων, τις οποίες εκείνος απολάμβανε. Αυτός ο τρόπος προνομίων δίνεται σε μας μόνο μέσω πίστης, όχι μέσω υπακοής σε κάποιον κώδικα νόμου ή ένα σύστημα νόμων. Εάν επιζητούμε να είμαστε δίκαιοι ενώπιον του Θεού μέσω των έργων μας και όχι μέσω της πίστης μας, τότε βρισκόμαστε κάτω από κατάρα. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις σ' αυτό τον κανόνα.

Εάν μένουμε προσηλωμένοι στο νόμο ως ελπίδα βεβαιότητας ενώπιον του Θεού, τότε ο μόνος τρόπος για να γνωρίσουμε ασφάλεια θα είναι να διατηρούμε κάθε εντολή αψεγάδιαστα. Όπως έγραψε ο Παύλος, *«Επικατάρατος καθένας που δεν εμμένει σε όλα τα γραμμένα μέσα στο βιβλίο του νόμου, ώστε να τα πράξει»* (Γαλάτες 3:10).

Αυτό σημαίνει ότι ποτέ δεν θα μπορούσαμε να γνωρίσουμε αληθινά εάν είμαστε σωσμένοι, μέχρι τη στιγμή που θα πεθάνουμε. Ποιος, άραγε, μπορεί να ζήσει κάτω από αυτή την πίεση;

Φανταστείτε ότι ζείτε μια τέλεια ζωή, διατηρώντας κάθε εντολή, και χωρίς ποτέ να κάνετε κάποια άσχημη πράξη. Μια μέρα αποφασίζετε να διασχίσετε το δρόμο, ενώ το φανάρι είναι πράσινο για σας. Ξαφνικά, ένας οδηγός παραβιάζει το κόκκινο και σας χτυπάει. Καθώς παρατηρείτε την εξάτμιση του αυτοκινήτου να περνά πάνω από το κεφάλι σας, σηκώνετε τη γροθιά και τα τελευταία σας λόγια προτού αποχωρήσετε από αυτό τον κόσμο είναι η κρίση σας σχετικά με τις οδηγικές ικανότητες αυτού του ανόητου ανθρώπου. Μέσα από αυτή τη μικρή πράξη σας χάσατε το στόχο. Απομακρυνθήκατε από την τελειότητα. Αμαρτήσατε - και η Βίβλος λέει πως ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος.

Ίσως έχετε την δυνατότητα να τηρήσετε εννιά από τις εντολές του Θεού με τελειότητα, όμως εάν αποτύχετε στη δέκατη τότε έχετε χάσει το στόχο.

Έχετε αμαρτήσει. Και τα άσχημα νέα είναι ότι, εκτός αν τηρήσετε ολόκληρο το νόμο και κάνετε όλα όσα αυτός γράφει, είστε ένοχοι. Δεν έχει σημασία ποιο νόμο παραβιάσατε, έστω και μία αποτυχία σας θέτει εκτός.

Επομένως, δεν έχετε ούτε την ελάχιστη πιθανότητα να διακηρυχτείτε δίκαιοι με βάση τη δική σας καλοσύνη. Είστε ήδη εκτός. Έχετε ήδη χάσει τον στόχο. Το μόνο που μπορείτε να προσδοκάτε είναι η κατάρα του νόμου. Η δικαίωση μέσω καλών έργων είναι αδύνατη, επειδή εξαρτάται από μια ατελή ανθρώπινη προσπάθεια. Η τυπολατρία είναι ο δρόμος προς την κατάρα.

Σε πλήρη αντίθεση, η οδός προς την αληθινή δικαιοσύνη και ευλογία είναι μόνο η πίστη, διότι δεν εξαρτάται από τις δικές σας προσπάθειες αλλά από το σπουδαίο έλεος του Θεού και την άφθονη χάρη Του προς εσάς εν Χριστώ Ιησού. Αν και έχετε χάσει το στόχο - αν και έχετε αποτύχει πλήρως να δικαιωθείτε με τις δικές σας προσπάθειες - ο Θεός σας έχει δικαιώσει μέσω του Υιού Του. Ο Ιησούς πήρε την ευθύνη για τη δική σας αποτυχία να εκπληρώσετε τα κριτήρια του Θεού και πλήρωσε το τίμημα που εσείς χρωστάγατε, αλλά το οποίο ποτέ δεν θα μπορούσατε να πληρώσετε. Εκείνος σας χαρίζει τέλεια δικαιοσύνη, εφόσον εσείς Τον εμπιστευέστε και θέτετε την πίστη σας σ' Εκείνον. Και τώρα, έχοντας λάβει σωστή θέση ενώπιον του Θεού μέσω του Χριστού, είστε δικαιούχοι όλων των υπέροχων ευλογιών του Θεού.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

Ένα από τα πιο τραγικά λάθη που μπορεί να κάνει η εκκλησία, είναι να υπερτονίζει το έργο που πρέπει να κάνουν οι πιστοί για τον Θεό. Τόσες πολλές φορές ακούμε βαριά, καταδικαστικά κηρύγματα που λένε, «Θα πρέπει να προσεύχεστε περισσότερο! Θα πρέπει να προφέρετε περισσότερα! Θα πρέπει να μιλάτε για τον Χριστό περισσότερο, να διαβάζετε τη Βίβλο σας περισσότερο, να υπηρετείτε τον Θεό σε κάποια επιτροπή περισσότερο!». Τόσο συχνά πάμε στην εκκλησία για να λάβουμε ενθάρρυνση, αλλά απλώς ακούμε να μιλάνε για τις αποτυχίες μας και το πόσο απογοητευμένος είναι ο Θεός με μας!

Το τελευταίο που χρειάζομαι είναι κάποιον να θέσει ένα τεράστιο φορτίο πάνω μου, σχετικά με τις αποτυχίες μου. Ξέρω ότι θα πρέπει να κάνω περισσότερα. Κανείς δεν χρειάζεται να μου πει ότι δεν προσεύχομαι αρκετά, δεν διαβάζω τη Γραφή αρκετά, δεν προσφέρω στον Θεό αρκετά. Το μόνο που λαμβάνω από τέτοιου είδους μηνύματα είναι ένα τεράστιο σύνδρομο ενοχής. Η απογοήτευσή μου αυξάνεται, επειδή πραγματικά θέλω να αγαπώ τον Θεό περισσότερο, να προσεύχομαι περισσότερο, να έχω μια πιο βαθιά σχέση μαζί Του. Όταν θέτουμε την έμφαση σε τομείς αποτυχίας, τότε καταλήγουμε να δημιουργούμε νικημένους, αποθαρρυσμένους Χριστιανούς, οι οποίοι εγκαταλείπουν την προσπάθεια και αποχωρούν από τον αγώνα.

Βλέπουμε, όμως, ένα τελείως διαφορετικό μήνυμα όταν στρεφόμαστε στην Καινή Διαθήκη! Δεν τονίζει αυτά που θα έπρεπε να κάνουμε για τον Θεό, αλλά όλα αυτά που ο Θεός έχει ήδη κάνει για μας. Αυτά που μπορούμε εμείς να κάνουμε για τον Θεό δεν πρόκειται ποτέ να είναι αρκετά. Οι προσπάθειές μας για να φτάσουμε στην δικαιοσύνη πάντα αμαυρώνονται από την ατελή μας φύση. Όμως αυτό που έχει ήδη κάνει ο Θεός για μας είναι τέλειο, υπέροχο, πλήρες, καταπληκτικό. Είναι τόσο λυπηρό το γεγονός ότι έχουμε αντιστρέψει την εξίσωση και συνεχώς επαναλαμβάνουμε τα ίδια και τα ίδια για την δική μας ευθύνη αντί να τονίζουμε την υπέροχη χάρη του Θεού! Ακριβώς γι' αυτό το λόγο βλέπουμε τόσες εκκλησίες να χάνονται. Δεν χρειαζόμαστε κάποιον να μας υπενθυμίζει τις αποτυχίες μας, αλλά μάλλον κάποιον που θα μας δείξει τον δρόμο ώστε να βγούμε από αυτή την δύσκολη κατάσταση. Δεν χρειαζόμαστε ενοχές, χρειαζόμαστε χάρη.

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΑΣ ΕΥΘΥΝΗ

Ο Θεός σας έχει δώσει μόνο μια απλή υπευθυνότητα: να πιστέψετε στην υπόσχεσή Του. Μπορείτε να απολαύσετε την ευλογία μιας σχέσης με τον Θεό, ακόμη και αν δεν προσεύχεστε αρκετά, δεν προσφέρετε αρκετά, δεν θυσιάζετε αρκετά, απλώς εξαιτίας της πίστης σας σε αυτό που ο Θεός έχει ήδη κάνει για σας.

Ο Θεός κατέστησε τον Ιησού αμαρτία για χάρη σας, έτσι ώστε να μπορείτε να γίνετε η δικαιοσύνη του Θεού μέσω του Χριστού. Ο Ιησούς αποδίδει σε

σας την δικαιοσύνη Του, εφόσον εσείς απλώς θέτετε την πίστη σας και την εμπιστοσύνη σας στο έργο που Εκείνος έχει ήδη κάνει για σας. Το έργο του Χριστού είναι γεμάτο χάρη.

Ο Παύλος ξεκίνησε την επιστολή του προς τους Γαλάτες με αυτόν τον χαιρετισμό: «.....χάρη να είναι σε σας» (εδάφιο 3). Την έκλεισε έτσι: «*Η χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού είθε να είναι μαζί με το πνεύμα σας, αδελφοί. Αμήν*» (6:18). Η ευλογία που απευθύνει λαμβάνει ένα βαθύ νόημα, υπό το φως της ιδιαίτερης έμφασης που έδωσε στην ένδοξη χάρη του Θεού. Η χάρη του Ιησού, όχι ο νόμος του Μωυσή, ήταν η μεγαλύτερη ανάγκη που είχαν οι Γαλάτες. Το περπάτημα με την ισχύ του Αγίου Πνεύματος, όχι με τις μάταιες προσπάθειες της σάρκας, ήταν το κάλεσμά τους.

Πώς ανταποκρίθηκαν οι Γαλάτες; Δεν το έχουμε μάθει. Ίσως επειδή το ερώτημα που είχε προκύψει στην Γαλάτεια μείνει ένα ερώτημα που παραμένει πάντα ανοιχτό. Άραγε θα βασιστείτε στην δική σας δικαιοσύνη, ή θα εμπιστευτείτε την γεμάτη χάρη προμήθεια του Θεού; Θα παραμείνετε στο απλό μήνυμα της σωτηρίας δια χάριτος, μέσω πίστης; Ή θα προσθέσετε τον δικό σας κατάλογο καλών έργων, στο ολοκληρωμένο έργο του Χριστού; Θα περπατήσετε στη σάρκα ή στο Πνεύμα; Θα λάβετε δόξα μέσα από τον σταυρό του Χριστού μόνο; Ή θα επιζητήσετε την έγκριση και τις ανταμοιβές αυτού του κόσμου, έτσι ώστε να λάβετε δόξα μέσα από τη σάρκα σας;

Αυτά είναι ζητήματα με τα οποία κάθε πιστός, σε κάθε γενιά, τελικά θα πρέπει να παλέψει. Οι απαντήσεις που θα δώσετε και θα υποστηρίξετε θα κάνουν την διαφορά ανάμεσα στην ειρήνη και τον φόβο, στην υπερηφάνεια και την αληθινή ταπεινοφροσύνη, στην πνευματική ζωή και τον πνευματικό θάνατο.

Μακάρι να σταθείτε, χωρίς να ταλαντευτείτε, υπέρ της χάριτος του Ιησού Χριστού. Μακάρι να μην παρακινηθείτε από την απατηλή επιθυμία να ευαρεστήσετε ανθρώπους. Μακάρι να είναι ο ουρανός τόσο έντονα αποτυπωμένος στη σκέψη σας, ώστε να κάνετε πάντα το καλύτερο εδώ στη γη, υπερασπιζόμενοι τον λόγο της ζωής μέσα σε έναν ολοένα και πιο

μαύρο, απελπισμένο κόσμο. Και μακάρι να λάβετε δόξα εκείνη τη μέρα, αποκλειστικά μέσα από όλα αυτά που ο Ιησούς έχει ήδη κάνει για σας.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ/TRANSLATION

Συντονισμός/Coordinator:

Calvary Chapel Hellas Ministries

Αθήνα, Ελλάδα

e-mail: calvarychapelhellas@gmail.com

Μεταφραστής/Translator:

Ζαχαράκου Βίκυ

Μάρτιος 2014

Αθήνα, Ελλάδα

e-mail: vickytsamp@gmail.com